

**3., poslední válečný denik Reného Artoise
– od Enigmy do konce války.
Aleš Axel Alfen 2015**

Třetí, poslední nalezený díl válečných deníků Reného Artoise
– “od Enigmy do konce války”

Aleš Strachota © 2015 Praha, volně podle TV seriálu
<http://ascorbit.cz>

Věnováno původnímu autorovi Johnu Haseldenovi za první dva díly deníků a všem představitelům postav tohoto seriálu pro úžasné chvíle při jeho sledování.

Toto je třetí, poslední válečný deník neohroženého kavárníka, Reného Artoise z malého francouzského městečka Nouvionu v severní Francii. Byl nalezen jako obvykle velkou náhodou při opravě sochy, která byla koncem války postavena pro Reného, který, jak se všeobecně soudilo, byl zabit při neohroženém plnění povinností pro partyzány. Které ovšem, jak on sám často říkal, nikdy neviděl a kdyby viděl, nepoznal by je, protože je nezná....

Útržky jídelních lístků a účtenek, na kterých byl tento třetí díl zaznamenán, byly nacpány do dutých rukou sochy, kde byly chráněny před povětrnostními vlivy a také vlivy lidskými. No řekněte, co by kdo mohl hledat na, nebo v rukou sochy kavárníka z betonu. Z mramoru no možná, ale z betonu? Ale i tak se stalo, že bylo nutno ruce sochy umělecky opravit, když při rekonstrukci nedalekého kanálu upadly a při opravách se našel tento vzácný poklad, který byl přepsán a zde je tedy dokončení příběhu hrdiny francouzského odboje Reného Artoise – od Enigmy do konce války...

(Poznámka: Jack Haig zemřel náhle před začátkem této série, tak bylo nutné provést rychle výměnu představitele. Nikdy to nebylo přímo vidět na obrazovce, ale René říká v úvodu epizody 54 Reného duch, že "si náš" Roger Leclerc vyměnil místo s jeho bratrem Ernestem v pravý čas, když ho šel navštívit ve vězení kam ho zavřeli na dost dlouho protože nevěnoval dostatečnou pozornost řízení ukradeného automobilu. Údajně tam měl být i důvod v porovnání vězeňské stravy a vaření madam Edith.)

Předmluva.

Vážení přátelé, vítejte opět do mé skromné kavárny. Je to už dlouho co jsme se neviděli, musím Vám toho tolik povědět...

Ale popořádku. Naposledy jsme se potkali, když se partyzáni pokoušeli na zámku generála von Klinkerhoffena ukrást šifrovací a přísně tajný přístroj ENIGMA.

Jak už víme, kdykoli šéfka Nouvionského odboje Michelle vymyslela plán, který nemohl selhat, mohli jsme si být jisti, že se tak stane. Nebylo to úplné fiasko, jen tak napolovinu. Přístroj jsme ukradli, i když pád z nejvyššího patra zámku mu asi na funkčnosti nepřidal. Partyzáni dole čekali s dekou a Mimi, moje trpasličí servírka ho měla za úkol vyhodit z okna. Bohužel si okno spletla a přístroj přistál v porostu o pár metrů vedle. Já jsem z obliga, v tu dobu jsem stál uprostřed hodovní síně a servíroval víno. Tohle na mne hodit nemohou.

Bylo z toho v kavárně pozdvižení, to si pište, ale když jste zavřená ve futrálu od kontrabasu, nikdo po Vás nemůže chtít stoprocentní výsledky. Uvnitř totiž nic nevidíte. A i když si Mimi několik otvorů vyrobila, přece jen jí to nestačilo a prostě se spletla. Když jsem to jako hlavní osoba Nouvionského odboje Michelle takhle nadnesl bylo ticho, asi si uvědomila, že byla k Mimi nespravedlivá a měla se zavřít do futrálu sama.

Ale nebudeme dráždit partyzány. Sice je vůbec neznám, ale oni/ony se umí velmi hlasitě připomenout.

A nyní, jak to bylo všechno dál

...

Jestli se dobře pamatujete z posledních dnů o kterých jsem Vám povídal minule, podařilo se nám s vypětím sil šlohnout skopčákům tajnou šifrovací mašinku s názvem “Stigma”, ale ne, tak to pojmenovala moje žena Edith, “Enigma” se to jmenuje a němcům to pořádně hnulo žlučí....

1.ledna

Konec roku proběhl celkem klidně, angličtí piloti nás, zimomřivé francouze musejí ošetřovat z lehce těžkého nachlazení, oslavy Nového roku se totiž nesly v duchu sportovních her a radovánek a nedostatečně zamrzlá řeka udělala své. Led povolil a v nejlepším jsme se probořili do úžasně osvěžující ch vln a měli jsme vážně co dělat abychom se neutopili....

10. ledna

Hnutí odporu staví komunikační centrum pod hrobkou kde má ležet tělo nejstatečnějšího muže ve Francii - mě, a proto nemůžeme jít na hřbitov a položit květiny na můj hrob. Samozřejmě se ani neobtěžovali nás o tom informovat, takže když jsem se nastrojený jako na svatbu, s kyticí v ruce chystal z kavárny, zastavila mě Michelle od partyzánů skoro na prahu a vrátila mě zpět slovy:

“Už pár týdnů kopou v prázdné hrobce, kde má ležet tělo Vašeho bratra, skrýš a v ní se schová nová vysílačka. A proto teď nemůžete jít položit květiny na svůj hrob. Tedy na hrob Vy víte koho.”

A tak se nikam nešlo. Netrvalo ovšem dlouho a partyzáni nám dali tajné znamení, kupodivu tentokrát vynechali cihlu do okna a my jsme na hřbitov vyrazili. Edita mi sice vnucovala uschlou rebarboru, že prý má stále pěkné listy, a Yvette zase pěkně stojící kaktus, že by se na mém hrobě také pěkně vyjímal. Ale odmítl jsem je obě. Takové věci na svém hrobě nechci. A tak jsme šli, já s kyticí lilií, Edita bez rebarbory, a Yvette s námi nešla, nebyl by nikdo v kavárně.

Jediní kdo ovšem umí obsluhovat mechanismus teleskopické antény jsou moje žena a pan Alfons, zamilovaný funebrák, který se k nám přidal cestou. Když jim to především odbornice z hnutí odporu předvedla, zdálo by se že se nic při tak jednoduché operaci nemůže pokazit... páka jedna, páka dvě a páka tři.... jak snadné....

Ale to neznáte mojí ženu.....ta když se do něčeho pustí je lepší nebýt poblíž. To jsem sice udělal ale netušil jsem že to bohužel nebude stačit.

12. ledna

Musíte mne omluvit, bolí mne celé tělo, jakkoli se pohnu, okamžitě se mi vrátí zážitek, který způsobil, že letci jsou pořád tady a já vypadám jako svůj vlastní otec.

A jak k tomu došlo, ptáte se?

Jednoduše, odbojáři dokončili montáž nové vysílačky v kryptě mého hrobu, kde má být pohřbeno tělo mého zesnulého bratra-dvojčete/mě a dali nám signál, že máme vysílačkou poslat do londýna zprávu, že se britští letci budou, schováni pod obrácenou vanou, brodit v ústí kanálu a budou očekávat britskou ponorku.

I jednoduchý plán se ale může snadno velmi rychle zvrtnout. Vstoupili jsme do krypty, kde po zjištění, že odbojářka, která jediná umí obsluhovat mechanismus antény zde není, a nikdo neví kde je. Pan Alfons se zaujetím sobě vlastním prohlásil, že si vzpomíná jak se mechanismus ovládá, vysvětlil Edith co má dělat, já se chopil mikrofonu a doufal že budu rychle zase doma v kavárně.

Bohužel Edith se chopila ovládacích pák příliš razantně - víko krypty se odsunulo, z tajné skrýše pod mýma nohama se vysunula teleskopická anténa, zachytila se o límec mého kabátu a vymrštila mne do výšky.

Visel jsem nad otevřeným hrobem jako anděl.

S tím bych si samozřejmě poradil, co jsem ale nemohl tušit je to, že poručík Gruber s Helgou, sekretářkou plukovníka von Strohma dostali nápad jít také položit květiny na můj hrob. Tato myšlenka je přivedla k hrobu právě ve chvíli kdy jsem se zjevil nad svým hrobem a způsobil jsem oběma velmi velký šok.

Poručík Gruber padl na kolena a prosil mého ducha o odpuštění, že mne před rokem zastřelil. Samozřejmě jsem mu to odpustil, jsem přece duch dobrý a spravedlivý. Netrvalo ovšem dlouho a byl jsem na hřbitově sám, oba pozdní návštěvníci hřbitova vzali nohy s jekotem na ramena a vypařili se.

Jistě pochopíte, že zprávu se nám vyslat nepodařilo. Stěží jsem se dobelhal do kavárny.

14. ledna

Bude těžké uvěřit, že i mezi odbojáři jsou lidé, kteří mají zdravotnické znalosti. Jednu takovou jsem právě poznal. Pracovala prý u slavného chiropraktika a při pohledu na její dvoumetrovou ztepilou postavu a ruce připomínající kladiva jsem se začal modlit. Bylo to namístě, prohmatala mé už tak dobité tělo a po prohlášení, že všechno vychází z krční páteře mi jediným pohybem umístila kotníky nad hlavu. Bolest jsem přestal vnímat v okamžiku kdy jsem zjistil, že se mezi dveřmi objevil poručík Gruber a obdivně na mou pozici zírá. Podařilo se mi ho vystrnadit do lokálu, a tam jsem zažil skoro stejný šok jako on na hřbitově. Poručík Gruber mi pod slibem přísného utajení vyzradil supertajný plán gestapa jak odhalit prchající britské letce a všechny kdo jim pomáhají. Pro tento plán se prý dokonce naučili i anglicky - tedy výuková gramodeska "Jak oblafnout francouze, že jste angličan v jedné snadné lekci" a stálým opakováním fa, fa, fafafa, fa, fa, fa by neoblafla nikoho. Ale jejich snahu je nutno ocenit, nemohli přece tušit, že strážmistr Crabtree/Višeň je důstojník anglické tajné služby a tak jim na to neskočí.

17. ledna

Michelle z odboje opět poctila mou kavárnu svou návštěvou - její skvělé plány na záchranu britských letců, "kdepak ti chudáci vlastně teď asi jsou?" ještě nikdy nevyšly a nyní pod hrozbou plánu gestapa na odhalení kdo pomáhá britským letcům k útěku jsem jí poděkoval za spolupráci a radoval se z myšlenky že se

spolupráce s odbojem navždy přerušuje - bohužel marně, její nový plán byl neméně šílený jako zatím všechny. Mezi jejími děvčaty je i bývalá maskérka Borise Carloffa, ta nám vytvoří naprosto nové podoby, a až gestapáci podle svého plánu vyskočí z letadla aby po přistání kontaktovali odboj. Dovedou je partyzáni do opuštěného zámku,

kde my převlečení za zvoníka od matky Boží, Frankensteinovu nevěstu, malého bezzubého sluhu a starou ukřičenou čarodějnicí (hádejte, kdopak to asi je?) je zavřeme do staré hladomorny a vytratíme se. Než je někdo najde letci budou pryč a gestapo nikoho nechytí. Plán to rozhodně nebyl špatný, všichni jsme byli namaskováni tak, že by nás nepoznala ani vlastní matka, ale opět se plán zvrtnul. Gestapáci seskočili z letadla, odbojáři je dovedli do zámku, ale jejich zájem o dopadení prchajících letců vzal rychle zsvě, když jsme se před nimi objevili. Pološilený zvoník od matky Boží, Frankensteinova nevěsta s bičem, sluha se čtyřma rukama... , to všechno na ně zapůsobilo tak, že s nebyvalou rychlostí odkulhali zpátky do lesa odkud se před nedlouhou chvílí vynořili.

18. ledna

Jsem zase zpět ve své kavárně a bez převleku. Gestapáci zmizeli v lese, popisy našich osob v nich jistě celou cestu vzbuzují naději na úspěšné zatčení a letci jsou tedy na nějakou chvíli v bezpečí.

Michelle s lahvičkou ředidla mi přišla oznámit špatnou zprávu
“Zmizel strážník Crabtree/Višeň.”

“Gratuluju”, vyrazilo ze mě, v naivním předpokladu, že toho prznitele našeho krásného jazyka už nikdy neuvidíme. Jako obvykle jsem se spletl. Nejenže nezmizel, ale za chvíli se dovýval oknem do mého zadního pokoje. Michelle mu podala ředidlo a za odbivných výkřiků celého lokálu jsme ho dostali do patra kde se zbavil svého převleku.

Bratr Rogera Leclerca Ernest tu není ani čtrnáct dnů, s jídlem mé ženy Edith se vyrovnal po svém - krmí jím odpad, ale s matkou mé ženy, bůh ví jak k tomu došlo, plánují zásnuby. Dnes večer nám to hrdě oznámili a šli se projít po rynku. Tedy on po svých a ona na kolečkovém křesle.

25. ledna

Dlouho jsem nenapsal ani řádek. Nebylo to snad tím, že by nebylo co psát, právě že bylo, ale měli jsme tu velké manévry německých okupantů. Generál von Klinkerhoffen když se dozvěděl jaký mají gestapáci plán na odhalení úkrytu prchajících britských letců, nelenil, plán s naprostým klidem přijal za vlastní, jen s jedním malým rozdílem, kterým hodlal gestapu vypálit rybník. Vymyslel to jednoduše, prý " provedeme to dřív než oni...a tím jim ten plan překazíme". Špatný nápad to nebyl, jen narazili

na poměrně velký problém - jejich tváře všichni znají a proto se tedy nemohou jen tak jednoduše vydávat za kohokoli, a neumí anglicky, ale jak již víme, i gestapo se pomocí výukové gramodesky - Francouzsky v jedné a snadné lekci..... fa, fa, fafafa, fa, fa, fa velmi rychle francouzsky naučilo. A proto nebylo o čem psát, učitelé jazyků se v Nouvionu moc nevyskytují.

26. ledna

Byla to blamáž. Vojáci kapitána Bertorrelliho vyskočili z letadla, přistáli a s naprosto anglickým klidem se toulali po lese, s perfektním přízvukem konverzovali - fa,fa,fa, fafa, fa, fafa, ale nic se nestalo. Ani partyzáni je neodvedli a ani záložní plán generála použít slídící psy (ty měl obstarat poručík Gruber) jako obvykle nevyšel. Poručík

Gruber totiž z nedostatku jedinců psího plemene - všichni velcí psi byli totiž na psí výstavě, oslovil místní prostitutky a vypůjčil si od nich jejich mazlíčky - pudlíky. Výsledek na sebe nedal dlouho čekat, falešné italské letce nikdo nenašel, nezatknul, a tak se po dlouhém toulání vrátili zpět do městečka. A poručík musel ještě místním dámám uhradit ušlý zisk.

Jediní kdo byli úspěšně zatčeni jako britští letci byli příslušníci gestapa.

Generál von Klinkerhoffen samozřejmě nepřiznal ani slovo o vlastním plánu, v duchu naprosto dokonalé kooperace vyslechl popisy osob, které si příslušníci gestapa poznamenali:

Herr Flick začal jako první:
“Jeden malý trpasličí sluha s jedním zubem”

Von Smallhaussen se přidal:

“Jedna obluda s hrbem”

... dalším popisem bylo:

“Jedna Frankensteinova nevěsta”

“Jedna stará, a hrozně užvaněná čarodějnice....”

(tady jsme měli trochu namále, Otto Flick totiž poznamenal, že i když byla namaskovaná k nepoznání, něco mu na ní přece jen připomínalo mou ženu Edith....)

“A jeden sluha.....”

na otázku poručíka Grubera zda i on neměl nějaké zvláštní znamení, von Smallhaussen s nevinným úsměvem na tváři odvětil

“Měl čtyři ruce....”

Generála von Klinkerhoffena tyto popisy moc nenadchly. Prohlásil, že nedopustí, aby úspěch za dopadení prchajících britských pilotů padl do rukou gestapa a nařídil stráží oba vyhodit.

Mezitím jsme my, neohrožení odbojáři, vysílali tajnou zprávu do Londýna, používáme samozřejmě naprosto neodhalitelné geniální šifry a proto nám nikdy moc nevadí, že jsou zprávy němci odposlechnuty. Tak tomu bylo i nyní:

“Tady Lelek, Londýne posíláme zprávu....”

“Jeníček s Mařenkou stojí už ve vědru a kráva je připravena přeskočit měsíc..... “

Jakmile se text zprávy dozvěděl generál von Klinkerhoffen, nařídil celou odposlechovou stanici pozatýkat - určitě je prý infiltrovalo gestapo....

28. ledna

Ti Němci. Jsou to prostě mizerové...ale vynalézaví...

Aby zjistili plány nepřítele, nestydí se ani zneužít svátost manželskou. Generál von Klinkerhoffen, aby se dostal k informacím o činnosti gestapa, nařídil Helze, sekretářce plukovníka von Strohma, aby navázala na zájem Otto Flicka o její osobu (viz minulé deníky) a zasnoubila se s ním. Helga, jako správná ambiciózní žena této situace ihned využila, a získala od generála von Klinkerhoffena jak povýšení na poddůstojníka a tak nové luxusní ubytování přímo na zámku.

Britští piloti jsou stále pod obrácenou vanou v ústí kanálu, kde čekají až je vyzvedne ponorka. Ponorka je také v kanálu, ale nemůže ty chudáky najít. My jsme se v přestrojení za veslařský tým vydali na kanál také, s nadějí že najdeme ty letce dříve než je odhalí Němci. Bohužel se nám to podařilo jen napolovic, Michelle která dostala instrukce od britské tajné služby o

tajném znamení podle kterého pozná kde se v kanále pohybuje záchranná ponorka. Lepší znamení než husa s blikajícím očima a kouřovou clonou nikdo zaručeně vymyslet nemohl. Bohužel se ani po kontaktu s ponorkou - husa v sobě měla ukrytý telefon, "jak prosté!!!, milý Watsone...", nepodařilo letce ukryté pod obrácenou vanou v ústí kanálu nalézt.

A aby toho nebylo málo, v kanále se na pramici také najednou objevili i plukovník von Strohm, poručík Gruber a kapitán Bertorelli kterým špehovové donesli, že se v ústí kanálu děje něco divného a tak se rozhodli zasáhnout.

Velitel ponorky, asi z obavy před prozrazením, nařídil vysunout periskop a tím způsobil na hladině velký šok posádce německé pramice, periskop prorazil její dno a všichni tři skončili ve studené vodě kanálu. Oni to odnesli pouze lehkým šokem a nachlazením, ale britští letci už takové štěstí bohužel neměli.

Zatkla je německá hlídka která prohledávala břeh kanálu.

2. února

Michelle je bez sebe. Britské letce zatkli Němci a drží je ve věži zámku, a až je přijedou vyslechnout důstojníci z Berlína nebude tady v Nouvionu asi zrovna příjemně. Ale Michelle je Michelle, ve vypjatých situacích jí to myslí skoro tak geniálně jako mě. převléknout se za funebráky, a vybaveni dvěma rakvemi vyrazit na zámek, strážím namluvit že letci zemřeli při

výslechu, a v rakvích je vynést ze zámku. Myslím, že Michelle zase dokázala, že můj příklad v ní probouzí netušené možnosti.

Nebýt toho, že strážmistr Crabtree/Višeň upustil dubovou rakev na mramorové schodiště, pan Leclerk urazil pana Alfonse a oni se pustili do

souboje v rytířském sále jako dva přestárlí Errolové Flynnové, a moje servírky Mimi a Yvette si vjely do vlasů kvůli francouzské cti, bylo by všechno v pořádku.

Bohužel hluk způsobený tímto počínáním vylákal z pokoje generála von Klinkerhoffena, který zrovna kontroloval Helgu ve spodním prádle, jestli je přesně podle jeho instrukcí připravena vlákat herr Flicka do manželství.

Takové vyrušení ho velmi rozladilo a nebýt poručíka Grubera, který když nás viděl dole pod schody s rakvemi, kordy a ve funebráckých šatech, pohotově generálovi namluvil, že ten hluk způsobil on, když rozbil sochu Napoleona a on se vrátil zpátky k Helze aby dokončil svou kontrolu.

Oba rozvášnění staříci ovšem ve svém počínání neustávali, a navíc když pan Alfons odsekl panu Leclercovi vršek cylindru, nedalo se nic jiného udělat než mezi ně skočit a přinutit je šermování nechat.

Bylo to tak tak, nebýt toho, že zrovna v tutéž chvíli, kdy generál, plukovník i poručík Gruber opět vyšli kvůli kraválu ze svých pokojů, dorazili dva falešní důstojníci z Berlína. Byli to převlečený herr Flick a jeho věrný asistent von Smallhaussen. Byli bychom asi určitě chyceni, mučeni a nakonec popraveni, v mém případě tedy už po druhé. Naštěstí i když byl von Smallhaussen navlečený do uniformy polního maršála s krásným jménem von Kannonfarth, generál von Klinkerhoffen se nedal oklamat. Zavolal zámecké strážce, nechal oba zatknout a uvrhnout do sklepních kobek. My jsme díky tomu mohli tiše vyklouznout ze zámku a vrátit se do kavárny bez úhony na zdraví, a hlavně i s rakvemi, to by mi

pan Alfons neodpustil, kdybychom je tam nechali, určitě by mi za ně naučtoval dvojnásobnou cenu. Nebo i víc...

Bohužel britští letci stále zůstávají v německém zajetí.

5. února

Herr Flick a jeho asistent von Smalhaussen jsou vězněni na zámku.

Tahle zpráva úplně předčila slavné zatčení britských letců. Generál von Klinkerhoffen přikázal plukovníkovi von Strohmovi aby zajatce okamžitě vyslechl. Oba delikventi byli přivedeni před plukovníka

vyslečení do spodního prádla s připnutou vězeňskou koulí na kotníku, a výslech mohl začít.

Neměl to vůbec jednoduché, Otto Flick plukovníkovi situaci neusnadnil, “Až se o tom dozví můj kmotr, Heinrich Himmler, budete se divit plukovníku...jak rychle se situace otočí...”.

To plukovníkovi velkou radost neudělalo, ale naštěstí byl u výslechu přítomen i kapitán Bertorelli a jeho věta

“Vy se stát jen zářezem na pažbě pušky popravčí čtyry ...”, rázem změnila situaci. Mezitím, ovšem

Helga, sekretářka plukovníka von Strohma instruována nenápadně při příchodu Otto Flickem, zavolala přímou linkou do Berlína samotnému Himmlerovi, a právě když se zdálo, že věta kapitána Bertorelliho herr Flicka zlomila, zazvonil telefon.

Plukovník von Strohm se žoviálně ohlásil a v další vteřině už salutoval, stál v pozoru a netrvalo dlouho, jeho kůže zbělela, pak zrudla a i když nebylo slyšet co člověk na druhém konci drátu povídá, bylo snadné si domyslet, že to asi nic příjemného není.... plukovník von Strohm si uvědomil, že pokud něco neudělá, špatně to s ním dopadne.

"Za všechno může italský důstojník....", vyhrkl do mluvítka. "Kde je? Stojí tady vedle mne...", "chcete s ním mluvit? Předám...", "To je pro Vás kapitáne, Heinrich Himmler...", "Tam je Himmler?", "Osobně".

Tento vývoj situace kapitán Bertorelli nečekal, ale postavil se k problému čelem.

"Tady poručík Manconni Peperoni, k Vaším službám....", ".....", "Vy se nerozčilovat, my je pustit, zrovna teď s nimi jít a koupit jim pěknou pilku na železo...", ".....", "Na co? Chtít jim uříznout koule....", ".....!!!,!!!", "No Vy nemuset přece takhle řvát....., ".....", "haló,", ".....", "haló,", a pak bylo dlouho ticho.

"On se zavěsit", šeptl pak tiše kapitán a bylo na něm vidět, že by byl raději někde úplně jinde.

Michelle s ostatními děvčaty z odboje v těžé době organizovala únos auta, kterým přijížděli důstojníci z Berlína vyzvednout zajaté britské letce. Museli jsme jí všichni pomáhat, nebylo totiž jasné komu jejich uniformy padnou. "Komu uniformy padnou, půjde pro letce." Zatrnulo mi, když jí slyším takhle mluvit, vím jak to dopadne. A také ano, automobil byl zastaven za hrdinské akce matky mojí ženy: pan Leclerc tlačil prostředkem

silnice její vozík a když bylo auto na dohled upadlo jim kolo. Neobešlo se to samozřejmě bez problémů, kolo u kolečkové židle jen tak samo od sebe neupadne.

Ale s tím si partyzáni bravurně poradili, připravili nálož a umístili jí pod sedačku. Výbuch to byl obrovský, kolo upadlo v oblaku dýmu, a moje tchýně zase přežila.

Mrazilo mne právem. Jakmile Michelle začala zkoušet komu padnou ukořistěné uniformy, hned bylo jasno, pro letce půjdu já. Moje žena a Mimi mě doprovodí jako obyčejní gestapáci, a pan Leclerc se posadí za volant. Michelle s Yvette nás budou jistit spovzdálí na ukořistěné motorce.

Nebýt toho že jsem měl jít pro letce já docela by se mi ten plán líbil, bohužel co si Michelle jednou vezme do hlavy to jí nikdo nevymluví. Ještě jsme ani nevyjeli a už jsme to mohli mít za sebou. Mohla za to Yvette, která seděla na místě spolujezdce a před sebou měla kulomet.

“Klidně sed’ a nedotýkej se hlavně spouště....”, řekla jí Michelle “A kde je ta spoušť...”, na to Yvette, nu a o vteřinu později se ozvala série ran, “Tak to byla ona.”, řekla jí Michelle, “našlas jí”.

Nutno ovšem dodat, že naše auto stálo přímo před zmíněným kulometem, jak mi bylo si asi domyslíte sami.

Po těchto sice malých, ale nervy drásajících nepříjemnostech jsme konečně vyrazili na zámek. Pan Leclerc se projevil opět ve velkém stylu, zařadil, přidal plyn, a vyrazili jsme. Bohužel tam vrazil zpátečku, a málem jsme nabourali do motorky Michelle, která nás jistila zezadu.

Pak už probíhala cesta bez větších problémů. Když jsme dojeli k zámku projevily se u mé ženy Edith velitelské sklony, zabrala se do své hodnosti majora tak, že nás málem do zámku ani nepustili. Nedošlo jí totiž, že po nás strážný chce průvodní dokumenty a že je má ona v kapse. I tuto epizodu jsme překonali a přijeli na nádvoří

zámku. Letci, kteří byli ve věži mezitím dostali instrukce, že nesmějí dát najevo že nás poznávají, byli vyvedeni ze své cely na dvůr. Když je přivedli, jejich kamenné obličejy nic neprozradily a vypadalo že bude všechno v pořádku. Nebylo. Generál von Klinkerhoffen z obavy, že by letci mohli cestou uprchnout, se chtěl pojistit a nařídil letce spoutat. To by nebylo tak problematické, kdyby nenařídil spoutat jim zápěstí s námi, tedy s důstojníky kteří pro ně přijeli, pro původní doprovod by to musel být ještě větší šok než pro nás. Na otázku kdeže jsou klíče k poutům jsme dostali s úsměvem tuto odpověď:

“V Berlíně (asi 360 km vzdušnou čarou) mají duplikát. Až tam dojedete, tak Vás pout zbaví”.

Nastupovat do auta jako živý lidský řetěz nebylo vůbec snadné, ale jakmile jsme se ocitli za bránou zámku, situace vypadala hned veseleji.

A jen co jsme odjeli pár kilometrů auto se najednou zastavilo. Pan Leclerc nám oznámil špatnou zprávu že se vybila baterie a dál se tedy asi nepojede. Edith bez rozmýšlení vytáhla kliku a po několika gymnastických výkonech se auto povedlo zase nastartovat.

Bohužel ten trouba Leclerc odjel bez nás. Zůstali jsme v lese, spoutaní v zápěstích a navlečení do německých uniforem.

Naštěstí jsme našli kousek starého pilníku. Bohužel nevydržel dlouho. Pouta máme stále na rukou.

Přijela Michelle s panem Alfonsem a jeho náradím na otesávání náhrobků. I přes jeho snahu jsme stále spoutáni. Ani jeho japonský majzlík nebyl dost silný, aby nás pout zbavil, a tak pan Alfons odjel pohřbít urgentní zakázku, jednoho zesnulého papouška s doporučením, že se o nás postará při zpáteční cestě. Také nás napadlo (napadlo to Michelle, koho jiného), že si můžeme lehnout mezi koleje, projede přes nás jen několik vlaků a v sobotu jsme volní...

Edith má také plán a ten naštěstí pro nás vyšel bez ztrát na životech. Našla opuštěný malý montážní stan a mohli jsme, ukryti pod ním, dojít do městečka a u zámečnicka nás konečně zbavili pout.

Britští letci jsou bohužel opět v mém sklepe.

10. února

Zase pěkný malér, v kavárně se objevil poručík Gruber, toho znáte, s velmi neobvyklým požadavkem. Máme mu sehnat styk, tedy obchodní styk. Chtějí totiž prodat obraz “Padlé madony s velkými balónky”, aby on, plukovník von Strohm a kapitán Bertorelli mohli získat dost peněz pro dezerci z války. Jistě mi dáte za pravdu, že takovou pomoc nepříteli nebudou odbojáři přijímat radostně, ale musím se o něco pokusit, ten obraz pro mne hodně znamená. Ale kde dnes najdete člověka, kterému by se dalo věřit? Naštěstí Edith má geniální plán. Geniální? No ano, já to přece vím, přeháním, geniální jako všechny její plány. Ale co dělat? Snad to vyjde.

12. února

Tak jsme připraveni na transakci s němcí. Nebýt toho, že jsem před časem velmi hrdinsky ukradl čtyři pruty zlata generálovi von Klinkerhoffenovi, když se snažil prodat obraz padlé madony holandskému klientovi. Zlato mu přivezl znalec obrazů minheer Joop Hoop de Hoop a proto jsem musel odevzdat plukovníkovi originál obrazu.. Nechtěl jsem to mi věřte, ale co můžete dělat když Vám ještě navíc oznámí, že generál von Klinkerhoffen nařídil zastřelit všechny místní, kteří obraz ukrývali. A to není dobrá zpráva ani pro člověka, který už jednou zastřelen byl .

Prchat ze zámku po břechťanu není nic příjemného pro mladíka, natož pro mě, ale zvládl jsem to a když jsem náhodou navštívil strážmistra Crabtreeho/Višeň na policejní stanici. Zrovna tam dorazil generál a poručil strážnici vyklidit, a do trezoru pak ukrýl získaný milion franků ve zlatě. Strážmistr vůbec netuší jaký poklad se mu nyní v trezoru skrývá.

Smůla byla, že si generál odnesl oba klíče od trezoru. Bylo pro mne milým překvapením, že strážmistr, i když je velký trouba a jeho francouzština zní jako by pocházel odněkud z druhého konce světa, nemá klíče od trezoru jen dva. Měl jich celkem čtrnáct – jeho slovy “čurnást”. A protože mu zazvonil telefon a strážmistr se

musel věnovat svým denním povinnostem, nelenil jsem a čtyři zlaté pruty jsem z trezoru odcizil. Strážmistr řešil zrovna závažný případ zaběhlé kočky na vysoký strom nabídnutým talířem “sardánek” a nevěnoval mi vůbec pozornost. Tomu člověku by mohli odnést před nosem celý trezor a ničeho by si nevšiml.

A máme to, obraz je opět v mých rukou. Němci mají svoje zlato a všechno vypadá naprosto úžasně. Při transakci sice došlo k několika malým zádrhelům, jako když například plukovník postupně oslovil svoje spolusedící a vyzradil tak jejich jména. Pan Alfons, Editin zamilovaný funebrák, který byl tím jediným spolehlivým, aby pro nás získal obraz zpět, byl stížen infarktem. Naštěstí malým, když se zapomněl a sice bez udání jména, ale vyjmenoval všechny svoje funkce a obchodní činnosti a tím se vlastně prozradil sám.

Naneštěstí se němci rozhodli, že zlato nechťejí. Zavolal mi to opět poručík Gruber a sdělil mi že mám okamžitě zařídit výměnu zlata za hotovost. Vypadalo to zprvu beznadějně, ale Yvette, hlavička moje chytrá, přišla s naprosto nečekaným řešením. Pan Leclerc, padělatel, kterého u nás ubytoval odboj, chodí prý již dlouho nenápadně do sklepa. A když ho Yvette potají sledovala zjistila, že tam falšuje peníze..... Okamžitě jsem jí varoval, aby si dávala pozor čím platí Leclerc v lokále.

Jedinou starost mi dělá, jak ty jeho falešné peníze objevíme, sám nám je asi dobrovolně nevydá.

Snazší už to být nemohlo. Svolal jsem schůzi do zadního pokoje a požádal Mimi aby po chvilce zavolala pana Leclerca aby tam za námi přišel. Když dorazil, byl mým oznámením velmi zděšen:

“Pane Leclercu, já tu tedy nechci dělat paniku, ale hoří Vám kavárna.....”

A bylo to, úkryt ve stropě byl odhalen a my můžeme provést výměnu peněz za zlato. Nikomu jsme to s Yvette neřekli, a proto doufám že náš plán dopadne podle očekávání. Spletli jsme se.

Převléct se za faráře, a ve zpovědnici vyměnit peníze za zlato byl plán který nemohl ztroskotat. Bohužel když Yvette vypustila pravému faráři vzduch z kol u byciklu netušila, že on jako zdatný cyklista zvládne opravu rychleji než jsme potřebovali. Stihl jsem pouze zpověď svojí ženy Edith,

kteřá si přišla do kostela pro rozhrěšení svého neustálého podezřívání manžela, mě, a to i přes to, že jsem byl před rokem němcí popraven a od té doby je mojí zákonitou vdovou, že si to pořád někde rozdávám s některou ze svých servírek. Jistě uznáte, že nemohlo následovat nic jiného, než že jsem jí zgusta vyčinil za toto naprosto nepodložené obvinění, a vyprovodil jí z kostela se dvěma stovkama Zdravas Maria.

Bohužel když dorazil do kostela plukovník von Strohm se zlatem a hodlal ho vyměnit za hotovost, ve zpovědnici už seděl pravý farář a ten samozřejmě o našem plánu nic nevěděl, přijal od plukovníka jeho zlato a na oplátku dal plukovníkovi tři Zdravas Maria jako pokání. Jistě pochopíte, že nálada plukovníka klesla hluboko pod bod mrazu.

Když jsem se z kostela vrátil do kavárny, přistihla mě Yvette jak lezu za dním oknem dovnitř. Málem mi ublížila lahví od vína, ale to by byla malá cena za vzniklou situaci. Peníze jsem plukovníkovi nepředal, on dal zlato pravému faráři a ne mě, tedy zlato je nenávratně pryč, a někdo právě bouchá na roletu u kavárny. Plukovník, poručík, kapitán a Helga tu byli z kostela jako na koni a velmi se zlobili. Plukovník popsal situaci přímo a nevybíravě:

“René, odevzdal jsem zlato a žádné peníze jsem nedostal....”, “Nás oškubali na kost....” , přidal se kapitán Bertorrelli.

Naštěstí mě ihned napadla výmluva, podívejte, tohle tu pro někoho, kdo právě věnoval zlatý dar církvi nechal takový vysoký kněz, ani jsem ho neznal.....

Předal jsem jim peníze a pustil je zadem ven z kavárny protože se zase ozvalo klepání na dveře.

Bůh je jistě na mojí straně, to klepání byl náš pravý farář a se spikleneckým mrknutím mi předal již již ztracený balíček se zlatem se slovy “Můj synu, stala se úžasná věc, tohle zlato mi dal dnes neznámý dárcce a já ho chci dát nyní tobě pro hnutí které znáš jen Ty...”

Jistě uznáte že jsem se bránil přiznat, že znám nějaké hnutí... Ale když farář řekl:

“Neříkej synu, že neznáš hnutí, který pohrdne zlatem...”, nebylo zbytlí.

A zlato se tak ocitlo zase v mých rukou. Bohužel jsem se o tuto informaci musel podělit s Yvette, a tak se nemohu jen tak sebrat a vyrazit ke španělským, nebo jiným hranicím, s představou lákavé a ničím nerušené zlaté budoucnosti.

Yvette je žena se kterou si svou budoucnost dovedu představit velmi snadno i bez zlata, bohužel ale když teď ví o zlatě, dokáže si naši budoucnost představit také a já doufám, že se ta budoucnost týká i mne. Tedy ne, že bych si nevěřil, ale znáte ženy. A hlavně jistě víte, a chápete, co je to za pokušení vlastnit skoro půl kila zlata.

12. února...mnohem dříve...

Myslete si co chcete, ale pokud jste v cizí zemi a snažíte se komunikovat s místními, měli byste vědět, že to jak používáte jazyk země, kde jste, o Vás hodně místním vypoví....

Strážmistr Crabtree/Višeň dostal návštěvu. Z Londýna za ním přiletěla jeho dávná a zdá se že i drahá kolegyně ze “školiště na urgenty” tajná urgentka Grace. Jak jsem již říkal Crabtreemu:

“Jazykové nadání ve vaší škole moc nerozhoduje, že ne?”

Všechno marné. Nyní jsou tu, sedí, pijí moje nejlepší víno, a mluví tak, že ti kdo je poslouchají omdlévají hrůzou.

A určitě to nebude trvat dlouho a němci nás všechny popraví....

Crabtree/Višeň:
“Žerty tu na náš skus prohazují nepřetržitě...”

Grace:

“Dávám si na ně pohov, víš, nedostanou se k tělu plyš...”

14. února

A je to tady, už dva dny jsou piloti schovaní opět v mém sklepě a řekli byste, že se situace uklidnila. Bohužel Vás musím zklamat, generál von Klinkerhoffen, poté co se vrátil ze své inspekční cesty a dozvěděl se o zmizení pilotů, dostal jeden ze svých vzácných záchvatů a následky na sebe nenechaly dlouho čekat.

Naprosto nepřičetný vzteky vpadl do kanceláře plukovníka von Strohma, vynadal všem přítomným, okamžitě degradoval svobodníka Helgu Gerhartovou zpět na vojína – jak víme, vždycky to odnesou ti nejnižší postavení... plukovníka slíbil postavit před popravčí četou a kapitána Bertorreliho prý bude degradovat sám Mussolini....

A aby toho nebylo málo, nechal vyhlásit vyhláškou, že pokud se uprchlí piloti do 48 hodin nevrátí, osobně vyhodí naše městečko do povětří.... A nežertoval, celé městečko je podminované. Kde přesně miny jsou, to ví jen generál a ten nám to asi nepoví. Není jiná možnost než pro záchranu města

vydat piloty Němcům. S tím ale nesouhlasí tajný agent Crabtree/Višeň a ani Michelle se tato myšlenka nelíbí. Ale co dál, když to neuděláme naše městečko zmizí v oblaku dýmu.

15. února

K neuvěření je, že podminované městečko trápí všechny. I gestapáci, Otto Flick se svým věrným asistentem von Smallhausenem tuto situaci nehodnotí kladně, dojde-li k výbuchu, musejí se přestěhovat do jiného města a dá prý hodně práce aby je nenávidělo tolik lidí jako u nás v Nouvionu.

Otto Flick dokonce rozkázal von Smallhausenovi vplížit se do zámku generála von Klinkerhoffena jako skaut a získat tam plány rozmístění náloží. Gestapo myslí na všechno a jejich knihovna je velmi dobře vybavena všemi příručkami, které jsou právě potřeba. Pro zneškodňování náloží vyndal Otto Flick z knihovny příručku nyní již zesnulého von Luftreisena a předal ji von Smallhausenovi, který byl jako dobrovolník vybrán, aby se pokusil nálože zneškodnit.

Díky rozbitým hodinkám Otto Flicka došlo k výbuchu rozbušky předčasně, ale naštěstí se von Smallhausenovi nestalo nic vážného. Jen si musí nechat ušít novou garderobu.

Moje kavárna také nezůstala ušetřena, poručík Gruber mi bohužel oznámil, že celých sto liber výbušniny umístili do skladu a že mu bude strašně moc líto pokud budou muset výbušniny odpálit.

Ihned jsem se do skladu vydal, ale zastavila mne má žena Edith.

Edith :

“Dali nám bombu do sklepa...slyšela jsem”

Já:

“Ne, dali ji prý do skladu...kvůli naší bezpečnosti”

Edith:

“Tak to se trochu sekli...o bezpečí mám jinou představu”

Měli jsme pravdu oba, ty bomby byly dvě.....

Tu druhou bombu nám do skladu dal komunistický odboj, který vede Luis, nejobávanější partyzánka po Denise Larocové, který byla zvolena za předsedkyni strany a činnosti spojené s odbojem byla nucena předat do jiných rukou.

Důvod pro tu bombu byste ale neuhodli, partyzáni nám dali tu druhou bombu do sklepa proto, aby přinutili generála von Klinkerhoffena upustit od myšlenky vyhodit naše městečko do povětří.

A to jsem si už myslel že jsem všechny šílené plány slyšel od Michelle. Pod pohružkou zastřelením jsem musel dojít pro plukovníka von Strohma s důvodem, že mu chci oznámit kde se skrývají britští letci. Přišel, a byl zajat partyzánkami, ukrytými v mém lokále.....

Jeho výraz byl velmi smutný. Ale nemohl jsem jinak, buď by zastřelili mne, nebojácného hrdinu odboje(bohužel nikoli komunistického). Nebo přiváží k bombě ve sklepě plukovníka, a také zajaté gestapáky. Ti se do zajetí dostali po té, jakmile detonátor bomby, kterou zneškodnil von Smallhausen na náměstí, vybuchl a ti dva se dopotáčeli do méj kavárny kde si chtěli spravit náladu pořádně velkým koňakem.

Nepovedlo se. byli také zajati, a sedí teď připoutáni k partyzánské bombě.

Jde sice jen o 24 hodin, než se podaří nějak generála přesvědčit aby od svého záměru upustil, ale to není jen tak. Generála jen tak nějakým laciným argumentem nepřesvědčíte. A když se von Smallhausenovi podařilo napůl se vyprostit z pout, dostal za úkol zastavit hodinovou ručičku nosem. A to pro něho, 154 cm vysokého prcka nebylo zrovna jednoduché.

Nakonec to ale dobře, skoro dobře dopadlo, general odmítl zaplatit výkupné za svého důstojníka a oba gestapáky, oni se z pout dostali bez pomoci a vrátili se každý do svého. Plukovník na zámek a gestapáci do kobky.

A aby toho nebylo málo, musím organizovat svatbu pana Leclerca a matky mojí ženy. Jak se ukázalo, byla jeho dávnou dětskou láskou a bůh mě netrestej, mohl by klidně být i otcem mojí ženy.

Tahle svatba se musí uskutečnit proto, aby ve stanu za mojí kavárnou mohla být svatební hostina. Pozvali jsme na ni půlku městečka, a ti hloupí němci naprosto netuší, že odboj do stanu nastěhovat ukradený obranný balón, který až se naplní héliem, které do kavárny hrdinně propašoval pan Leclerc maskované jako dýně z Alžírsko.

Ani to se ale neobešlo bez nehody, hélium, jak jistě víte, Vám po vdechnutí změní hlas. Ztuhnou Vám totiž hlasivky.

Při předávání v kavárně jsem se plynu nadýchal, a připadal jsem si velmi nepříjemně jako harémský kleštěnec.

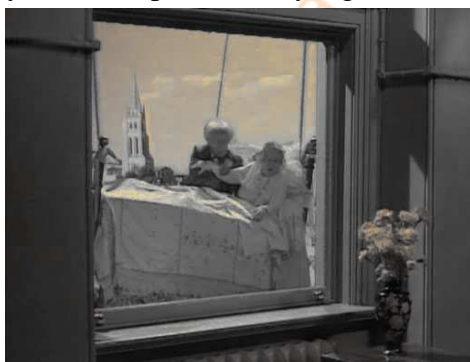
A po připojení balónu k nádržím – dýním, došlo bohužel k tomu, že přívod nevydržel, balón se začal nafukovat předčasně a nám nezbylo nic jiného než místo koše na odpadky, který byl připraven pro britské letce, přivázat k balónu postel, na které spokojeně odpočívali novomanželé pan Leclerc a jeho nevěsta – madam Fanny.

Rozhodli jsme se je nebudit jakmile začal balón stoupat a začal zvedat přivázanou postel do výšky s sebou. Uklidnil jsem Edith, “Ber to z té lepší stránky, získali jsme volný pokoj...”

A to jsme ještě netušili, že létající postel způsobí ještě další malér. Když prolétala kolem zámeckého křídla, kde byla umístěna německá plní nemocnice, zahlédl ji oknem generál von Klinkerhoffen, který byl právě na rozkaz jiného generála, velitele sousedního okresu, generála von Flockenstuffena, zbaven velení a nyní se mu dostávalo ošetření na psychiatrickém oddělení.

Nebyl vůbec potěšen, být generálem, a být uvazován na lůžko na

psychiatrii, to se nemusí dobře vyjímat ve vojenských materiálech. Proto se také snažil co mohl aby sevření ošetřovatelů odolal.

Nedařilo se mu to, a skončilo by to zajisté i násilím, kdyby právě v té době neprolétala kolem jeho okna již zmíněná létající postel s našimi novomanželi.

Von Klinkerhoffen se přestal bránit, obdržel injekci, a se slovy: “Co když jsem možná opravdu blázen” se odebral do říše snů.

16. února

Takovou honičku jsme tu ještě neměli. Půl německé armády, tak se to alespoň jevílo, se vydalo na stíhání létající postele s našimi novomanželi. Nejprve se jim dařilo pronásledovatelům uletět, vál příznivý vítr. Ale pak za městem, vítr ustal, Němcům se podařilo balón prostřelit a oba nedobrovolní letci dopadli zpět na rodnou hroudu. Nebojte se, nedopadli nijak zle, pod nimi byl shodou náhod stoh slámy.

Když pan Leclerc, spolu se svojí novomanželkou přistáli bezpečně na stohu, vyhnuli se německé hlídce, ukradli jí motocykl a vydali se zpět do Nouvionu.

Plán to byl dobrý. Jen ho trochu kazilo to, že na německých motorkách nejsou obvykle k vidění

svatebčané ve fraku a svatebních šatech. Proto se jim vůbec nedařilo německé vojáky co je sledovali setřást.

A taky je nesetřáslí. Dorazili za nimi do kavárny, na nic se neptali a zatkli nás všechny, co jsme tam byli. A to jsem zaplatil celou svatbu.

Výslech u plukovníka von Strohma neprobíhal nijak přátelsky. Madam Fanny se podle svého nešťastného zvyku – nadávat a urážet všechny Němce bez výjimky, kdykoli a kdekoli, obořila na plukovníka, poručíka i kapitána Bertorrelého a tím si vysloužila trest vězení v délce třicet dnů.....

V jejich případě by se to dalo nazvat I doživotím. Snažil jsem se plukovníkovo rozhodnutí alespoň trochu zmírnit, ale nebyl jsem úspěšný, vlastně skoro naopak, plukovník mi doporučil mlčet, nebo mne odešle do vězení též. Rozhodl jsem se tedy mlčet, oni určitě, byť ve vězení, budou rozhodně radši sami.

17. února

Edith se trápí o svou matku, já jí uklidňuji, že by dvojice neměla být rušena v líbáncích, ale nedaří se mi to. Doufám, že Edith nevymýšlí nějaký další geniální plán....

Nepletl jsem se, vymýšlela, s falešnými papíry a v převleku za německé vojáky – ona a moje druhá servírka Mimi Labonqová, se vydali na policejní stanici a odvedli zadrženou dvojici novomanželů přímo strážníkovi Crabtreemu/Višni pod nosem za jeho zády. A kam myslíte, že je odvedli?

No ano, přímo zpátky do kavárny. Ale měla I další geniální plán. V pokoji, kde je chtěla Edith ukrýt, vybudoval pan Alfons, funebrák, který je do mojí ženy zamilován jako student, tajnou skrýš. Je to záklopná postel. Jakmile se na ni staroušci položili, otočila madam Fanny na pokyn mojí ženy koulí, kterou měla za hlavou. Postel se se skřípotem zvedla a zaklopila do stěny.

Všechno by bylo v pořádku, kdyby se z úkrytu také mohli dostat zase zpět. To ale tak jednoduché zase nebude, koulí je totiž nutno otočit ještě jednou a to, jak jsme zjistili už není možné. Kouli jsme našli na naší straně na podlaze a to znamená, že pokud nedostaneme nějaký opravdu chytrý nápad, zůstanou novomanželé v úkrytu ve stěně jak párek vrásčitých netopýrů v jeskyni.

18. února

Je to marné, pan ALfons, který vyrobil na zakázku mojí ženy Edith patentní záklopnou postel, není k nalezení. Tam se nyní, bez možnosti

osvobození, nacházejí šťastní novomanželé Leclerkovi a určitě doufají, že tvůrce úkrytu dorazí a vysvobodí je ven.

Nejprve bylo v úkrytu přímo hrobové ticho. Pak ale Edith oba ve skrýši probudila a poručík Gruber, který nám právě v té samé chvíli oznamoval dobrou zprávu, že totiž oba zadržení dostali milost a určitě je právě nyní propouští z vězení.... se velmi vyděsil, když ty zvuky slyšel.

Musel jsem mu namluvit, že ty zvuky vydává duch mého zemřelého bratra, kterého právě poručík Gruber asi před rokem na rozkaz generála von klinkerhoffena zastřelil. Vymítání ducha se mi moc nedařilo a tak poručík spěšně odešel s prosbou, abych duchovi za žádnou cenu nedával poručíkovu adresu.

19. února

Konečně dorazil pan Alfons, podíval se na zaklaplou postel a prohlásil, že nejlepší bude použít dynamit. Na jeho otázku, kolik že mám na skladu dynamitu jsem ho jemně upozornil, že v kavárně takové věci nevedu a použití dynamitu se jistě neobejde bez nežádoucí pozornosti německých vojáků.

Uklidnil mne ujištěním, že budou stačit pouze malé nálože, které urazí pouze panty.

Nejlepším, kdo může tento úkol provést, bude strážmistr Crabtree/Víšeň, poslal jsem Yvette za ním, aby kontaktoval Michelle z odboje a sehnal dynamit.

20. února

Vysvobození. Myslím manžele Leclercovy z tajné skrýše za záklopnou postelí. Pan Alfons, funebrák a

zručný řemeslník v jedné osobě použil nálože dynamitu k odstranění pantů u záklopné postele. Shodou okolností zrovna ve chvíli kdy do kavaárny dorazili gestapáci s úmyslem oba manžele vyslechnout. To se jim bohužel

stalo osudným. Příšerně to bouchlo, postel se vrátila do původní pozice, a gestapáci, které jsme našli sedící na podlaze, se svého úmyslu museli bohužel/bohudík vzdát pro nepředstavitelnou bolest hlavy, a odebrali se do svých domovů léčit si rány.

Na zámku generála von Klinkerhoffena se zatím plánoval naprosto geniální plán němců na zajetí Churchilla, který se měl v brzké době vydat na menší malířkou dovolenou na jih Anglie, do místa zvaného Bognor. Generál von Flockenstufen, který je momentálním velitelem Nouvionského okresu po malé mozkové příhodě, kterou utrpěl

generál von Klinkerhoffen, když mu utekli zajatí britští piloti a on byl umístěn na psychiatrické oddělení nouvionské nemocnice, se rozhodl, že nebude čekat na povýšení s rukama v klíně. Dohodl se s generálem von Bratvurstenem, velitelem speciálního oddílu, na spolupráci, a po kolapsu generála von Klinkerhoffena využil situace a hodlal celou operaci řídit odtud z Nouvionu.

Plukovník von Strohm a poručík Gruber byli velmi nemile překvapeni úlohou, jakou jim generál ve svém plánu připravil. Plukovník měl s jedním oddílem krýt speciální jednotce ústup, a poručík Grubera si chtěl generál von Flockenstufen vzít dokonce do svého družstva, které mělo jít zajmout Churchilla.

Oba při vyslechnutí této zprávy málem omdleli hrůzou a když se generál vzdálil, aby si v klidu své komnaty rozmyslel další detaily svého geniálního plánu, všichni tři i s kapitánem Bertorellim začali velmi intenzivně přemýšlet, jak z té kaše ven.

19. února

Jedno se musí těm němcům tedy nechat. V krizových situacích jejich mozky pracují jako dobře namazané stroje. Myšlenka, jak zastavit šílený plán generála von Flockenstuffena na zajištění Churchilla byla jednoduchá, a přesto geniální. Pomohla Helga. Navrhla, aby se kapitán Bertorelli předstírající šílenství nechal dovézt do nepřístupného křídla naší nemocnice, kde se nachází psychiatrické oddělení, jako pacient. Tím by se mohl dostat do blízkosti tam zavřeného generála von Klinkerhoffena, seznámit ho se situací a doufat, že generála napadne jak celý plán zastavit.

Podařilo se. Kapitán Bertorelli, předstírající mozkovou příhodu se dostal, spolu s Helgou, do nemocnice, vyměnil si místo s generálem von Klinkerhoffenem a zůstal na jeho místě jako pacient. Generál se vrátil do zámku v Bertorreluho uniformě a hned začal jednat. Generála von Flockenstuffena záhy objevil v méj kavárně, kde se právě momentálně velmi přiořilý dožadoval další láhve vína. Dostal ji, ale zdálo se mu, že mu neservírujeme nejlepší značky podle jeho přání. Rozhodl se tedy, že se zajde podívat do mého sklepa, jestli by tam nenašel víno lepší značky. Marně jsme ho přesvědčovali, že dostává to nejlepší víno co máme. Nevěřil nám. A než jsme se nadáli, vzal z baru svíčku, zapálil ji a odebral se těžkým krokem do sklepa.

Nebylo by to vůbec vážné, kdyby si svíčku nespletl s jednou z těch, které přinesl strážmistr Crabtree/ Višeň a ve kterých byl maskován dynamit pro vysvobození manželů Leclercových ze skrýše.

Ve chvíli, kdy do lokálu dorazil generál von Klinkerhoffen a začal se shánět po nezvěstném generálu von Flockenstuffenovi to příšerně

ve sklepe bouchlo. Generál se vypoťácel ze sklepa se slovy “Dali mi do ruky dynamit, mohlo mě to zabít...” a netrvalo dlouho, byl zatčen a eskortován – no kam byste řekli, no ano, na psychiatrické oddělení naší krásné nemocnice kde nahradil kapitána Bertorelliho.

21. února

Jsem synem smrti. Němci se rozhodli mi dát kolaborační medaili, jelikož si myslí, tedy myslí si to generál von Klinkerhoffen, že jsem pomohl němcům překazit plán generála von Flockenstoffena zajmout Churchilla na jeho malé malířské dovolené v městečku Bognor.

Nic takového jsem samozřejmě neudělal, generál si v opilosti spletl svíčkou s dynamitovou patronou, zapálil jí a odešel do sklepa hledat lepší víno. Když to bouchlo byl generál zatčen a umístěn na psychiatrii, kde svůj plán už nemůže provést.

Ale to nikdo neví, tedy my co jsme byli u toho to samozřejmě víme. Ale neví to například komunističtí partyzáni. Ti si myslí, že já, René Artoise z kavárny na náměstí jsem kolaborant, a tou medailí se v té myšlence ještě utvrdili.

Jejich velitelka Luis mě, protože není ve městě dívka, či žena, která by do mě nebyla zamilovaná, snad kromě mojí ženy Edith, vyhledala a sdělila mi tu špatnou zprávu

“René, má láska, musíme se rozloučit”,

”Proč, odcházíš?”, zeptal jsem se jí,

“Ne , já ne, ale ty ano. Vždyť jsi kolaboval a němci Ti dávají kolaborační medaili. Hlasovali jsme a já mám vykonat rozsudek. Ale protože tě miluji, dám Ti 24 hodin náskok. Ale běda jakmile tě dopadnu....”

Nevím co dělat, Luis je známá tím, že pokud se k něčemu rozhodne, vždycky to dokončí. I kdybych snad utekl z Nouvionu jistě by mě našla a zlikvidovala. Je se mnou konec.

22. února

Stále mne nenapadlo, jak se zachránit. Měl bych něco vymyslet jinak bude zítra touhle dobou o jednoho statečného francouze méně. Naprosto neočekávaně mi jednu myšlenku vnukla Michelle z De Gaullova oddílu Nouvionského odboje. To je náš odboj, ten který ví, co znamená moje osoba pro odboj v Nouvionu a

pro návrat prchajících britských letců zpět do Anglie a ne jako ty pošahané komunistky, co nejdřív střelí a pak se teprve ptají.

Ten nápad může být pro mě řešením mé zapeklité situace, ale bohužel pro piloty ne. Nechat piloty být, to chce sakra pádný důvod.

Nápad Michelle spočívá v tom, že se piloti převléknou za mnichy a já je o půlnoci dovedu na pole kde je vyzvedne letadlo. Svátý Kryšpíne, děkuji. Ihned jsem nápad schválil, ale s malou úpravou, do Anglie nepoletím jen já. Vezmu sebou svoji servírku Yvette a budeme v Anglii žít nový život bez starostí a ohrožování na životě. Teď jen sehnat další hábit pro Yvette. Řešení bylo nasnadě, poslal jsem Yvette za strážmistrem Crabtree/Višní aby se spojil s Michelle a získal od ní další hábit, ten pro mě je prý moc malý.

Povedlo se, strážmistr Crabtree přinesl další hábit a schoval ho pod postel mojí tchýně. My jsme zatím s Yvette v kuchyni vařili polévku a když přišel Crabtree dolů spolu s letci jsme poslouchali instrukce od Michelle. Zdálo se, že nemůžeme nic dělat, ty instrukce byly naprosto přesné:

“V jedenáct hodin vyrazí průvod mnichů z kláštera. Vy, René, budete v tom procesí také a přesně ve třičtvrtě na dvanáct zavedete letce po pěšině na pole kde přistane letadlo. Oni nastoupí a odletí domů”

V originále to ale znělo úplně jinak, asi takhle:

“Na jedenáctou spodinu se vyplazí psovod muniků z maštale. Vy, Roné, budete na tom sprcesí toké a přisně ve třou štvrtích na pilnoc je podvedete na poule k drakovi. Tam oni do něj nalehnou a budou fuč.”

Nebýt Yvette, jsem už mrtvý muž, ale Yvette je chytrá hlavička. Když se britští piloti vzdálili z kuchyně na zahradu všimla si, že nechali na stole položené svoje hodinky, aby si je nenamočili při praní. Podívala se na mne, a už držela jedny v ruce s tajuplným úsměvem na rtech.

Yvette:

“Posuneme jim hodinky zpátky o deset minut, to je určitě zmate a ty budeš mít dost času dojít k letadlo a zmizet do Anglie”

Já:

“Yvette, to je sprosté, velmi sprosté.”

Chvilka přemýšlení....

Já:

“ Posuneme jim hodinky zpátky o dvacet minut. Pro jistotu”

I nejlepší plán se ale může zvrtnout. Náhradní hábit, potom co jsem s piloty odešel do kláštera, objevila pod postelí mojí tchýně naneštěstí moje žena Edith.

A když ho odnesla, aby mě ještě stihla v průvodu, já o této neblahé záměně Yvette za Edith vůbec nic nevěděl.

Kráčel jsem v průvodu mnichů naprosto spokojený a doufající, že ráno se již budeme s milovanou Yvette procházet po Londýně a na válku si ani nevzpomeneme.

Jak jsem se ale spletl. V určený čas jsem s postavou, kterou jsem měl za Yvette, odbočil na pole, letadlo přistálo a my jsme do něj nasedli. Potud by to bylo v pořádku. Bohužel jsem, když jsem sundal v letadle kápi z hlavy druhého bratra pasažéra, zažil místo radosti šok. Místo havraní hřívý a tvářičky mojí krásné servírky Yvette se na mě usmála tvář mojí ženy Edith.

Celou cestu jsem pak mlčel. No nedivte se, byl jsem v letadle za mnicha z mlčícího řádu.

23. února

Podářilo se. Jsem z dosahu zabijáků z komunistického odboje. Tady v Anglii mě snad Luis, obávaná šéfka zmíněného odboje, ta která si vylosovala úkol mě zabít (ale stejně myslím, že se přihlásila dobrovolně), s trochou štěstí nenajde. Je mi trochu líto britských pilotů, které jsem pod pláštěm noci odváděl na pole, aby je odvezlo zpět do Anglie letadlo, které pro ně přiletělo po dlouhém a dlouhém plánování. Někdy je prostě nutné, využít příležitosti a neohlížet se na následky.

Ale ty následky na sebe nenechaly dlouho čekat, nejenže jsem v letadle nenašel svou mladičkou a roztouženou servírku Yvette. Místo ní se mnou do Anglie odletěla má žena Edith a to není zrovna výměna na kterou jsem byl připraven. A ihned po přistání nás s Edith zatkli, a eskortovali k výslechu na velitelství britské Intelligence Service, jejich tajné služby.

Nejprve se pokoušel o kontakt jakýsi poručík, lámanou francouzštinou, “Ó sladký domove a strážmistře Crabtree”, se snažil vypátrat proč jsme lezli do letadla, které neletělo pro nás.

“Přiznejte se! Jste pravé myši? Nebo jste se za ně jen dovlekli?”

Ale po chvíli byl nucen pokusy o komunikaci vzdát...

Strážmistr Crabtree by byl určitě zklamán skutečností, že i na tak významném místě jako je britská tajná služba, jsou lidé, kteří ať se snaží jak se snaží, nikdo jim nerozumí.

Naštěstí pro nás byl na cestě někdo, kdo měl zapeklitou situaci vyřešit. Jakmile se objevil mezi dvěma bylo jasné, že s tímto důstojníkem se komunikace jistě podaří. Nebyl to totiž nikdo jiný než bývalý německý kapitán Geering z Nouvionu, podřízený našeho milého plukovníka von Strohma, kterého před rokem zachránili komunističtí partyzáni při útěku ze zajateckého tábora pro britské letce u Nouvionu (můj skok na odrazové prkno byl fenomenální a kapitánova otočka ve vzduchu by si zasloužila nafilmovat) a odeslali ho v přestrojení do Anglie.

Měl z nás také velkou radost. Už proto že si v Anglii ověřil, že já, René Artoise, jsem vlastně hlavní postava Nouvionského odboje – Lelek, slavný radista.

Po úmorném dlouhotrvajícím výslechu. Velmi rád nám předvedl jak si v anglické armádě vydělává na živobytí, a taky mohl někdo poslouchat klíčovou dírkou, objednal nám všem pravý anglický čaj a přivolal velitele, kterému nás představil s výmluvností sobě vlastní.

“Tady máte Leleka, toho francouzského radistu z Nouvionu...”

“what?”

“Byli náhodou poblíž toho letadla a nastoupili...”

“what?”

“Byl to prostý omyl.”

“oh, yes, omyl, good...”

Britští důstojníci mi začali okamžitě potřásat pravicí a když byli v nejlepším přišla zpráva od Winstona Churchilla. Také si přál poznat hrdinu odboje, a nejen to, jedné medaili jsem se doma vyhnul, a tady to vypadá, že dostanu také jednu. Prosil jsem kapitána Geeringa, aby ji za mě odmítl, ale nepochodil jsem:

“To nemůžete odmítnout, dal by Vás ihned zastřelit jako zrádce...”

Co se dalo dělat, odvezli nás do čísla deset v Downing street, premiér nás přijal a kapitán Geering tlumočil. Díky oblekům, které jsme dostali od tajné služby sice došlo k několika omylům, když premiér přečetl z jmenovací listiny R. Artoise a E. Artoise, zeptal se”

“Zvědavost mi nedá, bratři, že...”

A kapitán Geering popravdě odpověděl”

“Nikoli pane ministerský předsedo, to jsou manželé...””

“No, když myslíte.....”

Po převzetí medailí už ale k dalším omylům naštěstí nedošlo. Odvedli nás zpět na velitelství tajné služby kde jsme se vysílačkou spojili s Michelle v Nouvionu.

Po několika nepříjemných otázkách které nám položila, například. Kde jsou britští letci? Co se pokazilo? A podobně.

Bylo jasné, že o pilotech nikdo neví, odbojáčka Michelle vidí vzteky žlutě, a co hůř, kavárnu pomalu ale jistě přivedou na mizinu madam Fanny, moje tchýně, a její postarší novomanžel pan Leclerc.

Jakmile to uslyšela moje žena, bez sebemenšího zaváhání prohlásila že se ihned vrátíme domů. Musel jsem ji upozornit, že mě při návratu ihned nejspíše zabijí komunističtí partyzáni, ale kapitán Geering mi slíbil, že se s nimi spojí a situaci vyjasní, takže budu v bezpečí.

Odpoledne nás kapitán Geering vzal na nákupy, nehodilo se abychom se moje žena a já procházeli po Londýně v nepadnoucích, škrtících a divně páchnoucích oblecích. Vláda jejího veličenstva koupila Edith docela slušivé šaty a mě zase Edith, také za peníze jejího veličenstva, koupila nové

spodky. Bohužel je koupila o číslo menší, takže jsem si připadal velmi nepříjemně. S tím jsem ale musel počítat, Edith odjakživa podceňovala moje rozměry.

V kavárně nám kapitán představil svou anglickou přítelkyni. Pracovala u filmu jako klapka, ale Edith si klapku nějak spojila se šlapkou, a to nebylo kapitánovi zrovna příjemné. Abychom změnili téma rozhovoru objednali jsme si svačinu. A ač nerad, musel jsem Edit složit poklonu. Ve srovnání s tím, co nám přinesli, a co jsme ochutnali, je i její kuchyně vybraná. Smažené houbové nohy s anglickým chlebem byla krmě, kterou bych nechtěl dostávat ani ve vězení.

Kvečeru, když bylo její letadlo letící do Francie, připraveno, doprovodili jsme Edith na letiště a nic zlého netuše, i do letadla. Edith navlečená do jediného padáku, který na palubě byl, mě objímala a děkovala mi, že jsme ji letěli s kapitánem Geeringem vyprovodit. Ujistil jsem ji, že se nevidíme naposledy, a že jí občas budu rádiem posílat něžné zašifrované vzkazy.

Díky tomu ujišťování mne objímala stále pevněji, a když se rozsvítilo zelené světlo, signalizující opuštění letadla vypadli jsme z něho oba. Tentokrát jsem objímal Edith já. Já padák bohužel neměl a seznámit se tedy s matičkou zemí bez padáku tedy nebyla příjemná myšlenka a objímal jsem Edith co to jen šlo. Náš let skončil překvapivě dobře. Dosedli jsme na střechu naší kavárny a propadli se střechou do pokoje mojí tchýně, která se zrovna připravovala na výstup v lokále.

Převlékli jsme se, sestoupili po schodech do kavárny, a okamžitě padli do rukou generálovi von Klinkerhoffenovi.

Naštěstí měl dobrou náladu a i když mi přinášel nemilou zprávu, že totiž Berlín neschválil udělení kolaborační medaile, mě tím náladu nezkazil. Právě naopak, velmi mě tím potěšil, a když navíc Edith začala zpívat, generál se ihned rozhodl, že se raději bude věnovat nevyřízené korespondenci a odešel.

25. února

Pomalou se věci vracely do zaběhlých kolejí, v pořádku jsem se vrátil z Anglie, kam jsem utekl před smrtícími kulkami komunistického odboje. Chtěl jsem tam zmizet se svou servírkou Yvette, ale nešťastnou shodou okolností ji nahradila moje žena Edith.

Němci mi chtěli dát kolaborační medaili a to mi v našem městečku moc neposloužilo. Komunisti losovali kdo mě zabije – právo připadlo Luis, jejich velitelce. Na trhu odmítali moji ženu obsloužit, a nebýt kapitána Geeringa, který pracoval v Anglii pro tajnou službu po té co byl asi před rokem v převleku za sestřeleného britského pilota zachráněn komunistickým odbojem a odvezen do Anglie dopadlo by to se mnou asi špatně, Kapitán Geering mi naštěstí slíbil, že než dorazím zpět do Nouvionu spojí se s odbojáři a zajistí, že se mé osobě hrdiny z Nouvionu, zdaleka vyhnou.

Churchill mi také dal medaili, nebylo zbytí. Dal by mě zastřelit jako zrádce, kdybych ji odmítl.

Letci nejsou vůbec k nalezení.

27. února

Michelle, z hnutí odporu zase děší obyvatele městečka, jmenovitě mojí ženu a Mimi, naší servírku, přikradla se za ně a jako jejich třetí stín je následovala až do kavárny, kde si jí teprve všimly. Edith z toho měla šok.

Michelle nás ihned seznámila s důvody, proč si takto počíná: “Odboji došly peníze, musíte přispět, jsme zoufalí...”

Snažil jsem se jí vysvětlit, že taková kavárna, jako je ta naše není vůbec výnosným podnikem, ale to ji nezviklalo: “Pokud nepřispějete, mohla by se Vám rychle stát nějaká nehoda...”

Nevěřili jsme, že by to mohla myslet vážně a trvali jsme na svém, že odboji žádné peníze dát nemůžeme.

Jaká se asi tak může v kavárně přihodit nehoda?

Ale to jsme se přepočítali, Michelle, když si něco usmyslí, tak to taky provede. Vytáhla píšťalku, zapískala, a jedna z jejích dívek, ozbrojená samopalem pokropila moji kavárnu kulkami.

“Tak třeba takováhle nehoda”, řekla Michelle a došla k již otevřené kase a nahlédla dovnitř, “to je ale bída, takováhle kavárna je hotový zlatý důl, odboj by si měl brát pravidelně podíl ze zisku...”, zapřemýšlela a položila neblahou otázku, “Jaké cennosti byste mohli prodat?”

A než jsme se nadáli, Mimi, nová servírka, z nerozumu, nebo hlouposti, prozradila Michelle naše tajemství o obrazu “Padlá Madonna s velkýma balónkama”. Michelle se hned zvedla nálada a i přes zjištění, že obraz je v této chvíli v držení herr Flicka z gestapa, začala spřádat plány na jeho loupež.

Mimi se ode mne pochvaly nedočkala, ale to jí starosti nedělalo, “Udělal jsem to pro Francii”, řekla a odešla za Michelle pomáhat s plánem.

1. března

Stávám se šéfredaktorem místních novin. Generál von Klinkerhoffen, aby opět zlepšil vztahy s místními obyvateli, přišel na nápad, začít opět vydávat místní noviny zavřené při obsazení Nouvionu.

Asi si myslí, že když v těch novinách budou místní obyvatelé číst o neohroženosti německé armády při okupaci Francie, budou na německé vojáky laskavější.

Zprávu mi přinesl poručík Gruber, a oznámil mi také, že dostal rozkaz na mě dohlížet. Snažil jsem se, jakmile pan Alfons na sebe prozradil, že v mládí v místních novinách pracoval, aby tím kdo povede zmíněné noviny byl právě on, a ne já, ale to se mi nepodařilo. Poručík Gruber byl neoblomný a tak jsem se stal šéfredaktorem našeho plátku.

Michelle, jak to má již ve zvyku k nám do kavárny přišla jako přízrak zadní chodbou a ihned nám začala vysvětlovat svůj plán za ukradení vzácného obrazu “Padlé Madonny s velkýma balónkama”, který má gestapo v sejfu na tajném velitelství.

Jakmile odlákáme gestapáky z kobky, řekla a podívala se na nás s Edith, vydáme se do sousedící pekárny, prokopeme tunel k sejfu a obraz ukradneme.

Je mezi námi nejslavnější kasař v celé Francii, a myslela samozřejmě pana Leclerca. Jemu to sice lichotilo, ale my ostatní jsme věděli, že je nejslavnější jen proto, že ho tak často chytily.

Velkou otázkou ovšem zůstává, jak vylákat gestapo z velitelství....

3. března

Sláva, nápad máme, a snad to vyjde. Anonymně zatelefonujeme na gestapo, že se v kavárně René bude předávat tajná zpráva. To je určitě zaujme, budou chtít být u toho a vyláká je to z kobky na tak dlouho, abychom mohli ukrást obraz.

Málem to nevyšlo. Když jsem volal na gestapo, ano, já, vždyť jsem hrdina odboje. Netušil jsem, že tam nikdo nebude. Gestapáci se kdesi v terénu věnovali bůhví jakým tajným činnostem, a náš plán mohl kvůli tomu vybuchnout. Naštěstí pro nás ale vlastnil herr Flick telefonní záznamník a tak jsem mohl na voskovém válečku zanechat anonymní zprávu o předávání tajné zprávy v kavárně René, a doufat, že si ji gestapáci včas poslechnou.

Poslechli, dorazili do kavárny v pravý čas, a jejich převleky byly přímo d'ábelské. Herr Flick přišel za šarmantního elegána a jeho asistent von Smollhausen mu dělal společnost jako něžná blondýnka.

Pan Leclerc v přestrojení za prodavače sirek. Sice s nemotorností sobě vlastní, ale poměrně úspěšně, zkusil předat připravenou tajnou zprávu. Musel dvakrát, poprvé si gestapáci zaujatí jídelním lístkem ničeho nevšimli. Podruhé herr Flick vyskočil, odhalil se, a zprávu zabavil. Bylo jasné, že jeho rozkaz, “Všichni zůstanou zde v kavárně a nikam nepůjdou...” znamená jedno, jejich velitelství bude za chvíli úplně prázdné...

A my můžeme jít loupit....

Co jsme ale netušili, bylo to, že i někdo jiný, když se dozvěděl kde se obraz nachází, vymyslel plán na jeho krádež.

Tušíte správně. Plukovník von Strohm, poručík Gruber a kapitán Bertorelli. Jakmile se od Helgy dozvěděli, kde obraz je, začali okamžitě vymýšlet, jak by se obrazu zmocnili. Neměli to jednoduché, jejich tváře všichni v městečku dobře znají a tak, když se vydali, shodou okolností v přibližně tu samou dobu jako my do akce nejprve narazili na strážmistra Crabtreeho/Višni, toho se zbavili jemným úderem do policajtovy lebky a poté jejich úmysl “malým” množstvím dynamitu vyhodit dveře od gestapáckého velitelství málem probudil polovinu městečka. Kapitán Bertorelli dobře neodhadl množství.

Detonaci, kterou způsobil, opravdu nešlo nazvat malou. Ale svého účelu dosáhli, dveře odletěly jako list papíru, a cesta do gestapáckého velitelství byla volná.

My jsme mezitím ve sklepech pekárny bourali spojovací zeď, tedy já a pan Leclerc, ženy nám

pomáhaly tím, že se nám nepletly pod nohama. Jakmile se pan Leclerc dostal až k trezoru, prořízl jeho dno a vylezl ven aby nám tu dobrou zprávu oznámil. Na Michelinu otázku kde je obraz, odpověděl, že přece v trezoru a my jsme pochopili, že pověsti o jeho umění jsou značně přehnané.

Hodlal jsem vlézt do tunelu pro obraz když v tom se na mě vysypalo snad půl metráku mouky takže jsem se okamžitě změnil v něco mezi duchem a chodícím bochníkem chleba.

Správná byla ta první varianta, jakmile jsem vlezl do trezoru, z druhé strany ho odemkl jeden z mužů kapitána Bertorelliho.

První kdo do trezoru nahlédl byl poručík Gruber. Zařval děsem, přibouchl dvířka trezoru a prchal pryč. Plukovník von Strohm, nic zlého netuše otevřel trezor jako druhý a situace se opakovala. Kapitán Bertorelli raději utekl sám a neriskoval ani pohled do trezoru.

Ale krádež se nám vydařila. V mých kalhotách se zase ukrývá obraz “Padlé madonny s velkýma balónkama”. Ale jak jinak, neobešlo se to bez komplikací. Jakmile jsem se vysoukal z díry ve zdi, nenechali mě ani vydechnout a už se Michelle natahovala po obraze. Jen stěží jsem zabránil katastrofě. Rychle jsem obraz zastrčil do nohavice s tím, že tam mu bude nejlépe. Nemohl jsem jí přece říct, že v druhé nohavici mám pro ni připravený padělek, a ten že mám v úmyslu jí dát. Co jsem ale netušil, byla zrada mojí ženy Edith. Při pomyslení, že by nás mohli, jakmile vyjdeme ze sklepa na ulici, zatnout němci, uvěznit nebo dokonce zastřelit, předvedla Edith jeden ze svých hysterických záchvatů ve stylu”

“Když mě chytí, ...?, když “MĚ” CHYTI!!!!, řeknu jim, že za všechno můžete Vy...”

A mě nezbylo nic jiného, než jí namísto diskvalifikovat z připravované soutěže “Duše Nouvionu” kterou mi němci doporučili pro pozvednutí nálady v městečku uspořádat. “Edito, tohle zničí šanci na tvou účast v soutěži”. Tato věta způsobila mojí ženě takový šok, že mi odpověděla:

“Jestli nevyhraju, řeknu Michelle, že v druhé nohavici ukrýváš padělek a ten máš v úmyslu jí dát...”

No uznejte sami, takovému nátlaku jsme musel bohužel ustoupit. Soutěž je tedy předem vyhraná, ale cenou je vzácný obraz, a ten i přes tuto Editinu nečestnost, zůstává v mých kalhotách.

4. března

Piknik u stohu.....

Jak snadno se to řekne, ale těžko uvěřit tomu, jak to dopadlo....

Ale od začátku..Generál, jak už víte, se rozhodl pro zlepšení vztahů v městečku, opět otevřít tiskárnu místních novin a já jsem se stal jejich šéfredaktorem. Tuto odpovědnou funkci jsem převzal z rukou a za velké podpory poručíka Grubera, který prohlásil, že se na ni nikdo nehodí lépe nežli já.

Začal mě zasypávat zprávami z ruské fronty, samozřejmě po pečlivé cenzuře generála von Klinkerhoffena, plány a předpověďmi z téhož zdroje, jak se válka úspěšně vyvíjí, a jak brzy vítězně skončí.

Materiálu jsme s panem Alfonsem měli až nad hlavu, ale jak sám poručík

Gruber s důrazem poznamenal:

“Nesmíme dovolit, René, aby nám noviny kazila nějaká propaganda....”

Takže jsme z donesených materiálů vybírali jen to, co nemohlo být novinám na závadu.

S tím generál kupodivu souhlasil a navrhl, aby se vojenské velitelství, tedy plukovník von Stroh, poručík Gruber a kapitán Bertorelli spolu s několika místními Váženými obyvateli – myslel mne a Edith a naše servírky, setkali na neformálním pikniku za městečkem.

Jen přitom zapomněl na fyzickou zdatnost svých podřízených a když pro připravil nenadálý test fyzické zdatnosti (běh na deset kilometrů), málem to nedopadlo dobře. Na piknik se vezl generál samozřejmě ve svém voze, a ostatní? Podnikali ten běh po vlastních a to jim neudělalo moc dobře Tedy kapitán Bertorelli a jeho prostořeká pusa, jako by se to už několikrát nestalo, která mu opět ujela při vychloubání jakou má super fyzičku, si nadplán vysloužil soukromý běh pozpátku okolo blízkého pětihektarového pole....

Činil se, a asi po hodině, kdy jsme my, několik místních obyvatel, již v předklonu obsluhovali generála a trosky jeho velitelského štábu, také dorazil ke stohu, kde se piknik konal. Nelenil a ihned se vmáčknul mezi moje servírky Yvette a Mimi, a laškovně s nimi konverzoval.

Nevydrželo mu to dlouho, generál von Klinkerhoffen usoudil, že italská armáda nemá na německém pikniku co pohledávat a rázně ho okřikl. Obě servírky mu odloudil a tím způsobil, že piknik pak nabral značně dramatický průběh.

K pikniku pozval pana Alfonse s fotoaparátem, aby udělal do novin několik obrázků vyjadřujících pohodu velitele okupačního vojska, na setkané s místními obyvateli.

Nedopadlo to dobře. Nejprve se ukázalo, že moje ani Editiny servírovací schopnosti na vratkém stohu nestojí za moc. Edith polila generála von Klinkerhoffena vínem, a první obrázek byl v trapu.

Pak se ukázalo, hlavně díky jekotu mých servírek, že sedíme přímo v mraveništi a zkazil se druhý obrázek.

A třetí? Taky v trapu... za ten zase může herr Flick se svým asistentem von Smallhausenem, kteří se vydali za město, aby si pomocí náhradní gestapácké telefonní soupravy zavolali do Berlína.

“Proč, ptáte se? “

Protože partyzáni, ve snaze sabotovat německou armádu, kde to jen jde, ostřihli naše město od telefonní sítě.

A aby to nebylo málo, ještě ke všemu napůl podřízli telegrafní sloupy. Z nich chtějí, jak jinak, podle dalšího geniálního plánu Michelle z hnutí odporu, udělat prám pro britské letce. To se ale nepodařilo, na jednom z podřízých sloupů se kymácel ve větru herr Flick a herr von Smallhausen. Spojení s Berlínem sice na chvílku dostali, ale pak zapracovala gravitace a oni se rozplácli přímo uprostřed pikniku ve chvíli kdy pan Alfons zmáčkl u fotoaparátu spoušť.

“Gestapo nám zničilo piknik...”, bylo slyšet generála, “Vaše kariéra právě skončila, herr Flicku...okamžitě pojd'te sem ke mě”, a gestapáci, snad v předtuše aby generál v zuřivé náladě nevytáhl zbraň, rychle odkulhali do bezpečí a zmizeli....

A my jsme si jen v duchu zase říkali,

“A kdo ten zkažený piknik zaplatí?

Komu máme poslat účet?...”

Odpověď jsme samozřejmě nedostali....všichni mezitím odešli....

5. března

Obraz v mých kalhotách zůstane, nikam ho neschovám. Rozhodl jsem se. Bůh ví, kam by Michelle peníze získané prodejem obrazu zašantročila.

Jen z mojí ženy jsem dostal vyrážku, která ještě nemá jméno. Takovéhle vydírání. Dovedete si to vůbec představit? Nevyhraje- li soutěž, zradí mě partyzánskému odboji.

Tak takovouhle zmiji si celý ten čas hřeju na prsou.

Není zbytlí, abych zachránil obraz I svoji drahocennou kůži a pověst neohroženého hrdiny odboje, musím zapřít svoji poctivost, přivřít obě oči a nechat Edith vyhrát.

Ale musíte uznat, že v konkurenci
obstojí..... že?
(zleva: Yvette, Edith, Mimi)

5. března

Jestli se dožiji konce války, bude ze
mě jen roztržený uzlíček nervů.

Jen co jsme úspěšně odcizili obraz
“Padlé madonny s velkým balónkama” ze sejfu na gestapáckém tajném
velitelství a ve zdraví se vrátili pod rouškou noci zpět domů. Zabouchali na
dveře kavárny plukovník von Strohm, poručík Gruber a kapitán Bertorelli.
Dobývali se do kavárny proto, že od tajného velitelství herr Flicka z
gestapa, které i oni sami tuto noc vykrádali, je k mojí kavárně dovedla
cestička rozsypané mouky. A oni z této nicotné stopy bohužel usoudili, že
pachatelem noční loupeže nemohl být nikdo jiný než já.

Naštěstí moje žena Edith, hrající rozespalou a notně zívající, namluvila
rozezleným důstojníkům, že těsně před nimi se do kavárny dobýval
neznámý chlapík oblečený do roztrhaných zamoučnených šatů, s jizvou
přes celý obličej a kloboukem vraženým do čela, který mi prý nabízel ke
koupi obraz “padlé madonny”, který prý právě ukradl z gestapáckého
trezoru.

Němci jí moc nevěřili, ale jakmile jsem obraz vytáhl z batohu, který jsem
měl na zádech, přestali se o
pachatele zajímat. Chystal jsem se
totiž na menší cestu ke španělským
hranicím, abych se tam obraz
pokusil pro mne a pro mou největší
lásku prodat a zajistit nám
spokojený život až do konce války.
Jistě uhodnete že mám na mysli
mou servírku Yvette.

To se mi ale už bohužel nepodařilo.

Němci obraz okamžitě zkonfiskovali a vrátili se na zámek, kde se ihned začali radit, jak s obrazem nejlépe naložit. Ale I oni měli smolné ráno. Překvapivě je navštívil generál von Klinkerhoffen a protože je nenapadlo nic lepšího, než ukořistěný obraz schovat pod rozevřené noviny, generál, který si chtěl přečíst o loupeži na gestapáckém tajném velitelství, obraz objevil a okamžitě jim ho zabavil.

Jistě uznáte, že tato situace mi naprosto vyhovuje, já už obraz nemám, a partyzáni mě tedy už nemohou vydírat. O Němcích ani nemluvě. Vypadá to, že se situace konečně vrací do normálního stavu. Přeju si, ať ten obraz dlouho neuvídím.

7. března

Celé městečko žije přípravami na soutěž. Sličné dcery našich sousedů nás, mě a pana Alfonse, který mi pomáhá odbornou radou a pomocí, zahrnují svými fotografiemi ze kterých je patrné nejen to jak berou účast v soutěži vážně, ale I to, jak berou vážně své postavení v městečku.

Bohužel poručíka Grubera zmíněné fotografie nenadchly, prohlásil že nechápe proč si generál von Klinkerhoffen soutěž vůbec vymyslel, když jediné co je na fotografiích vidět jsou polooděná ženská a dívčí těla. Inu, my víme, co si máme o poručíkově orientaci myslet. Jen je smutné, že on, docela pohledný fešák, nemá rád ženy. Jaká ale pomoc.

Já, jako šéfredaktor ale hlavně nesmím zapomenout na svůj slib, který ze mne vymámila moje žena Edith – “Jestli nevyhraju”, řekla mi, “řeknu všechno o obrazech a padělcích Michelle, a pak uvidíš jak s tebou partyzáni zatočí...”. Nevěřil jsem vlastním uším....

10. března

Bylo to úchvatné. Bohužel celé naše městečko žije jediným velkým zklamáním, že ani jediná z krásných paní a dcer místní honorace soutěž nevyhrála. A že se jich přihlásilo opravdu hodně, a krásy bylo opravdu na jednom místě hodně a hodně.

Místo nich se na prvním místě umístila Edith Melba Artoisová, žena místního velkokavárníka. A

co nemusí nikdo vědět a také doufám, že neví, žena místního neohroženého odbojáře a velitele tajné únikové akce, která má pomoci dvěma sestřeleným britským pilotům zpět do Anglie.

Ano, ano, přátelé, byla to velká podívaná, hodně potlesku i slz. To po vyhlášení vítězky. Bohužel pan Alfons, který tu nádheru fotil si potom při oslavě trochu víc přihnul svojí oblíbené brandy a posadil se nešťastně přímo na krabici s fotografickými deskami. Ty jeho váhu, byť muší, nevydržely a co nepopraskalo ihned, zničilo se po následném pádu krabice na podlahu. Žádné fotografie tedy kromě té jediné, otištěné v novinách nemáme.

Tato fotografie nám však přinesla nejen popularitu Edith v místních novinách, ale inspirovala generála von Klinkerhoffena k dalšímu smělému plánu, jak utužovat vztahy mezi německou armádou a místním obyvatelstvem. Rozhodl se, že nechá důstojníka-dobrovolníka ze své posádky oženit se s některou z žen z našeho městečka. Nedá moc práce uhodnout, koho si vybral. Jako jediný z jeho posádky byl pro tu čest vybrán poručík Gruber, plukovník von Strohm měl štěstí, že byl v tu dobu již šťastně ženatý. Ale i tak se to neobešlo bez potíží. Poručík Gruber generálovi namítl, že přáním jeho matky je, aby se oženil, tedy až k tomu někdy dojde, s dívkou stoprocentního árijského typu.

Tuto argumentaci generál zvážil a než si stačili všichni oddechnout, že je nebezpečí ženitby zažehnáno, generál vybral kandidáta nového – tentokrát vybral kapitána Bertorelliho a světe div se, i přes počáteční kapitanův

odpor, po podrobnějším zkoumání nevěsty a jejího majetku, a ten není malý, to mi teda věřte, i když vlastně patří mě a ne Edith, se kapitán rozhodl, že si Edith tedy vezme.

Neměl by to vůbec jednoduché, Edith se jako správné francouzce vyšňořený Ital s opelichaným kohoutem na klobouku vůbec nelíbil, a že by měla přijímat jeho dvoření, a víc, přijmout jeho nabídku k sňatku v ní nezbuzovalo zrovna nadšení.

Naštěstí zasáhla Michelle, jakmile zjistila, že obraz "Padlé Madonny s velkýma balónkama" vlastní generál, a při zásnubách ho hodlá svatebčanům ukázat, přinutila Edith s dvořením kapitána Bertorelliho zdráhavě souhlasit.

"Prý pro dobro Francie...", jak jinak, samozřejmě.

Samozřejmě máme plán jak zásnuby překazit...

11. března

Podívám-li se na svou ženu, nevěřím svým očím.... Nikdy nebyla k lidem tak milá, a bez připomínek plnicí každou prosbu (týkající se kavárny samozřejmě...) a to i lidem, kterým by ji dříve striktně odmítla. Včetně mě.

Zamilovala se. Měla to samozřejmě jen hrát, aby udržovala kapitána Bertorrelliho v naději, že je vše na dobré cestě. Jenže srdce ženy je orgán tajemný. Jakmile se od kapitána dozvěděla, kromě plamenného proslovu že ji nade vše na světě, že je kromě toho i poměrně dost bohatý, vrátila se do doby před naším sňatkem, kdy, a to jsme si svatosvatě slíbili, že o tom už nikdy nebudeme mluvit, chodila naráz z celým Nuvionským fotbalovým mužstvem.

Tím se ale situace dost zkomplikovala . musíme jen doufat, že náš plán, jak zásnuby překazit, vyjde. Nerad bych, aby se svatba konala a v kavárně se začal roztahovat ten přitroublý opelichaný talián.

Nemuseli jsme hlavního aktéra ani moc dlouho přemlouvát. Madam Fanny rychle pochopila, že zmíněný talián v kavárně by pro ni znamenal konec sladkého života na lůžku, a možná by se dokonce musela rozloučit i s ginem zadarmo.

Den zásnub se nezadržitelně blížil. Edith se producírovala po městečku zavěšená do kapitána, který se pýchou dmul jako ten kohout, kterého má na klonouku a oba dva vypadali, že se každou chvíli vynesou do mraků.

13. března

A je to tu. Všichni důležití občané našeho městečka byli generálem von Klinkerhoffenem pozváni, aby se zúčastnili jedinečné události. Zásnuby důstojníka okupační armády s místní obyvatelkou, představující nejkrásnější ctnosti ženství, to je přece událost, která se hned tak nevidí.

Mezi přihlášenými do soutěže bylo opravdu těžké vybrat tu pravou, ale výherkyně nenechala nic náhodě a po krátkém, ale rozhodujícím rozhovoru se mnou, šéfredaktorem místních novin bylo jasno, kdo musí vyhrát. Ano byla to moje žena Edith, a tu také vybral generál von Klinkerhoffen jako nastávající manželku pro svého důstojníka. Tím důstojníkem nebyl nikdo jiný než italský kapitán Bertorrelli. Neměl z toho zrovna velkou radost, ale při pomyšlení na majetek, kterým kavárna je, přestal protestovat a vzal dvoření tak vážně, že mi ho až bylo celkem líto.

Věděl jsem totiž, jak musí tyto nežádoucí zásnuby dopadnout.

Ale byl by to hezký pár, co povíte?

Nebylo snadné udržet moji tchýni stranou od jakéhokoli alkoholu.

Když ta osoba dostane žízeň je schopná vyrazit čtvero zamčených dubových dveří a vloupat se do zaletovaného

vodu jen s použitím vlásenky. Ale podařilo se.

Jakmile začal generál s proslovem, zvedla se ze židle a skřípavým hlasem prohlásila:

“Mojí dceru si nevezme žádnéj přivandrovalej Talián.... Vydědím Tě Ty kolaborantko, a z mojí kavárny nedostaneš ani sou...”

Kapitán Bertorrelli po těchto slovech okamžitě vystřízlivěl:

“Já myslel že kavárna je Vaše?”, řekl vyděšeným hlasem Edith.

“Ne je mamincina...”, tiše pípala Edita a sklopila oči k podlaze.

“Tak to já tu svatbu rušit...”, křikl kapitán, a nic se neohlížel na generála von Klinkerhoffena, který mu připomínal, že může být, a taky určitě bude degradován za nesplnění rozkazu, nedostane medaili a tak vůbec....

“Mě dát medaile Mussolini, ne Vy....”, vykřikl a pyšně odkráčel z místnosti.

A tak neslavně skončily zasnuby mojí ženy s okupačním důstojníkem.

A aby toho nebylo málo, gestapo přichystalo generálovi také jedno překvapení – hodlají mu při zasnubách zcizit zpět obraz “Padlé madonny s...”, který jsme my předtím ukradli z jejich tajného velitelství....

Jejich úskok byl přímo geniální, ve chvíli když generál začal se zásnubním proslovem a odkryl obraz padlé Madonny s velkýma balónkama, před kterým měli stát moje žena Edith a kapitán Bertorelli, aby je generál před očima celého městečka a hlavně před již zmíněným obrazem prohlásil za muže a ženu, spustil Flickův asistent von Smallhausen požární hlásič, který měl připevněný na helmě.

Jídelna se v mžiku vyprázdnila a herr Flick, obratný jako lasička, vyjmul obraz z rámu a vytratil se do noci. Jakmile generálovi došlo, že je požární poplach falešný, začal okamžitě jednat. Nejprve chtěl pozatýkat všechny kdo v té chvíli byli v jídelně, ale od tohoto úmyslu musel upustit. Nikdo z přítomných nemohl obraz zcizit, když jsme všichni byli pohromadě pod schody na chodbě.

Obraz byl zase pryč..... Ze zásnub také sešlo.....

A plány generála von Klinkerhoffena na zlepšení situace v městečku se rozplynuly jako dým nad ohněm.

Prostě zase jeden naprosto “normální” den ve válkou zkoušené Francii.....

15. března

Určitě si říkáte, “dlouho se nezmínil o britských letcích, Ti dva jsou už určitě v pořádku zpátky za kanálem a zase sedí v nějakém bombardéru”.

Chyba lávky, nemluvil jsem o nich prostě jen proto, že jsem o nich od svojí cesty do Anglie neslyšel ani slovíčko.

To se ale teď bohužel díky strážmistrovi Crabtreemu/Višni změnilo. Nejen, že je našel v prasečím chlívkou v klášteře, on je z toho chlívkou vysvobodil a dovedl je, no kam byste řekli?, no ano, zpátky ke mě do kavárny.

A by toho nebylo málo, zamaskoval je jako pytle brambor, ovšem ještě ke všemu silně pokryté slámou a hnojem. Pak ještě navíc

komandoval ty pytle povely vpřed, stát a podobně, a vůbec mu nevadilo, že pytle brambor obvykle samy na povel nereagují, inu, třeba se v Anglii jejich pytle brambor chovají odlišně...

Příchodem obou letců se okamžitě zlepšila nálada Michelle, velitelky našeho De Gaullova odboje. Už si nemusí zoufat kde asi jsou, okamžitě vymyslela nový plán útěku. Do kavárny nechala dopravit dva obrovské sudy na víno a umístila do nich oba letce. Prý se musí v sudech aklimatizovat.

A její plán? No samozřejmě přímo geniální. O půlnoci svrhneme oba sudy do ústí stoky na náměstí, odkud se vydají kanálem pod městečkem přímo k ústí, vedoucímu do mořské zátoky. Jednoduché a snadno proveditelné, řekli byste.

No uvidíme. Ale jak já znám Micheliny plány, tak se určitě něco na poslední chvíli zvrtné. Naštěstí se plán zvrtnul hned ve sklepě. Letce Michelle vybavila speciálními svítícími přilbami, aby mohli na moři signalizovat ponorce svou polohu. Bohužel, při zkoušce ve sklepě došlo mezi piloty ke zkratu (když si podali ruce) a jejich vybavení shořelo. Plán shořel take..., neřikal jsem to?

17. března

Je to s podivem, v městečku je krásný klid. Nikdo nikoho nehoní. Generál von Klinkerhoffen objíždí okolí ve svém mercedesu s Helgou po boku, usmívá se na všechny strany, a to mimochodem strašně štve herr Flicka z gestapa, ale nemůže s tím nic dělat. Ne ty úsměvy, ale Helga. Tak aspoň ve skrytu svého tajného velitelství pracuje se svým asistentem na

kopii obrazu “Padlé madonny s velkýma balónkama” od von Clompa.

(To je ale velké tajemství, ví to jen drogist, který dodal herr Flickovi barvy a já, protože drogist je štamgast v mojí kavárně...)

19. března

Ozdoba německého velitelství – vojínka Helga Gerhartová, už tam není.

Odjela na intenzivní týdenní školení sekretářek a její místo zaujala její, velmi interesantní kolegyně, vojínka Elsa Bigsternová.

Zaučit novou sílu do práce nebyl pro Helgu žádný velký problém, Elsa Bigsternová vypadala od počátku jako chytrá dívka a všechny rady, které jí Helga dala, slíbila, že bude na stodvacet procent plnit.

Jakmile Helga odjela, nastala pro novou sílu v plukovníkově předpokoji první situace, kterou musela řešit.

Na ni ale nebyla Helgou ani v nejmenším připravena. Helgu totiž přišel navštívit herr Flick s gestapa s kyticí růží a přišel ji pozvat na rande. Elsa neváhala ani okamžik, zaklepala na dveře plukovníkova budoáru, a když ji přijal, otázala se, zda by měla nabídku herr Flicka přijmout.

Poručík Gruber, vzhledem k své averzi k randění jí to vymlouval, ale plukovník von Strohm měl lepší rozhled.

Inned mu došlo, že by šlo touto cestou nasadit špeha do Flickova tábora a mít informace – zejména informace o ukradeném obraze – má li ho Flick, tak říkajíc z první ruky.

Doporučil Else, aby s Flickovým pozváním na schůzku nejen souhlasila. Ale aby se, pozve li ji Flick také k sobě do tajného velitelství, pozorně rozhlížela.

“Zejména po obrazech s ženami s velkýma balónkama.”, to dodal kapitán Bertorelli, a vysloužil si za to facku. Elsa totiž, abyste rozuměli, byla dívka vzrůstu vskutku rozsochatého, a kapitán Bertorelli jí nesahal ani k

ramenům . A tak se po té facce zastavil až o mříž před krbem. Má mlčet, mlčeti zlato.

Elsa tedy s pozváním od herr Flicka souhlasila a obdržela od něho jeho speciální tajnou vizitku. Byla úplně prázdná.

Když se Elsa pochopitelně zeptala, kam že to tedy má v určenou hodinu přijít, herr Flick pronesl tajemně:

“Dýchejte na vizitku třicet vteřin a adresa se objeví...”.

S britskými letci se to samozřejmě zase zvtlo. Když už bylo vše připraveno a my jsme byli napevno domluveni s britskou tajnou službou, kdy nám pošle pro naše britské letce ponorku, ukradl nám oba sudy i s letci generál von Klinkerhoffen a převezl je do svého vinného sklepa na zámku. Povím Vám, nebýt pokažených zásnub, krádeže obrazu a tak vůbec, nevím, nevím, jak by se nám povedlo ty sudy dostat do stoky. Ale podařilo se, a my jsme si s úlevou oddychli. Tedy říkám li My, myslím tím opravdu nás všechny.

Ale jak víme, nesmí se křičet hop, dříve než jste přeskočili.... Britští letci se objevili na nejnevhodnějším místě, jaké si mohli vybrat. Našli jsme je v kanále uprostřed náměstí. Co byste tomu řekli, prý ve stoce špatně odbočili.

A teď abychom zase vymýšleli, jak je z toho kanálu dostat ven.

Nebude to vůbec jednoduché, jakákoli manipulace s kanálem za bílého dne určitě vzbudí pozornost Němců.

Ale, jaká pomoc, ty chudáky tam nechat nemůžeme, kdyby je chytili, tak je s námi se všemi ámen, a já, já jsem přece největší hrdina francouzského odboje v našem městečku.

20. března

Moje žena je od návratu nějaká divná, je roztěkaná a nemluví. Tím, že nemůžeme britské piloty osvobodit to asi nebude, kde asi jsou a jak se tam mají, je ta poslední věc na kterou myslí. Snad nám Edith prozradí, co jí trápí....

Prozradila. Její matka zmizela. Bydlí v podkroví, kam nikdo nejde, pokud nemusí, a proto jsme si po našem návratu z Anglie ani neuvědomili, že ji nevidíme, a hlavně neslyšíme. Mám z toho radost. Jjen to nesmím nikomu říct, a to mi strašně vadí.

Jenže to se vůbec nelíbí Michelle, v jejím novém plánu na záchranu britských letců plánu hraje moje tchýně klíčovou úlohu.

“Jako obvykle”, říkám si v duchu, ”to zase bude výbuch ...”.

Co jsem ale netušil je, že Michelle to přemýšlí nejlépe v krizovkách, proto nyní bude moci Edith plně rozvinout svoje herecké umění. Není nikdo, opět si říkám v duchu, kdo by se za moji tchýni mohl přestrojit lépe než Edita. Moje druhá servírka Mimi se také nabízela, ale její výkon nebyl přesvědčivý. Je prostě lepší když se za svojí matku přestrojí její dcera,

vždycky je to přesvědčivější, a snazší, než použít nějakého byt' snaživého statistu.

21. března

Britští letci ve stoce pod náměstím nedávají Michelle spát. Stále ji vidíme jak na náměstí postává, občas prohodí pár slov s panem Alfonsem, a pak tajemně zmizí. Už tam jsou skoro týden, a mě připadl nelehký a nebezpečný úkol, přímo před zraky němců, ty chudáky krmit a napájet.

Jako krmič v ZOO jsem se nikdy neživil, a v kavárně mám rád jídlo pěkně na talíři, ale vymyslet způsob transportu a předání potravy těm dvěma chudákům dole v kanále, to byl výkon hodný génia.

Jen výběr potravin byl dost omezený, mříží nad kanálem toho moc neprojde. A proto byla Edita nucena (a spíš jí to velmi těšilo) vyrábět svoje pověstné česnekové klobásky. Abyste měli aspoň malou představu jak nebezpečné jídlo to je, představte si například hrachovou polévku, sebe, a uzavřený prostor. Budete li si to představovat dostatečně živě, libá vůně se kolem Vás asi linout nebude.

V kanále sice stísněný prostor je také, ale Editiny klobásky nevyrábějí jen doplněk pachový. Jestli jste někdy zkusili jíst něco přesoleného, nebo v tomto případě přechesnekovaného, jistě víte, že ihned po konzumaci se dostaví neodbytná žízeň. A to je důvod, proč jsem byl k potravíně, kterou Edith letcům připravila víc než skeptický.

A měl jsem pravdu, nejen že mě při transportu jídla nachytil zvědavý poručík Gruber na pravidelné procházce po náměstí.

Jeho otázka, cože mi to čouhá dole z

nohavice mě přivedla do velmi velkých rozpaků, a nemohl jsem jinak než že jsem musel pohanět kuchyň mojí ženy, řka:

“Milý pane poručíku, takto se zbavit potravin, které mají už prošlou lhůtu. Do popelnice je nedáváme, aby se náhodou někdo neotrávil. Co zplesniví nejdřív, házíme rovnou sem, do kanálu.”

Poručík Gruber nejprve trochu zezelenal, a až po chvílce, kdy na něm bylo vidět, že se vzpamatoval, z něho vypadlo, “...milý René, příště tak prosím naložte se sekanou, co jsme měl u Vás včera k obědu, ano?...”

S kamennou tváří jsem mu to slíbil a když se vzdálil, pokračoval jsem ve spouštění pochutiny uvězněným letcům do kanálu.

22.března

Na to že je březen se udělalo nádherně krásné a bezmračné dopoledne a Michelle, koho jiného by to asi napadlo, zase vymyslela jak dostat letce z kanálu.

Vzpomněla si na můj starý zmrzlinářský vůz, který mám schovaný u pana Alfonse, a raději nehádejte nač jej ten starý funebrák používá (Ptáte se? Dobrá, odpovím Vám. Na mrtvoly, přátelé, skladuje v něm mrtvoly. Já Vás varoval)

A že pokud by ten vůz přijel na náměstí, mohl by zastavit nad mříží pod kterou jsou letci, a pan Alfons, jelikož je malé postavy, by se mohl spustit dolů pod vůz, odsekát panty mříže a letci by mohli, kryti navíc rachotem motoru, vystoupit nahoru a skrýt se v autě.

Jak si ale jistě vzpomenete, každý jednoduchý plán Michelle se po...
.....určitě stejně jednoduše zvoře.

Měl bych si otevřít druhou živnost jako věštec.

Když pan Alfons vlezl pod hrkající rozvrzaný zmrzlinářský vůz, objevili se na náměstí němci. A ihned se začali zajímat co že tam zmrzlinářské auto dělá, a kdo mi vůbec povolil rozšíření živnosti. Jakmile jsem je ujistil, že toto auto vůbec nejedí na benzín, který je přísně na přiděl a pouze pro armádu, a že jsem myslel že prodej zmrzliny je v souladu s provozem kavárny, začali se uklidňovat.

To jsem ale netušil, že generál von Klinkerhoffen dostane na zmrzlinu chuť. Dostal, a když jsme přistoupili k okénku, kde stála Yvette generál prohlásil, “a dejte mi tu největší porci...”, dýchavičný stroj dostal šok, vůz se

otřásl, a nastříkal generálovi do obličeje opravdu tu největší porci zmrzliny jakou svět ještě neviděl. Generál utrpěl těžké omrzliny na nose, v městečku zmrzlinu zakázali, a letci jsou stále v kanále.

23. března

Situace se v městečku začala pomalu zklidňovat. Generál von Klinkerhoffen si vyléčil omrznutý nos a věřím, že se do konce svého života bude obloukem vyhýbat každému zmrzlinářskému vozu, který potká.

Pro letce ve stoce je situace ale neudržitelná, vzpomínáte jak jsem Vám vyprávěl jakou pochoutku moje žena pro letce připravila? Ano, její oblíbené česnekové klobásky. A věřte mi, jíst tohle jídlo bez připraveného džbánu vody, případně vína nebo jiné tekutiny je velmi nebezpečné.

Zpod mříže se poslední dva dny ozývají značně podivné neidentifikované zvuky a němci se po náměstí raději pohybují po menších skupinkách a po zuby ozbrojeni. Myslí si totiž, že se pod náměstím usadil bažinný netvor a jedině mříže nad spleť chodeb kanálu mu brání, aby nezačal hledat potravu na povrchu .

Musíme s těmi letci rychle něco udělat....

24. března

Ta Michelle, zase se objevila v mojí kavárně jako fantom, a samozřejmě nám sdělila, že má nový plán na vysvobození chudáčků britských letců z kanálu pod náměstím.

Nejprve ale musíme vymyslet jak vyřešíme jejich problém s ukrutnou žízň po stravě od Edith.

Na náměstí nikdo nesmí, je pod stálou kontrolou německých hlídek.

Nebyl to nápad jednoduchý co jsme dostali, ale nikdo nemůže přece bránit staré ženě v tom, aby si nedojela na městskou toaletu si přepudrovat nos.

Nastal ale drobný problém. Jediná osoba, která by se mohla zaručeně beztrestně na náměstí objevit je moje tchýně, jenže ta už před týdnem odjela ke své sestře do Armetierres.

Nebylo zbylí, Michelle, zběhlá v maskovacích a převlekových způsobech, prohlásila za jediného kandidáta za náhradníka mojí tchýně nikoho jiného než Editu, mojí ženu.

Editě se to samozřejmě nezamlouvalo a její námitka, jak to asi udělám abych vypadala staře sice Michelle trochu zarazila, ale vyřešila ji bravurně,

“Musíte se shrbit v ramenou a neberte si make-up”.

Zkouška dopadla výborně, jen pan Alfons, který byl v té době v kavárně utrpěl nenadálý šok. Když uviděl madam Edith v převleku, musel se posadit a přihnout si ze své oblíbené Brandy o trochu víc než obvykle.

Ale dostal se z toho, má silný kořínek a moje brandy už postavila zpátky na nohy spoustu pokleslých individuí.

25. března

Hlavní osobu tedy máme....

Michelle nám dá signál, až bude na náměstí málo němců a my, tedy pan Leclerc a moje žena, představující mojí tchýni, vyjedou na náměstí zastaví nad kanálem a z tajné schránky, kterou partyzáni umístili pod sedačku vypustí do kanálu polévku – hrachovou, aby měli letci v kanále také tekutiny.

Jak snadno řečeno, ale provedení bylo mizerné. Pan Leclerc, i když nás ujišťoval, že takový úkol je snadný a zvládne ho každý trouba, nám opět předvedl, že co vezme do rukou on, vždycky se zvoře.

Vytlačil sice pojízdné křeslo s Edith na náměstí, ale popletl si mříže a než jsem zasáhl vypustil skoro celou nádržku polévky do jiného kanálu. Snad letci dole zachránili alespoň trochu.

Nezachránili. Chudáci angláni driftovali mezi jednou a druhou mříží jako krysy, kterých si tedy dole užili opravdu dosytosti, ale polévka vytekla nazmar.

Téhož dne odpoledne jsme připravil obložené sendviče a chystal jsem se je poslat letcům ze zahrady, kde se hladina stoky mírně zvedla a bylo možné na ni opatrně položit ták s jídlem. Snad to dobře dopadne.

Dopadlo, tác bez potíží k letcům doplaval, ale jídla na něm mnoho nezbylo, inu, krysy vlezou všude. Přežily jen kokosky, které angličanům upekla Edith.

A já se vůbec nedivím divnému výkřiku, který se ozval po té, když se angličani do cukroví zakousli.

Jak sami říkají, “God save the our teeth’s”, Bůh chraň naše zuby. Ale ten výkřik zněl úplně jinak. Něco jako “Aaauurrrggghrr”

26. března

Velitel německé posádky, plukovník von Strohm a jeho podřízení ve vězení!! Neuvěřitelné, že ano? Ale je to svatá pravda. Gestapo nastražilo padělek padlé madonny s velkýma těma, jak víte, do plukovníkovy kanceláře a dalo anonymně hlášku generálu von Klinkerhoffenovi, že ji tam najde. Stalo se, a generál nechal všechny svoje podřízené pozatýkat a zavřít do vězení.

Na jeho obranu budiž řečeno, že jakmile zjistil že se jedná o pouhý padělek, propustil je na svobodu.

Pro ně to ale byla velmi nepříjemná zkušenost, vězeňská strava jim nechutnala a požadavek kapitána Bertorrelliho na pizzu, byl strážmistrem Crabtreem/Višní označen pro vězení jako velmi nadstandartní a na ten že nemají nárok. Musel jim stačit čaj a suchý chleba, nic jiného také Crabtree neměl, fondy na vězeňství zrovna v té chvíli zely prázdnotou.

27. března

Bylo, nádherné odpoledne, a Michelle z hnutí odporu, která nás opět poctila svou návštěvou, nám objasnila, že má nový plán který konečně osvobodí britské letce z kanálu.

Prý, jak se dozvěděla, podle baronské charty z roku kolem 1564 je povoleno cikánům vjet do města a uspořádat v něm cikánskou pouť.

Nařídila nám, protože žena Edith prohlásila, že se s cikány docela dobře shodne, protože od nich občas kupuje kolíčky na prádlo, abychom se vypravili do jejich tábora a domluvili s nimi, kdy pouť uspořádají. Když jsme namítali, že tu akci němci asi nepovolí, prohlásila Michelle rezolutně, že to je moje starost, ona a její děvčata prý nemohou dělat všechno.

Pozdravila nás, a odkráčela za kurník, kde se už opalovaly obě moje servírky, Yvette s Mimi. Namítli jsme sice opatrně, že na opalování není asi správně oblečena, ale zdá se že ji málo známe.

Shodila dlouhý balonový plášť a vystavila slunečním paprskům štíhlé tělo oblečené do slušivých plavek. Edith mě okamžitě odtáhla do kavárny, to její žárlení je opravdu nesnesitelné.

V cikánském táboře bylo živo, když nás přivedli před velkého Roma, seběhlo se kolem nás skoro celé osazenstvo a zvědavě poslouchali.

Velký Rom, jak jsem předpokládal na můj návrh, uspořádat pouť, okamžitě namítl, že to němci nepovolí. Edita ale, aby se také zapojila do vyjednávání, okamžitě prohlásila, že to není vůbec žádný problém a že já, jelikož jsem s němci jedna ruka, všechno zařídím at' jen řeknou, kdy chtějí pouť uspořádat.

Velký Rom, aby uspokojil ostatní členy tlupy, zjistil pomocí svých tajemných věšteckých sil, že jsem člověk důvěryhodný a jen si snad mohl nechat pro sebe, když popisoval mé statečné skutky v odboji, že se většina těchto skutků odehrává ve špajzu a v komoře pod schody. Editě to ihned začalo být divné a začala mne zpovídat, co že se to tam děje. Musel jsem ji vysvětlit, že se tam schováváme s děvčaty při náletech, uklidnila se, a já jsem byl rád, že velký Rom vzal za ruku tentokrát ji, a když se jí vyptal na její dětství, kdy ji našli u brány jednoho zámku, kde pak sloužila jako pokojská, za podivného nesrozumitelného výkřiku prohlásil: "...že by to bylo možné, že ty jsi Romka, ztracená princezna, kterou jsme v útlém věku odložili u dobrých lidí..."

Edith se polichoceně usmála a když velký Rom svolal celý tábor a představoval Editu jako jejich ztracenou královnu, mohu Vám říci, že ve mě byla malá dušička.

Co by na to řekli v městečku, koho že to mám za ženu. Zvláště poručík Gruber, ten by se asi hodně divil. Naštěstí se odhalení velkého Roma ukázalo jako falešné. Když totiž zavzpomínal na matku zmizelé princezny prohlásil, že nikdo neuměl tak krásně zpívat jako ona. A požádal Editu, aby mu zaspívala, jako mu tenkrát zpívala její matka. Dcera by měla nadání zdědit, že? Bohužel Edith po zaspívání několika slov velký Rom zastavil. Asi ho její zpěv moc neoslovil. Rozloučil se s námi, podal nám roli plakátů, které máme vylepit v městečku a že máme čekat, oni přijedou.

1.dubna

Nepřijedou. Velký Rom viděl ve snu černého kocoura, jak peláší pozpátku ato je prý pro cikány velmi zlé znamení a proto pouť neuspořádají. My jsme s nimi ale počítali a celý plán je na nich závislý, Michelle se málem zhroutila.

Málem, vymyslet pro ni náhradní řešení bylo dílem okamžiku. Vymyslela, rozdělila úlohy a ztratila se jako pára nad hrcem aby instruovala svoje děvčata.

Mě připadla úloha Velkého Roma. Když jsem namítl, že ten přece vykládá z ruky a věští osud z koule, řekla mi Michelle, že mám použít fantazii a všechno půjde samo. Mám stan postavený přímo nad kanálem. Doufám, že letci, instruovaní a připravení na tajné znamení, konečně z toho kanálu vylezou a já se jich nadobro zbavím.

Michelle jim dolů při instruktáži prostrčila ocelové páčidlo a tak, doufáme, rezaté panty mříže pod střelnicí rychle urazí a vylezou ven. Pouť se začal pěkně plnit lidmi z městečka a my doufali, že si nikdo ani nevšimne, že místo cikánů je obsluhují a baví známé tváře. Celkem nám to vyšlo, jen mě naprosot neomylně poznal poručík Gruber a vyžádal si mých služeb velkého Roma.

Plukovník von Strohm a kapitán Bertorelli si mezitím užívali pouťových atrakcí. Kapitán Bertorelli, jako elitní střelec slavné italské armády, předvedl své umění na střelnici a po rozstřelení hlavní výhry – čínské vázy, byl Mimi, která tam obsluhovala, odměněn nejprve účtem za vázu, ale jakmile prohlásil, že podruhé se už určitě trefí, dala mu Mimi raději další vázu, prý aby nepřišla o celou střelnici.

Poručíku Gruberovi se přání promluvit si s duchem mého zemřelého bratra, kterého zastřelil, moc nevyplatilo, oba britští piloti, kteří měli páčit mříž od kanálu pod střelnicí usoudili, že s ní nehnou a vrátili se k mříži, u které už panty držely jen na čestné slovo. Jelikož se ale jednalo o mříž v mém stanu, dostal poručík Gruber obrovský šok, když se koberec,

položený přes zmíněnou mříž začal sám od sebe nadzvedávat. S podivným jekotem vyrazil z mého stanu a Michelle, která to viděla od svého stánku s cukrovou vatou se přišla optat co že jsem mu to proboha udělal. Vysvětlil jsem jí, že si piloti vybrali jinou mříž, a s úlevou jsme si oddechli že jsou konečně venku.

Snad nejlépe se bavil plukovník von Strohm, objevil atrakci, kterou obsluhoval strážmistr Crabtree/Višeň a kde se házelo míčky na kokosové ořechy. Vypadá to jednoduše, ale zdání často klame, co ještě nevíte je také cena pro vítěze. Pokud jste se totiž trefili do kokosu, překlopila se postel, která stála nahoře na pódiu, a ten kdo v ní ležel se z ní skutálel rovnou na podlahu. Později jsme pro velký úspěch Yvette tuto atrakci ještě vylepšili, objekt ležící na posteli, tedy spíše oběť, se skutálela přímo do kádě s vodou.

Osobou, která ležela na posteli byla moje první servírka Yvette, oblečená do velmi slušivé noční košilky.

Plukovník jako německý důstojník míval jistě dříve dobrou mušku, ale nyní, ani při třetím pokusu, žádný kokosový ořech nezasáhl. Yvette mu opravdu moc hezky poděkovala, že se nemusí kutálet po podlaze a to plukovníka tak rozčílilo, že udeřil do klády která ohraničovala odpaliště, a touto ranou docílil, že Yvette, tentokrát již bez odmlouvání, z postele přece jen spadla.

Nejzajímavější a nejvyhledávanější atrakcí pouti ale byla moje žena Edith, všechny atrakce jsme zvládli bez problémů, tedy větších, ale vousatou dámu, tak to byl oříšek. Naštěstí Michelle, rozhodnutá zajistit všechny atrakce, které byly na plakátu od velkého Roma namalované, dostala nápad jak Edith přesvědčit.

“Jste přece umělkyně”, řekla jí, a jako kouzlem se Edith přestala zpěčovat a po návštěvě holiče a drogerie se mezi námi objevila nádherná dáma s obrovským plnovousem. Měla ovšem za úkol vyhovět přihlížejícím, a ten kdo se odvážil ji políbit, dostal volnou vstupenku na představení. Tento úkol se jí pranic nelíbil a doufala, že

se nikdo takový nenajde. Ale my vesničané jsme zemitý národ a jen tak se vousaté dámy nelekne, z davu se vynořil statný sedlák a když si pořádně přihnul z baňaté láhve podivné lihoviny zvolal:

“...tak tady se líbá ta fousatá dáma?...” Edith zrudla a ztratila se do stanu, je snadné pochopit že z celého naplánovaného představení sešlo. Opilec zmizel, ale Edita se už na náměstí neobjevila.

Piloti se za to vynořili z hlubin jako krtkové. Nebyli ale sami, ozvaly se podivné zvuky a za našimi piloty se vynořilo několik postav, oblečených jako angličani. Byli to také sestřelení britští piloti, kteří ale v našem kanále bloudili, a až nyní se jim podařilo najít cestu ven. Michelle, která jediná z nás umí trochu anglicky se s nimi přivítala a jakmile jim

řekla o úkrytu v její kavárně, viděl jsem věci černě. Naštěstí zasáhla prozřetelnost v podobě její ženy Edith, stále namaskovaná za vousatou dámu, mile se usmála na nově příchozí a najednou se nebylo na koho usmívat. Sestřelení angličané se jeden po druhém vrátili do kanálu, řka, “..ono v tom kanálu zas nebylo tak špatně”. A ztratili se ve tmách kanálu jako duchové.

Edith si chtěla odlepit vousy, ale požádal jsem ji ať to zatím nedělá:

“Milá Edith, nesundávej zatím ty fousy, co kdyby ty anglány napadlo se sem vrátit...”

A tak skončila ta naše slavná cikánská pouť. Konečně naprostý úspěch. I Michelle musela uznat, i když nerada, že jsme zabodovali.

Po dvou letech.....

Nemyslete si, že jsem na Vás nějak zanevřel, ale i když se to zdá neuvěřitelné a válka stále zuří kolem nás, nebylo o čem psát. Partyzáni zabíjeli Němce, Němci zabíjeli partyzány a tak pořád dokola.

Nyní už máme 13. září 1943, jak vidíte vypadám stále velmi seriózně a spokojeně i když mi kolem pasu trochu přibylo, a na hlavě zase ubylo. A nemám opravdu žádnou jinou starost, než jak ždímat co nejvíc peněz z Němců a nedovolit mojí ženě, aby zjistila, že mám pletky se svými servírkami.

Britští piloti jsou pryč, v přestrojení za uleželé škeble je odvezla anglická rybářská loď a jistě jsou, zpět v Anglii, velmi spokojeni a šťastni a nebojácně napadají ve svých strojích německé pozice. Tedy doufejme. Velmi nerad bych je u sebe v kavárně zase někdy ukrýval.

Ale jak se říká ve starém a pravdivém úsloví, když je oslovi příliš dobře, dostane naloženo. Znenadání se v lokále objevila Yvette a že má prý pro mě velké překvapení. Co by to tak mohlo být, myslel jsem si, a protože u Yvette je tajemství vždycky něco velkého, nechal jsem se poddat.

Ale to jsem si přátelé dal,

“... René, jsem těhotná...” řekla Yvette a vrhla se mi do náručí. Nebyl jsem si jistý, zda jsem slyšel dobře, a tak jsem se po chvíli zeptal, cože mi to právě řekla. “JSEM TĚHOTNÁ...těhotná...” Opakovala Yvette, a dodala, “a pokud by Ti to snad nebylo jasné, otcem dítěte jsi Ty...” Tak na takovéhle překvapení jsem připraven nebyl, “A co na to druhý lékař”,

zeptal jsem se Yvette, ale to jsem si dal. “Já už byla u druhého”, řekla plačtivě, “a ten mi řekl, že to budou dvojčata”.

tohle nebohé dítě je těhotné....”

Tahle zpráva zastavila Edith proud výčitek, a hned se zajímala, kdože je šťastným otcem. Horší otázku si vymyslet nemohla, a než stačila Yvette zareagoval vypálil jsem, “To ten život co tady vede, nemůže si vzpomenout...”

Edith se zamyslela a spolu s Mimi konstatovaly, že mám asi pravdu. Ale nemůžeme to nikomu říct, nebo bude mít Yvette pořádnou ostudu, shodli jsme se všichni. Ale drby se šíří rychle, jen jsme se dohodli, že o situaci nebudeme mluvit, zjistili jsme, že už to v městečku všichni vědí a ukazují si na Yvette prstem.

A aby toho nebylo málo, když jsme jako vždycky zavolali vysílačkou Londýn, abychom dostali obvyklé tajné instrukce, jak znepřijemňovat okupantům život. Zjistili jsme, neradi, že až v Londýně už také vědí, že jedna z mých servírek je v tom. Když to Yvette slyšela málem se zhroutila, ale uklidnil jsem ji, že dál než za kanál se to nedostane, naše anténa dál nedosáhne.

Chlácholil jsem Yvette, a snažil se rychle vymyslet, jak z téhle kaše ven. Až nás tam našla moje žena. Neumíte si představit jak jsem se lekl, když na mě zakřičela to svoje: “René, co to tady zase děláš s tou ucouranou servírkou v náručí....”

“Ty ženská jedna hloupá!” , obořil jsem se na ni, “Copak nevidíš, že

Trochu ji to uklidnilo, ale já byl celý hrůzou bez sebe, co by bylo, kdyby na to Edith přišla. Vůbec jsem si ale nebyl vědom žádného tělesného kontaktu s Yvette. Vypτάval jsem se jí jak k tomu mohlo dojít a kdy? A ona mi řekla, že to bylo za toho náletu před časem, kdy kulky létaly sem a tam a já se prý uhodil v komoře pod schody do hlavy.

“Ano, to by mohlo být ono, ten den šlo všechno nějak šejdrem”, na to si vzpomínám dobře.

Naštěstí dostala Michelle od partyzánů nápad, jak původce početí vypátrat. Pan Alfons, přestárlý funebrák, se nějakou dobu živil jako estrádní kouzelník a iluzionista, a měl ve svém repertoáru také hypnózu.

Možná, kdyby se pokusil tu chudinku zhypnotizovat, že by nám v tranzu pověděla, kdo je tím bídným červem, který jí ten malér způsobil. Nevím, jak je pan Alfonz dobrý hypnotizér, ale já nesmím připustit, aby to tajemství vyšlo najevo.

Nechci aby mě Edita, nebo Michelle zastřelila, utopila, nebo jinak hrozně zprovdila ze světa. Při zjištění, že je Yvette těhotná a že jí otec dítěte nejspíš opustil, obě svorně prohlásily, že by takový člověk zasloužil minimálně pomazat dehtem a obalit v peří, případně jednoduše zastřelit. Jsou rozlícené jako saně, a to jsem se jim ani nesnažil připomenout, jakouže se to Yvette v horních pokojích méj kavárny vlastně živí. Naštěstí Yvette, chytrá dívka se zdravou venkovskou krví, odmítající laciné praktiky šarlatánů a kouzelníků, o hypnotizérech ani nemluvě, byla připravena se páně Alfonsově vůli vzepřít. Ve své dlani, jak mi potom pošeptala, skrývala velký kovový hřebík a to jak známo, naprosto postačí, aby člověk hypnotickému stavu odolal.

Naneštěstí je pan Alfons opravdu zdatný v hypnóze, jak se kromě Yvette nedobrovolně přesvědčila Michelle a Mimi. Otázky pana Alfonse, pokládané v transu byly oběma zodpovězeny naprosto pravdivě, bohužel, obsah jsme již všichni znali předem. Pan Alfons pak produkci ukončil a

zdárně obě dívky, Yvette jen spánek předstírala, probudil. Jeho umění jsme museli vzdát hold však ještě jednou, u stolu seděl také strážmistr Crabtree/Višeň, a toho se Alfonsovi podařilo zhypnotizovat také. Snad bude studená sprcha a láhev brandy – pro Crabtreeho, pan Alfons v sobě má už celou láhev, stačit, aby nás náš milý užvatlaný policista nenamočil do nějakého maléru, než si vzpomene kdo je, a co tady vlastně dělá.

Když Edith s Michelle vychladly, byla svolaná válečná porada, jak se se situací vyrovnáme, můj návrh, že si Yvette hrdinně vezmu za ženu, abych ochránil její čest, byl rázně zamítnut.

A to hned z několika stran. Moje žena Edith, která si už dlouhou dobu dělá naděje, že si mě opět vezme, byla první. A na mojím

malinké servírce Mimi bylo také vidět, že mi tento osud nepřeje, kdo by to byl řekl, že je do mne také zamilovaná.

Nepřeju si nic jiného, než aby se situace vyřešila. Ale jak víte, moje žena Edith řeší situace vždycky a razantně po svém. A tady nastoupila její neuhasitelná a bezbřehá fantazie. Hádejte koho si na mne pozvala. Papeže, ano, papeže až z Říma aby nás dva konečně oddal. Ještě, že to byl jen sen. Ale víc takových snů bych asi za jediný den nesnesl. Bohužel, přivolal jsem to. Sny jsou až nebezpečně nakažlivé.

Moje druhá servírka Mimi, o které jsem Vám už řekl, že je do mě také zamilovaná, mi předvedla, že umí snít neméně fantasticky, jako moje žena. Zasnila se, a najednou mne objímala kolem pasu, tvrdila, že lásku s ní a s naším nenarozeným dítětem musím stvrdit požehnáním v kostele. To by mne

nepřekvapilo, vím že je do mne udělaná, jediné co mne překvapilo, bylo to, že moje žena, která se v tom snu také objevila, nezpůsobila scénu, ale naopak nám oběma, vlastně všem třem, požehnala.

I tento další hrozný sen, zaplat' Bůh, ale skončil, a my se opět vrátili k všednímu a fantazie prostému řešení vzniklé situace.

Pomohla nám opět náhoda, z Londýna přišla výzva, abych se dostavil na jedno pole za městem, že tam na mě bude čekat britské letadlo. Mám prý v Londýně odhalit tajemství německé pobřežní obrany.

Přivítal jsem to s úlevou, když budu v Anglii, nemůže mě Edith zabít, pokud by se náhodou dozvěděla o mém

malém flirtu s Yvette. Yvette jsem velmidůrazně doporučil, aby si své oznámení, kdo je vlastně otcem jejího dítěte nechala na dobu, až bude stoprocentně jasné, že jsem v letadle, a na cestě do Anglie. Abych neměl při svém návratu neplánované zpoždění.

Yvette držela slovo, s oznámením počkala až do půl dvanácté, kdy jsem podle všech už musel být v letadle. A také bych byl, jen by se u toho nesměl vyskytnout plukovník von Strohm a poručík Gruber. Poručík na letadlo vystřelil, kupodivu se zázrakem trefil a moje cesta do Anglie byla zrušena. Letadlu upadlo kolo a muselo se vrátit zpět do Anglie.

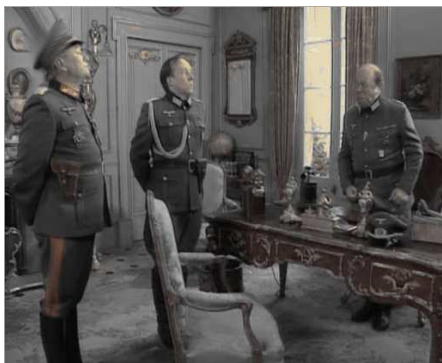
Já se ovšem musel co nejrychleji také vrátit, ale do kavárny. Abych zabránil katastrofě. Stihl jsem to taktak. Yvette si právě vyžádala pozornost všech v kavárně a

kdybych nezasáhl, všechno by prozradila. Takto jsem jí dal včas znamení, ona omdlela, a nadále zůstává otec jejího dítěte neznámý.

15. září

Obraz, který se už dva roky pohřešuje – “Padlá madonna s velkýma balónkama” od slavného von Klompa, je na světě. Objevila ho Helga u herr Flicka. Došlo k tomu náhodou a málem bychom obraz navždy ztratili, kdyby se do toho jako obvykle nezamíchal generál von Klinkerhoffen, plukovník von Strohm a poručík Gruber.

Generál dostal jeden ze svých malých záchvatů zuřivosti a začal vyhrožovat svým důstojníkům, že jsou velmi blízko převelení na ruskou frontu, jakmile se obraz nenajde.

Válka se nevyvíjí pro němce moc dobře, a proto se nedivte, že oba dostali obrovský strach, a ten, jak známo, umí lidi přinutit přímo k neuvěřitelným výkonům. I zde se toto pravidlo potvrdilo. Při přemýšlení kde by obraz mohl být, napadlo plukovníka, jak jednoduše ověřit, zda obraz nemá herr Flick z gestapa.

Vytočil Flickův telefon, a poručík Gruber, s příšerně změněným hlasem, předstírající, že je tvrdým a nemilosrdným Himmlerovým mužem z Berlína, suše oznámil Flickovi, že si pro obraz přijede gestapo z Berlína nejpoději do půl hodiny a ať jim ho neprodleně vydá, jinak že půjde ke zdi.

Bylo ovšem také nutno, vyslat do Flickova tábora speha, který bude dávat pozor, jak se Flick zachová a podle stupně jeho paniky odhadne, zda Flick obraz má a nebo nemá.

Špiónem byla jednomyslně zvolena Helga. Herr Flick to bude brát jako obyčejnou návštěvu svojí nastávající a nebude mu určitě vůbec nic nápadné, vysvětlil svůj plán plukovník Helze. Načasovali telefonát tak, aby už Helga určitě u herr Flicka byla a volali.

Herr Flick se příšerně vyděsil, jeho asistent von Smallhausen málem dostal infarkt a Helga, která se tvářila jako neviňátko, byla svědkem možná první pravdivé věty pocházející od herr Flicka, "...ano Helgo, ten obraz mám já....a je dobře schovaný, ale nyní mi musíte, pro naši lásku, pomoci, nemilosrdní gestapáci se sem blíží, a obraz chtějí odnést.....a mě postavit ke zdi..."

Helga, která věděla, že sdělení, že obraz má Flick, nebude plukovníkovi stačit, musela herr Flicka ještě donutit k vyjádření tajné skryš. Ale to se jí nepodařilo. Herr Flick, i když Helgu velmi miloval, tuto informaci neprozradil. Naopak, když se Smallhausenem vyrobili v kobce nepořádek, aby se zdálo, že obraz odnesli po urputném zápase partyzáni, požádal Helgu, aby je připoutala ke křeslům a udeřila do hlavy obuškem. Pak je určitě drsní gestapáci nebudou z ničeho obviňovat a obraz bude pořád v bezpečí.

"Ano, v bezpečí, ale kde je?", říkala si Helga, a v její hlavě začal klíčit nápad, hodný Agathy Christie. Když vrazí klín mezi herr Flicka a jeho asistenta von Smallhausenem, možná se o skýši dozví. Jenže jak. Ale to by nebyla Helga, aby nepřišla na naprosto geniální tah. Herr Flick mě miluje a von Smallhausen to vidí. Proč bych neřekla von Smallhausenovi, že ve skutečnosti miluji ne herr Flicka, ale právě jeho. To pro něho bude určitě velké překvapení a možná mi pak prozradí kde je obraz ukrytý.....

Když je žena nejen krásná ale i chytrá, pak se musí mít muži v jejím nejbližším okolí vždy na pozoru. Helžin plán stoprocentně vyšel. Po té co obuškem odeslala herr Flicka do říše snů a svěřila se herr von Smallhausenovi se svou láskou k němu. Nejprve jí sice nevěřil, ale žena Helžina formátu umí být velmi přesvědčivá, když ví o co jí jde.

Získala obraz ze skryš v křesle pod Smallhausenovými nohama a aby nezůstal na ocet také ho pěkně přetáhla obuškem.

Celou vítěznou situaci jen zkalilo když na zámku předala Helga obraz plukovníkovi.

“Kde je druhý balónek”, vykřikl plukovník, “takhle obraz sotva prodáme.....”.

“ V bezpečí”, řekla Helga, “to je moje pojistka, abyste mě náhodou nevynechali při dělení získaných peněz...”

“Helgo, snad nám věříte....”, pokusil se plukovník, “tak to

ani náhodou”, odvětila Helga a vítězoslavně vykráčela z místnosti.

“Nevadí”, prohlásil poručík Gruber, “vždycky můžeme tvrdit, že se tam ten balónek dá přilepit zpátky, tedy až nám ho Helga vrátí”.

Mezitím se ale musíme pojistit, aby nám v případě úspěšného prodeje obrazu nebránila v okamžitém odjezdu jiná, také podstatná věc. Budeme-li prodávat obraz ve Španělsku, bylo by záhodno, domluvit se s místními lidmi. Nesmíme přece riskovat, že nám za obraz nenabídnou tolik, abychom byli zajištěni na celý život. S tím plukovník souhlasil, poručík Gruber tedy přinesl gramofon, a někde sehnal desky s výukou španělštiny pro samouky. Po chvíli ale oba zjistili, že španělština je jazyk velmi obtížný a naučit se ho nebude jednoduché. Když byli uprostřed první lekce vstoupil náhle do místnosti generál von Klinkerhoffen a ptal se na jejich bojovou morálku, byl ujistěn, že oba jeho důstojníci jsou odhodláni se vzdát ihned, jakmile k tomu on dá povel.

To ho nepotěšilo. On veterán ze starého vojenského rodu, a vzdát se? “Nikdy!!!”, zdůraznil jim. Při odchodu z místnosti zakopl o gramofon, ze kterého se ozvalo...

“Budete si přát do pokoje společnost?”, a generál vždy připraven na jakoukoli situaci s ledovým klidem odvětil, “nikoli Grubere, děkuji za Vaši starost, ale snad někdy jindy... a přineste opět svoji starou Whisky”.

20. září

Yvette a její stále rostoucí chuť k jídlu mě začíná znepokojovat víc a víc, už je na ní vidět jak se spravila a jestli to takhle půjde dál za chvíli zlikviduje všechny naše tajné zásoby. Je také celá zesláblá, takže nás přistihla moje žena zrovna ve chvíli, kdy se Yvette, bez jakéhokoli zlého či jiného úmyslu opřela plnou vahou svého mladého a krásného těla o mou mužnou hrud’.

“Co to zase René, vyvádíš tou courou?”, vykřikla Edita a mě opět nezbylo než jí ostře vyčínit.

“To dítě je zesláblé těhotenstvím, a než budeš pokračovat v litaniích, uvědom si, že se o ni musíme postarat...”, a byl pokoj, opravdu nevím, kde se v mojí ženě bere ta strašná žárlivost. Vždyť jí vůbec nezavdávám příčinu.

Prostě ženy okolo mne jsou najednou jak šílené, jen co se objevím v jejich společnosti, musím mít nějaké osobní kouzlo, jinak si to nedokážu vysvětlit.

Yvette se Editě také chtěla po francouzsku omluvit, neví-li někdo z Vás co to znamená, je to objetí při kterém se obě osoby navzájem políbí několikrát na tváře. K objetí došlo, ale jelikož měla Yvette před slabou půlhodinkou k svačině salát z čerstvé cibule a česneku, nesmíte se divit, že její pocely,

míněné sice upřímně, ale podepřené silnou vůní zmíněné zeleniny, vyvolaly v Editě odpor přímo neuvěřitelný.

“Později, až budeš stát po větru”, řekla Edith Yvette a odešla do patra, čichnout si čichací soli. Tedy ta sůl asi její čichové buňky už asi neprobere, zápach cibule udělal i se mnou svoje, ale aspoň mě nebude dál nepodloženě obviňovat ze záletů.

Němci, a to myslím nejen špičky německého velitelství, které ke mě do kavárny občas chodí posedět, ale i obyčejné vojáky, které potkáváme na náměstí při hlídkování nebo pochodu za město na cvičení, jsou z postupu války čím dál zkrroušenější. Zprávy, které slyší v rádiu, je naplňují chmurnými představami.

Plukovník von Strohm a poručík Gruber proto kontaktovali jednoho z poručíkových známých ve španělsku, umělce Chuana Garcíu, s pověřením, aby se pokusil nabídnout na černém trhu obraz padlá madonna s velkýma balónkama od von Klompa. Jejich tajné dopisování vyžadovalo absolutní utajení a poručíkův nápad psát vzkazy neviditelným inkoustem který se zviditelní teplem málem skončilo požárem zámku. Chuan Garcia požádal aby mu poručík připravil fotografii obrazu, a kousek plátna, aby ho mohli ve španělsku prozkoumat, zda je obraz pravý. Pak přijede do Nouvionu

Chuan Garcia osobně a odveze obraz do španělska.

Objevil se ale jiný, podstatně horší problé. Helga, po krádeži obrazu u herr Flicka, z něj vyřízla kousek, označila to za pojistku, který není možné ani při nejlepší vůli přehlédnout. Vyřízla prostě celý levý balónek madonny.

Plukovník von Strohm byl na infarkt, ale co mohli dělat. Helga jim svůj balónek prostě odmítla vydat:

“Na ňadro mi nikdo sahat nebude, ale jakmile dostanu svůj podíl, chybějící balónek vrátím...”

Proto byl poručík Gruber vybrán, aby zakryl díru v obraze. Plukovník pořídil obrázek a obraz zase ukryl do šuplíku. Z okraje obrazu odstříhali kousek plátna a spolu s fotografií ho vložili do připravené obálky.

Chuan Garcia, jak doufali, dostane dopis za týden a za další týden dostanou instrukce co bude dál.

Zatím šlo všechno jako na drátku.

27. září

Jestli myslíte, že gestapáci nechali jen tak, že byli okradeni, pletete se. Nejprve, ihned po probuzení, se herr Flick domáhal vysvětlení od von Smallhausena, jak to že obraz zmizel, když nikdo nemohl vědět kde se skrýš nachází.

Von Smallhausen měl po ráně obuškem ztrátu paměti, a nedokázal herr Flickovi říct nic jiného, než že se nepamatuje na nic jiného než na velkou ránu a zajiskření před očima. Pak že omdlel.

S tím se ovšem herr Flick nedokázal smířit, asi proto, že cena obrazu nebyla zanedbatelná a všichni věděli, že svému majiteli zajistí klidný a zajištěný život, a to kdekoli na světě. V případě gestapa, například na nějakém opuštěném ostrůvku. Proto sáhl do šuplete, vytáhl kožené pouzdro, ve kterém se skrývala injekční stříkačka obsahující

Výtažek ze zedečku světlušky na vrcholu odbobí říje, a von Smallhausenovi ji aplikoval. Von Smallhausen vyjekl, a jakmile začalo sérum účinkovat, jako v transu pověděl herr Flickovi, že když jeho Helga omráčila, řekla jemu, připravenému také na úder, že ho již dlouho miluje, a z toho důvodu jí prozradil kde je obraz schovaný, aby ho mohla pro ně zachránit. Herr Flick, jakmile se vzpamatoval, mu vysvětlil, že ženy jsou tvorové proradní a že ho Helga zcela určitě nemiluje. Že to řekla jen proto aby se dostala k obrazu.

Nezbylo jiné řešení, než se převléknout za příslušnice německé armády, vypravit se na jejich ubytovnu a tam se v pokoji Helgy pokusit zcizený obraz objevit. Tento plán se nepodařil. Nejprve byli přistiženi samotnou Helgou, a potom ještě majorem, která konala v té době přípravu na odpolední tělocvik.

Oba, i když doufali, že se ze cvičení omluví, byli přinuceni se svléknout do prádla a cvičit s ostatními. Naštěstí se ale neprozradilo kdo vlastně jsou, a tak neměli ostudu. A obraz jim stále uniká.

30.září

Ve vysílačce, která je pod postelí matky mé ženy Edith se vybila baterie. Když jsme to oznámili Michelle od partyzánů oznámila nám, že se okamžitě postará o novou.

Jak, to sice neřekla, ale věděli jsme že to bude jako obvykle něco neobyčejného.

A to tedy bylo. Z nedostatku jiných možností ukradli partyzáni baterii z tančičku poručíka Grubera. Ten se dostavil k plukovníkovi na velitelství zlomený, jako by se jednalo o úmrtí v rodině, a ne jen o krádež baterie. Následovalo, vyšetřování, a vyhlášení generála von Klinkerhoffena, že ten u koho se baterie najde bude okamžitě zastřelen.

Nejhorší bylo, že když nám partyzáni baterii přinesli, maskovanou v malé rakvi s uhynulým papouškem, přišli do kavárny I poručík s plukovníkem. Snažili jsme se předstírat, že uhynulý papoušek byl můj oblíbený Roger, kterého jsem choval v zadním pokoji. A málem se to podařilo.

Ale to by si poručík nesměl všimnout baterie. Okamžitě poznal, že se jedná o baterii z jeho tančičku a my museli vysvětlovat. Pan Alfons poručíkovi sdělil, že se právě pokoušíme elektrickým proudem papouška oživit.

Vzal jsem do rukou přívody a přiložil je papouškovi na tělo. Příšerně se zablesklo a z papouška začal stoupat hustý dým.

“Teda jestli mrtvej nebyl”, řekl plukovník, “tak teď už určitě je...”

Poručíkovi jsme řekli, že nám tu baterii právě před chvílí přinesl člověk, kterého jsme nikdy neviděli a než jsme mohli cokoliv udělat, oni přišli do kavárny. Moc nám nevěřil, ale z nálezu baterie měl takovou radost, že se rozhodl nechat to tak.

To jsme ale nemohli připustit my, dá práci sehnat baterie, a to I ty vybité. Naštěstí měl pan Alfons rakev, která měla falešné dno. Odvedli jsme pozornost Němců, a v rakvi se opět ocitla nová nabitá baterie a ta vybitá stála na stole.

Ani instalace nové baterie v podkroví se neobešlo bez potíží, partyzáni, kteří tento úkon prováděli, si popletli kabely a když jsme pak vysílačku zapnuli abychom Londýnu oznámili, že zase vysíláme, a očekáváme příkazy. Nestalo se nic jiného, než že se postel, kterou partyzáni použili jako uzemnění, změnila na elektrické křeslo. Vlastně elektrickou postel.

Oba staříci, kteří na ní v té době jako obvykle leželi, pan Leclerc a madam Fanny, dostali od pelesti takovou ránu, že se hned zvedli a hodlali z postele prchnout. Nepovedlo se, jakmile se dotkli podlahy uzavřeli elektrický obvod a začalo se z nich kouřit a třásli se jako sulc. Osvobodili jsme je jen tak, že jsme vytrhali špatně zapojené kabely ze zdi a opět zrušili vysílačku.

Michelle není ráda, ale uznává, že nechat ty dva staříky usmažit by nebylo vhodné.

1. října

Anglická tajná služba. Asi se jim zdá, že se snaží příliš málo nám pomoci zvítězit nad německými okupanty. Nám rozkázala, abychom pomocí mobilní vysílačky rozšiřovali éterem podvrtné informace o válce, rozvraceli německým vojákům morálku a tak.

Samozřejmě, že se jejich plán zvoral hned na začátku, poslali nám sice tajným kurýrem Edisonův fonograf. Ale válečky, na které jsme měli nahrávat svoje podvrtné vysílání, shodili při náletu z bombardéru a ty se zachytily na komíně nad pokojem generála von Klinkerhoffena. A my teď musíme zajistit, aby se nedostaly do rukou Němcům.

Na jednom z těch válečků má být totiž osobní vzkaz pro mě od generála De Gaulla. Štěstí nám přálo. Na svém turné k nám zavítal taneční soubor Flamengo ze španělska. Ubytovali se, jak je Micheliným dobrým zvykem nutit mě k šíleným kouskům, opět u mě v kavárně a tak jim zachutnalo moje víno, že se po jeho nestřídmé konzumaci odebrali na podlahu, a tam jsme je také naprosto bezvládné našli. Půjčili jsme si jejich oblečení a vydali jsme se na zámek. V plánu bylo, vyslat moji trpasličí servírku Mimi komínem, aby se protáhla na střechu, sebrala válečky a rychle se vrátila k nám. My jí zatím máme dělat zeď tančením před užaslymi zraky německých důstojníků.

Náš plán vycházel dobře, ale také, a to jsme nevěděli, se propletl s plánem poručíka Grubera a plukovníka von Strohma, jak si zajistit po válce penzi. Oni totiž nepozvali ten taneční soubor do Nouvionu náhodou. Jak hned při příchodu na zámek zjistil pan Alfons, převlečený za virtuozního kytaristu, když dostal od poručíka Grubera, který si ho vzal tajemně stranou, obálku která skrývala fotografii obrazu padlé Madonny s velkýma těma, však víte, a kousek plátna.

Pan Alfons nehnul ani brvou, obálku převzal, a my se vydali splnit naši zastírací povinnost poskytnout krytí Mimi, která šplhala komínem nahoru na střechu.

Šikovná Mimi. Válečky našla a bez úrazu opět sešplhala dolů do komnaty kde jsem ji očekával já předstírajíc úpravu kostýmu. Když vylezla, byla sice od mouru černá jako uhel, ale válečky měla. Dali jsme si je do výstřihu, dámské šaty bohužel nemají kapsy, a vydali jsme se oznámit tančícím spoluspiklencům, že je vše v pořádku a můžeme ze zámku po anglicku zmizet.

Myslím, že i němci ocenili, když jsme naši produkci ukončili a v zapůjčeném autobuse odjeli ze zámku. Slyšel jsem jasně generála von Klinkerhoffena jak povídá ostatním že s tím flamengem asi pořádně šlápnul vedle.

A Michelle, jakmile zjistila, že je obraz padlé Madonny už zase na světě, ihned začala vymýšlet, jak ho němcům zase sebrat.

Ten den se ale stalo také něco velmi závažného i na gestapu. Helgu, i když se to nezdá, pozval na oběd herr Flick. A nebyl by to herr Flick, kdyby nechystal nějakou lumpárnu. S pomocí svého asistenta herr von Smallhausena přichystal pro Helgu oběd s příchutí drogy pravdy z nafukující se žáby bahenní.

Helga, uvedená do tranzu, prozradila gestapákům plán, který připravoval plukovník s poručíkem na krádež žoldu a gestapo si ihned uvědomilo, že pokud plán uskuteční sami, získají nejen slušnou částku v hotovosti, ale mohou dát plukovníka s poručíkem zatknout a zbavit se jich jednou provždy.

2. října

Na zámku se zčistajasna objevil neznámý člověk, oblečený jako by právě utekl z divadla, nebo z blázince, podle toho kdo by se na něj podíval první, a dožadoval se schůzky s poručíkem Gruberem.

Po krátké, hlasité a nepříjemné konfrontaci se zjistilo, že tento člověk je pravý Chuan Garcia a

přišel si pro fotografii a kousek plátna pro experta ve Španělsku.

“Ale Vy jste přece už fotografii dostal...”, prohlásil poručík Gruber, “včera jsem Vám jí osobně předal při Vaší produkci na zámku...”

Chudák, zmatený Chuan Garcia se musel vrátit do španělska s prázdnou a oba důstojníci už už viděli jak se jejich penze rozplývá v nedohlednu. Co ale mohli dělat, jako obvykle svedli zase všechny na partyzány, generál von Klinkerhoffen zpřísnil ostrahu zámku, vojáci byli obdařeni mimořádnými cvičeními, ale my, my jsme mohli být v relativním klidu, válčky jsme měli a další cestu na zámek jsme neplánovali.

2.října

Němci jsou prostě němci, když si něco usmyslí, tak to také provedou, a důkladně. Jak ukrást žold své vlastní posádce byl nápad hodný plukovníkova génia. Převléknout se za členy francouzského odboje, zajistit objížďkou, aby auto s žoldem odbočilo právě na tu slepou cestu vedoucí do lesa, a tam je přepadnout.

Poručík Gruber sice namítal, že tři osoby s pistolemi sotva mohou zastrašit po zuby ozbrojený doprovod ve voze, ale naštěstí se ve výstrojním skladu nacházelo asi sto gumových figurín, které chtěli němci při invazi shazovat na britské linie a tím rozptýlit jejich pozornost.

Zatím je ale stačilo obléknout do partyzánských šatů, a rozestavět za stromy v lese. Byl to docela úchvatný pohled. Poručík Gruber, který dostal za úkol figuríny připravit a aranžovat u stromů, nesmíte zapomenout přátelé, že poručík Gruber je vyučený aranžér a má umělecké sklony, se překonal, všechny figuríny zaujala pevné postavení a vypadaly velmi zlověstně.

Jen s jednou figurínou měl poručík neustálé problémy - nechtěla mu stát.

A tak ji stále přifoukával hustilkou a doufal, že se v rozhodujícím okamžiku nezhroutí.

Nečekali dlouho ale než se ozval zvuk motoru byli napjati jako struny od piána.

Nákladák podle předpokladu na uzávěrou označené objížděce zahnul a odbočil do lesa.

Dojel až k závoře kterou lesní cesta končila a bylo to.

Přepadení už pak bylo dílem okamžiku. Když řidič a doprovod viděli, že jsou obklíčeni, vydali klíče od trezorových dveří velmi ochotně. Byli zavřeni na místo trezoru, vlastní trezor s deseti miliony franků byl naložen do motocyklu a lupiči spokojeně odjeli. Akce hodná Arsena Lupina se podařila.

Nepříjemnostem ale nebyl konec. Herr Flick a jeho asistent, převlečení za příslušnice odboje, pomalu přišli k uzávěře, označující objížděku, a pokračovali jediným možným směrem kam se automobil s penězi mohl vydat.

Po několika metrech ho skutečně objevili. Stál, motor vypnutý, dveře zavřené a kolem jen ticho. Herr Flick usoudil, že stráž odrazila partyzány, zabránila jim v krádeži peněz a pronásledovala je do lesa.

Osudný Flickův omyl. Několikery. Tento první by ale ještě nebyl tak životu nebezpečný...

Druhý nápad herr Flicka, postarat se o opuštěný automobil sám, a případně si posloužit trezorem s penězi, kdyby se o něj nikdo nehlásil, ten už vůbec nebyl z nejlepších. Nemohl bohužel tušit, že po silnici k uzávěře právě přijíždí generál von Klinkerhoffen, který provádí pravidelnou inspekční cestu po kraji, který má pod svou správou.

Jakmile se s von Smallhausenem usadili v kabině, aby potichu přemístili nákladák do bezpečí svého velitelství, a překontrolovali přemístěný lup, zastavilo za nimi auto generála.

“To je přece nákladák se žoldem”, řekl generál a v předtuše neblahých věcí příštích poručil svým ozbrojencům vysednout a obklíčit ho. V kabině objevil herr Flicka s jeho asistentem a jakmile zjistil, že byl trezor ukraden, poručil oba neprodleně zatknout.

Marně mu Otto Flick vysvětloval, že oni jsou nevinní. Generál měl pachatele. Chytil je dokonce na místě činu. To, že mu chybí již zmíněný trezor s penězi, nepovažoval za podstatné. Herr Flick se mu opět pokusil připomenout kdo že je jeho kmotrem, ale generál na to nedbal.

“Připravte se okamžitě na popravu”, řekl generál, “Snad na soud”, namítl Otto Flick, “Ne, žádný soud, budete ihned zastřeleni”, s úsměvem odvětil generál a tím to pro něj skončilo. Nařídil převést oba zadržené do cely na zámku a vyslal zbytek doprovodu po údajných stopách lupičů do lesa, aby tam pátrali po nezvěstném trezoru.

Jistě uznáte že geniálních zločinců není v historii zločinu mnoho, ale loupež plukovníka von Strohma se k těm geniálním určitě řadit může. Loupež se vydařila, lupiči zmizeli s pohádkovým lupem a za jejich zločin byl obžalován někdo jiný.

To ovšem netušili, že Helgu před tím na gestapu zhypnotizovali, a celý plán, pokud ho herr Flick odhalí generálovi, je může přivést na jeho místo, před generála, a tím pádem později i před popravčí četou.

4. října

To nás ale vůbec netrápilo, měli jsme před sebou závažný úkol od britské tajné služby, rozvracet Němcům morálku naším tajným mobilním vysíláním.

K tomuto účelu nám z Londýna poslali Edisonův fonograf a voskové válečky. Na jednom z nich byl dokonce i osobní vzkaz pro mne, neohroženého Lelka, hrdiny našeho francouzského

odboje. Pan Alfons, který sice funebrák, ale procestoval při tomto povolání poměrně dost velkou část světa, si s fonografem hravě poradil a mohli jsme začít zkoušet.

Nebylo to ale vůbec jednoduché, bylo nás sice dost, ale vysvětlit některým členům našeho ochotnického souboru, jak najdou příslušnou řádku, na které mají pokračovat, to bylo nad moje i nad Michelliny síly. Chyběly brýle. Ale nevzdávali jsme to, a nakonec se nám podařilo sladit jak mluvený projev, tak doprovodné zvuky, které velmi ochotně zajistil strážmistr Crabtree-Višen pomocí několika vhodně vybraných kousků nářadí a nádobí. Například dusot kopyt koně vyráběl kokosovými skořápkami v kbelíku s pískem, a vrzání pantů u dveří zase skřípajícími kleštěmi. Jen se občas nedržel scénáře a občas šly zvuky proti scénáři napřed. Nejvíce jsme se ale obávali, že nás Němci poznají, zejména mě, podle našich hlasů. Ale to jsme pana Edisona pořádně podcenili. Michelle nám vysvětlila, že fonograf je možné napájet jak střídavým, tak i stejnosměrným proudem a ke zkreslení dojde pokud způsob napájení prostě změníme. Věřil jsem jí, technicky vzato, odborným

poradcem této akce se jmenovala sama.

Škoda že nemůžete slyšet přátelé naši závěrečnou, do zbraně burčující píseň.

“My jsme ti partyzáni, přidejte se k nám, na skopčáky vyzrajeme, šutrama je pobijeme, my jsme ti partyzáni vysíláme v půl, poslouvejte, řekneme Vám jak, vzít, na, ně, hůůůůůů”

Po změně napájení jsme sice všichni zněli jako kačer Donald se skřipcem na prstě, ale poznat naše hlasy nešly a to bylo hlavní.

Umístili jsme fonograf, který Michelle připojila na mobilní vysílačku, do jedné z rakví na voze pana Alfonse, Michelle, zapla spínč a v tu chvíli se z ložnice mé tchýně ozval zvuk polnice. Madam Fanny totiž potřebovala s čímsi neodkladným pomoci od Edith, a když se jí nedovolalal použila svoje naslouchátko jako zesilovací hláskou troubu. Tedy chtěla použít. Technologie naslouchátka ovšem spíš připomíná trumpetku, a tak když Fanny do ústí foukla naslouchátko zatroubilo, funebrácký kůň se rozpoměl jak vozil vůz y poštou a odcválal pryč.

To by tak nevadilo, ale moje žena dala do fonografu omylem, “No doufejme, že omylem”, váleček, který obsahoval zprávu od generále De Gaulla pro mě.

Jestli to Němci uslyší jsem mrtvý muž, a to už podruhé. Musíme toho koně za každou cenu zastavit.

Podařilo se. Ale proběhli jsme se. A věřte, nevěřte, bylo to naprosto zbytečné. Michelle zjistila, že vysílačku, kterou jí její kolegové z odboje připravili by němci neuslyšeli ani kdyby stáli přímo vedle ní.

“Dali mi slabou baterii, vysílačka nevysílala.”, řekla Michelle a ztratila se jako fantom zadním východem.

A kam myslíte, že vysílačku, maskovanou v rakvi přinesli zase ukrýt, no ano, jak jinak, ke mě do kavárny.

8. října

Nevěřím svým očím, jsem zase o jeden rok starší, v tom shonu a stresu je těžké si na to vzpomenout, ale je tomu tak. Jsem zvědavý co mi asi mí přátelé a známí přichystají za překvapení. Posledně to byla Yvette se svým sdělením, že je těhotná, a takové překvapení tedy neočekávám, nehledě na to, že si od té doby dávám větší pozor, abych se někde nezapoměl.

Ale když se Yvette objevila v kavárně, přitulila se k mojí naškrobené zástěře, šlo každé předsevzetí stranou. Přitiskl jsem ji na svou mužnou hrud', objal ji, a v tom nás zase načapala moje žena. “To dítě je těhotenstvím celé zesláblé...”, umravnil jsem Editu, a poslal Yvette nahoru do ložnice, ať si tam chvíli odpočine.

Mezitím příběhla Mimi, aby mi jako první k mým narozeninám popřála. Byl jsem dojatý, dárek který mi podala, byl prý celý jejím výrobkem. Ohřívací láhev do postele

s vlastnoručním originálním motivem potahu – ztvárnila na plastickém potahu té láhve celou svoji maličkost. Budu si ale muset dát velký pozor na Edith, když láhev najde, budu si muset hledat novou servírku.

To Yvette, hlavička chytrá, jde na věc z úplně jiného konce.

Abychom se prý nedostali zase někdy do problémů se ztrátou orientace, případně při nějakém náletu s hledáním správného úkrytu, koupila mi u železáře zbrusu novou baterku, prý s dlouhou životností.

Obě jsou moc milé, od Edity jsem dostal noční košili, od tchyně nic, takový je prostě život.

Ale říká se, “...nechval dne před večerí...”, do kavárny dorazila Michelle s neuvěřitelnou novinou, její přátelé v Paříži jí informovali, že do našeho městečka přijede na nečekanou inspekci samotný Adolf Hitler. A aby mu dlouhá cesta z Berlína lépe ubíhala doprovází ho druhý nejvyšší muž Německa Herrmann Goering, velitel luftwaffe.

A Michelle už má samozřejmě plán jak je zabít, a tak rázem ukončit válku. Jen potřebuje sehnat dobrovolníka, který se obětuje a položí život a časovanou pumu do blízkosti obou nenáviděných návštěvníků.

Crabtree donesl dynamit, jako obvykle v kalhotách....maskovany jako uzena klobasa a také časovanou pumu, která má posloužit jako náhradní plán, kdyby první, uzená dynamitová klobása, nějakým způsobem vybuchl.

Omlouvám se, ale u Michelle jsme si už zvykli, že její plány obvykle právě

neočekávaně vybuchují a ona pak vybuchuje také, ale hlavně vztekem. Doufám ale, že právě tento výbušný plán nebude ty ostatní následovat, nebylo by hezké, kdyby místo mé kavárny zela na náměstí obrovská díra v zemi.

Mysleli jsme, že se dobrovolník nenajde a Michelle bude muset svůj šílený plán odpískat. Ale zapomněli jsme na lidskou vlastnost začínající na bl... Vždycky se někdo najde. V našem případě to byla překvapivě servírka Mimi. Celou dobu sice působila na svoje okolí fanatickým až destruktivním dojmem, ale vždycky, vždycky se dala nějak nakonec přesvědčit, že to za tu námahu nestojí. Ale nyní, když slyšela, že nás navštíví samotný Hitler, cosi se v ní zlomilo, a ona se nechala slyšet, že se ničeho bát nebude, a jen prý ať jí řekneme co je potřeba udělat, a ona to beze strachu udělá. Ano, ano, říkám s povzdechem, vždycky se někdo najde...

Jsem z toho všeho na na nervy, tak mě vyšetřuje rodinný lékař. Přišel vlastně za mojí tchýní, ale musíme nejprve počkat na partyzány až vyndají vysílačku z dunebráckého vozu a přinesou ji do kavárny, aby se mohla někde ukrýt než se Michelle rozhodne co budeme dělat dál. Tedy jak upravíme plán na tajné vysílání propagandy, která má rozvracet Němcům morálku.

Doktor vyšetřil moji tchýni, a je to k nevíře, ta stará osoba by tu podle něj mohl být ještě bůh ví kolik roků. S takovým kořínkem se prý ještě nesetkal. Moc mu nevěřím, je to spíš tak, že si Bůh nechce v nebi zneprůjemnit život a proto nám tu Fanny nechává co možná nejdéle. Ale to asi nebude pravda, Fanny tu zůstává určitě hlavně kvůli mě. Nesnesla by pomýšlení, že bych tady zůstal s Editou sám. A že by ona, Fanny, neměla přístup k našim zásobám alkoholu. Zejména Ginu.

“Kam uklidit vysílačku”, zeptala se mě Michelle, “když ji konečně partyzáni donesli?”

“Ke tchýni, kam jinam?”

“Tam přece nikdo nechodí, když nemusí.”

“A že je v rakvi?”

“Nevadí, bude z toho mít sice šok, ale my nemáme na vybranou”

Měla, a velký, ale bohužel zase přežila. A Roger Leclerc, její postarší novomanžel měl starost jen o jedno, jaký by chtěla věnec. Vysloužil si ránu holí, ale rakev byla už pod postelí.

12.října

Na zámku je mezitím napjatá atmosféra, vojenská posádka přišla díky promyšlené loupeži o žold, a mezi vojáky jde jedním hlasem, že by to chtělo takovou malou popravičku. Generál von Klinkerhoffen už k popravě svolil a nad údajnými pachatelí se stahují černé mraky. Těmi pachatelí není nikdo jiný než herr Flick a herr

von Smallhausen z gestapa, nikdy nebyli moc čistí jak lilie, ale tentokrát jsou naprosto nevinní. Říkali to generálovi už snad stokrát, ale on nechce nic slyšet. Na poradě se svými důstojníky se dohodli, že o této popravě nebudou Berlín informovat, a tak si zachovají čistý štít, kdyby se náhodou ukázalo, že by gestapáci byli opravdu nevinní.

Po této poradě následovala další, tentokrát již bez generála. Všem došlo, když jim Helga svěčila, že jí herr Flick zhypnotizoval, aby se dozvěděl plány plukovníka a poručíka. A že mu v tranzu prozradila, co mají budoucí zběhové za lubem.

“Musíme ho zachránit”, řekl poručík Gruber, “jinak nás dostane před popravčí četou...”

Plukovník po chvíli váhání souhlasil, jen ho zajímalo jak se další postup s herr Flickem dohodne. “Helga bude vyslána do vězení jako náš prostředník”, řekl poručík Gruber, “každý přece ví jak byla s Flickem zadobře, miluje ji a strážím to určitě nebude nápadné”.

Helga sice protestovala, že již za herr Flickem byla jako prostitutka a strážím by to nápadné být mohlo, ale neuspěla, jako nový převlek byl zvolen hábit jeptišky a důvodem návštěvy bylo přilepšení lepší stravou pro odsouzence na smrt. Před vstupem do sklepení kde byly cely narazila Helga na kontrola proviantu, na tom by nebylo nic divného kdyby neměla v košíku výbušnou uzenou klobásku, která má dopomoci oběma gestapákům k útěku. Výměny košíku, ke které došlo když strážný musel zkontrolovat dalšího vstupujícího, tentokrát pomocníci z kuchyně, si nevšiml nikdo. A tak se zdálo, že zatím jejich plán vychází.

“Tady v té klobáse je dynamit, dejte ji k mříži, zapalte šňůru a budete volní”, vysvětlila Helga plán Flickovi a Smallhausenovi, zabouchala na mříž, přivolala stráž a vytratila se pryč.

13. října

Hitler s Goeringem jsou tady v Nouvionu.

Partyzáni po celém okrese jsou v pohotovosti. Slyšeli jsme, že anglické letectvo za poslední noc shodilo tolik zbraní a munice, že by to určitě stačilo na osvobození celé Francie a doporučuje se nevycházet z domu.

Nikdo netuší, kde se ti dva objeví a co tam budou dělat.

Měli neuvěřitelnou kliku, projeli skrz partyzánské pasti a dojeli až do zámku, kde je očekával generál von Klinkerhoffen, aby je, jak vyžaduje protokol, přivítal.

Snažil se, ale zapomněl, že jeho bodré, familierní chování se nemusí špičkám německého národa líbit. Oba dva mu dali ihned velmi jasně najevo, že i když jsou jen dvojníky nejslavnějších osobností této války, musí jim být prokazována nemenší úcta. Generál to nesl velmi těžce, ale nemohl nic dělat. Dopustit, aby si na něho v Berlíně stěžovali, to nemohl, a proto s trpkým výrazem na tváři peskování překousl, a aby trochu vylepšil atmosféru nabídl vůdci a polnímu maršálovi malé občerstvení. S tímto nápadem oba souhlasili, po cestě jim dost vytrávil.

“Uzenou klobásku, a hodně”, přál si polní maršál Goering-dvojník, a Hitler mu přizvukoval “ano, uzené klobásky, ty mám moc rád...”

Poručík Gruber požadovanou krmí objednal telefonem v kuchyni, a poté co se stůl prohýbal laskominami, byli společně s generálem milostivě propuštěni.

Nedošli daleko. Ozval se ohlušující výbuch a dveře od salónku, kde se návštěva zdržovala odlétly až na druhou stranu chodby.

“Partyzáni...”, vykřikl generál a obezřetně se vydal prozkoumat situaci v salónku. Už na první pohled bylo jasno, že výbuch udělal svou práci. Návštěva z Berlína byla mrtvá. Po výbuchu klobásky byl salónek totálně zdemolován a volat zdravotníky bylo naprosto zbytečné, co z obou zbylo, by se dalo nabrat na malou lopatku na popel.

“Musíme to udržet naprosto v tajnosti, když se tohle dozví v Berlíně, jdeme ke zdi pro neschopnost”, řekl generál a oba podřízení souhlasili.

Helga se opět vypravila do vězení, aby zjistila, proč se gestapáci stále nacházejí v cele. Výbuch bylo přece slyšet široko daleko.

“Uzená klobása obsahovala pouze uzenu klobásovinu”, řekl herr Flick, “a když nebouchla, alespoň jsme se konečně dobře najedli”.

Ale idylu přerušil von Smallhausen “Popravčí četa stále trénuje střelbu na cíl a už trefili zeď a několikrát”, a Flick zoufale dodal, “Helgo musíte něco rychle vymyslet.....”

“Popraveni budete zítra ráno....” Oznamil oběma vězňům strážný, a s úsměvem na tváři spokojeně odešel.

(Pozn.,

nesmíte přátelé zapomenout, že i on, stejně jako ostatní vojáci nedostali žold a byli-li zloději dopadeni, všechny zúčastněné, snad až na údajné zločince, to nesmírně těší a všichni již tuší, a oprávněně se to dá i čekat, že na jejich popravě bude hlava na hlavě.)

Generál von Klinkehoffen se po partyzánském útoku na oba dvojníky z Berlína rozhodl, že nedovolí, aby jeho důstojnická čest utrpěla ostudu, a to ještě takovým nicotným způsobem. Ano byli to sice dvijníci Hitlera a polního maršála Goeringa, ale byli to právě jen dvojníci. A ti za tu ostudu nestojí. A tak se rozhodl, že atentát zatají.

A jal se hledat dvojníky dvojníků Hitlera a Goeringa, kteří by za ně zaskočili.

Nehledalo se mu snadno, až si uvědomil, že vlastně podobu obou dvou nikdo nezná, do jejich blízkosti se sotva kdo dostane a nebude se dívat na špičky bot. A proto se obrátil na plukovníka s poručíkem a předal jim kufr s náhradními uniformami a prohlásil:”od teď jste Hitler a Goering, dělejte všechno jako oni a tahle ostuda bude zažehnána.....”,

Vybraní náhradníci z toho moc nadšení nebyli, ale dostat se před popravčí četu kvůli dvojníkům také nechtěli. Vybalili uniformy, plukovníkovi padla jako ulitá, jen poručík Gruber měl malý problém s úpravou vizáže, neměl totiž Hitlerův charakteristický knírek a tím jeho vystupování poněkud pokulhávalo. Ale generál si hned věděl rady, nůžkami odstříhl Gruberovi trochu vlasů ze zátylku a knírek byl na světě.

“A teď se chovejte jako praví Hitler a Goering, nebo Vás dám zastřelit...., budu Vám stále nablízku...”, přikázal jim a pomalu začali scházet po schodišti do haly, kde už čekala čestná stráž, aby návštěvu doprovodila na náměstí, kde se měla konat přehlídka posádky.

Přesně jak generál předpokládal, nikdo si netroufl na Hitlera a Goeringa ani pohledět a tak se přehlídka obešla bez jakýchkoli potíží. Snad jen když se poručík Gruber trochu zapomněl a jakmile spatřil v okně mé kavárny mojí tvář, jak s personálem hledíme co se na náměstí děje, neudržel se a s potutelným úsměvem mi zamával.

Měl jsem z toho tedy, řeknu Vám, pořádný šok.

S Hitlerem jsem, přísahám Vám na holý pupek opravdu nikdy nic neměl. A on mi najednou zamává, musím říci, Edith, Yvette i Mimi se na mě hodně podezřívavě zahleděly, ale má nevinná tvář je přesvědčila, že naprosto netuším, co to ten Hitler vlastně prováděl, že by odháněl mouchu, která si mu sedla na knír?

Víc nás ovšem zajímalo, kdy jeho auto vyletí do povětří. Mimi, jak si jistě vzpomenete, se dobrovolně nabídla, že umístí pod jeho auto časovanou nálož. Tu obstaral strážmistr Crabtree-Višeň a my, I když jsme doufali, že se takový blázen nenajde, spletli jsme se, blázen, který by se nechal přesvědčit aby tu cestu vykonal se našel, a to mezi námi v kavárně, že to bude malá servírka Mimi, jsem tedy nečekal. Dostala bombu, přivázala si ji ke stehnu, a vypajdala z kavárny. Snad to do konce války stihne.

Vojáci pochodovali před autem Hitlera jako loutky a my čekali. Nedočkali jsme se. Michelle nám, zase se objevila jako fantom ze zadního pokoje, vysvětlila, že je to nálož časovaná a že může nějakou chvíli trvat než vybuchne.

Náměstí už bylo úplně prázdné a tak jsme se rozhodli otevřít kavárnu.

V tom ke mě přistoupila moje žena a s tajemnou tváří mi sdělila, že má pro mne také dárek k narozeninám. A ať s ní jdu na náměstí, dárek že najdu tam. Bylo to tak překvapivé, že jsem se nezmohl na jediné slovo.

Vyšli jsme ven a Edith povídá: “Tak milý René, tady je tvůj dárek...” Rozhlédl jsem se a nic jsem neviděl. “Kde?, ptám se Edity, “Kde je jaký dárek...? “No stojí před tebou, můj drahý”, řekla Edita a ukázala na nádherné černé auto které stálo u zdi.

Neuvěřitelné. Škrt. A to je slabé slovo. Jakým Edith bezpochyby je, se plácnul přes kapsu a koupil mi nádherné a vzhledově naprosto neježděné auto.

Jak jsem se vzápětí dozvěděl minulým majitelem byl pan Alfons, zamilovaný funebrák. Proto asi cena, ne že by byla malá, nebyla na naši dobu přemrštěná, ano, ano, láska dělá divy.

Co jsme ale zjistili vzápětí, bylo to, že Mimi pod něj umístila tu časovanou nálož pro Hitlera, protože si spletla kanály.

Vybuchlo to, zrovna když jsem chtěl Edith odvézt na naše zamilované místo k řece, tedy bylo to naše místo asi před pětadvaceti lety....ale co naděláme, za takový dárek se klidně obětuji, I když raději bych v tom autě vezl samozřejmě někoho jiného.

Byla to příšerná rána, řadicí páka prolétla střechou, volant mi zůstal v ruce, a zpod auta se vyvalil nejprve bílý a pak zase jako saze černý dým, ale kromě pár odřenin jsme zůstali celí. Poděkoval jsem Editě za vskutku originální dárek s ohňostrojem a pomalu jsme se přemístili zpátky do kavárny.

Mimi nebylo nikde vidět. Nevadí, však ona se objeví, a pak dostane také svůj díl. Michelle také, ale ta, jako obvykle splynula s pozadím městečka a Bůh ví, kdy nás zase oblaží svojí přítomností.

Přežili jsme se štěstím, někdo nahoře mně má asi rád. Až půjdu do kostela, musím tam svému andělu strážnému zapálit velkou svíčku.

14. října

Sotva stojím na nohou.

A jakmile slyším hlasitější zvuk, příšerně mě rozbolí hlava. Nedivte se, přežil jsem svůj první atentát. A ještě ke všemu to byl omyl. Bomba v autě, které mi Edita koupila k narozeninám, měla zabít Adolfa Hitlera, který k nám přijel na inspekci. Mimi, ta husa hloupá, která se dobrovolně nabídla, že dá pod jeho auto nálož.

Se spletla a bomba vybuchla pode mnou s Edith zrovna když jsme chtěli odjet z náměstí na výlet.

Yvette, chudinka malá, má z výbuchu auta stále ještě příšerný šok....musím jí utěšovat, a mojí ženu jsem také ihned zpražil, když mi

zase začala vyčítat že se s Yvette muckám, a to všem na očích, hlavně tedy jí na očích. Pochopila to, po chvíli, a přidala se se svou troškou do mlýna, že prý jí od toho výbuchu zalehly hlasivky, a že neví jak bude večer zpívat v lokále. Zkusila mi předvést stupnici, bylo to jako vytí nastydlého přespolního psa, a já jí ihned řekl že rozhodně večer zpívat nesmí, jinak že přijde o hlas úplně.

Jedné starosti jsem se zbavil, a další se objevila. Navštívil nás strážmistr Crabtree-Višeň s pověřením od Michelle, a hodlal nás naučit nové tajné znamení, které mají od teď naši partyzáni používat. Máme se ho prý naučit.

Crabtree nás začal seznamovat s tajnou píšťalkou, která vydává houkání jako když se páří sýček.

Moc to bohužel pro Crabtreeho nefungovalo, na zapískání/zahoukání okamžitě začali výt všichni psi v doslechu a z výuky nebylo nic.

Řekl jsem Crabtreemu, aby šel s takovým nenápadným znamením někam, a Michelle vzal s sebou. Nechápatě se na mě podíval, prohlásil, že tam už spolu byli a práce s píšťalkou dopadla naprosto uspokojivě, a že se mi diví. Chybička se vloudí přece vždycky a nečekaně.

V originále Crabtree-Višeň pravil:
“Chybička se vlodila, to je z toho”

Crabtree v akci, škoda že neslyšíte tu zvukovou odezvu kterou vyvolal.

15. října

Naši novomanželé prožívají líbánky. Prožívají je sice jen v posteli, ale co by za to kdo dal, nemuset vylézt a zabývat se starostmi všedního dne. V jejich případě i týdně, čtrnácti dnů a dál bych raději už nepočítal, nechci přivolávat nějaké neštěstí.

Novomanželé Leclercovi zcizili v kavárně láhev Ginu a připravují si podle tajného receptu koktejl zvaný Vulkán. Pan Leclerc si ho pamatuje z mládí, když dělal v Paříži barmana.

Kdyby v té lahvi nebyl nitroglycerin, všechno by bylo v pořádku. Takhle to nahoře v patře příšerně bouchlo, jakmile pan Leclerc koktejlem pořádně zatřásl aby ho dobře protřepal, a to zrovna když jsem dopisoval jídelní lístek. Hrachovou polévku, kterou právě dovařila moje žena v kuchyni jsem z jídelního lístku hned vyškrtnul a horní pokoj jsme museli kompletně zrekonstruovat.

Staříci opět přežili a doufám, že od teď si budou nalévat pouze nápoje míchané.

17. října

Michelle má nový plán jak získat pro odboj peníze. Budou vydírat fotografií obrazu “Padlé madonny s velkýma tamtěma” od von Klompa plukovníka von Strohma a poručíka Grubera.

Řeknou si o vysoké výkupné. A nějakým naprosto nenápadným způsobem. Jednoduše po partyzánsku, jim dají vědět svoje požadavky. To, že hodí plukovníkovi do okna cihlu, na které bude přivázaný vzkaz jsme nemohli ani v nejdivočejším snu předpokládat... a plukovník mi už podruhé poslal účet za sklenáře...

Plán na přepadení Hitlera se také nedaří. Partyzánky ukryté v řece mají problém se žábami. Lezou jim do spodního prádla. Jančí z toho.

Jsem kavalír a nabízím jim, aby chodily k nám do kuchyně, svlékly se, my jim žáby vyndáme a přidáme je na jídelní lístek...

Nevím co to znamená, Edita se na mě obdivně zadívala, až mě z toho pohledu zamrazilo, na co může myslet?

Poručík Gruber mi přinesl milion franků jako zálohu na výkupné pro Michelle, takže cihla vykonala své, řekl jsem si a pozorně poručíkovi naslouchal.

“Musíte nám pomoci, René, když ne, tak Vás do toho taky namočíme...”, řekl a vytáhl z kalhot balíček bankovek. Zamyslel jsem se. Takovou spoustu peněz by poctivý člověk nevydělal za celý život.

Musím to nějak zaonačit, aby se vlk, rozumějte Michelle, nažral, a koza, rozumějte milion co držím v rukou, zůstala u mě.

Když jí dám jen polovinu, určitě si ničeho nevšimne Ale pak mne napadlo ještě něco lepšího...

Raději za sebe pošlu k Michelle někoho jiného, měl jsem ze svého brilantního plánu takovou radost, že by to na mě třeba poznala.

Schoval jsem půl milionu do kapsy kalhot a rozhodl se, že Yvette, je ta spolehlivá a správná osoba...

Yvette jsem dal druhou polovinu z milionu a poslal ji za Michelle....

Co jsem ale netušil je, že i ta spolehlivá Yvette, moje svatá prostoto, svoji polovinu rozdělí a schová a zbytek že předá Mimi.

Mimi už má jen 250 000,- franků, ale nerozpakuje se také je rozdělít, pro poctivé děvče říká si, je tohle příležitost, která se hned tak nenaskytne, 125000,- franků mít nebo nemít?

Pak jde za Edith a dává jí zbytek....

Edita peníze také rozdělí, zbyde jí 62500,- , jako v nějaké pohádce, co říkáte?

A tak Michelle dostane jen žalostný zbytek původního milionu – o původní částce ale neví a také ihned rozhněvaně zdůrazní, že toto není žádná záloha na nic, natož na nějaké výkupné.

Ale pocit peněz v ruce jí velmi rychle odnese na náměstí ke kadeřníkovi....a pak jinam....a zase jinam... až nám zmizí z očí.

“Tak a je to, můj plán naprosto vyšel.... “

Myslím si spokojeně. “Koza zůstala v mojí kapse - celá, tedy alespoň její půlka”

Netrvá ale dlouho a poručík je zpátky. A chce všechny peníze vrátit, že prý si to rozmyslel....

Co dělat, musím za Yvette....ta za Mimi, Mimi za Edith, a Edith? To co dala Michelle už bohužel nemá, sáhne tedy do punčochy a dorovná zbytek z našich peněz....

Všem jsem pěkně od plic poděkoval a vyjádřil se, že se dnes už nedá nikomu věřit....

Stálo nás to 62500,- franků....a z mojí vlastní kapsy.

Peníze bychom tedy měli, ale to, že si poručík nenechá ujít malé zažertování na můj účet jsem opravdu nečekal....

“Strčte mi ty peníze do kalhot René”, povídá, a koketně se ke mě natočil...

Zakryl jsem ho rychle ubrusem, všiml jsem si totiž pohledů mé ženy a servírek. Určitě nechápu, že to všechno dělám pro Francii.

Toho dne dopoledne, ale na jiném místě ... v zámeckém vězení Helga už vyčerpala převlekové možnosti, a tak se převlékla za matku von Smallhausena, který byl překvapen tak, že nebyl mocen slova....

“Mutti, kde Vy jste se tady vzala?” a úplně zapomněl že jeho matku už před deseti lety pochovali.

A Helga, snad aby von Smallhausen z toho překvapení nedostal příliš velký šok, se poněkud odmaskovala. Herr Flicka její převlek také poněkud zaskočil....už víte, že Helgu miluje a rád by se s ní oženil, tedy doufá v to...

“Tedy Helgo, s takovouhle ježibabou se ani příslušník gestapa nezahodí”, řekl a raději se díval z okna. Všiml si že popravčí četa stále trénuje střelbu na cíl a dostal nápad.

Helga potom dostala instrukce, aby přinesla herr Flickovi speciálního poštovního holuba - Borise, kterého má Flick ve své kobce na velitelství pro případ nejvyšší nouze.

Helga holuba našla, schovala ho do košíku s ovocem, který chtěla při další návštěvě Flickovi a Smallhausenovi přinést.

Ale stáže byly bdělé a holuba pod ovocem objevily. Objevily a upekly. Pečený holub do Berlína nepoletí.....a tak se Himmler nedozví, že mu chce generál popravít kmotřence...

A poprava se neúprosně blíží....

Později na zámku...

Helga informovala plukovníka s poručíkem, že ani poslední plán herr Flicka na útěk z vězení pomocí speciálního poštovního holuba Borise nevyšel. Nezpůsobila jim tím vůbec žádnou starost, napoak zdálo by se že je to pobavilo, a když Helga zjistila, že to poručík Gruber vykonal na náměstí přehlídku posádky

namísto pravého Hitlera, byla unesena.

“Netušila jsem že jste to byl Vy, chtělo se mi za Vámi běžet a zuřivě Vás zlíbat....”

Takovéto vyznání způsobilo poručíku Gruberovi mnohem větší starost než nepodařený útěk herr Flicka....

Když Helga odešla za svými povinnostmi, rozpoměl se poručík na atmosféru na náměstí a jakmile si opět nalepil knírek, rozhodl se že z balkónu pozdraví imaginární davy a vyslechne ovace, tedy v duchu. Plukovník von Strohm mu ale jeho náladu pokazil.

“Ano poručíku, davy burácejí, provolávají Vám slávu, ale co potom? Do bunkru a obšťastňovat Evu Braunovou. Prý se už nemůže dočkat...” A poručík, odlepil knírek, schoval ho do čepice a prohlásil, že za tu trochu slávy to rozhodně nestojí.

18. října

Generálu von Klinkerhoffenovi pořád nedá spát, že má pod svou postelí v ložnici na zámku to co se sesbíralo po atentátu na dvojníky Hitlera a Goeringa. Nedaří se mu vymyslet, co udělat aby vina za jejich zabití nepadla na jeho hlavu.

Naštěstí si dvojníci dvojníků, plukovník von Strohm jako polní maršál Goering a poručík Gruber jako Adolf Hitler, vedli nad očekávání skvěle a při přehlídce jednotky si nikdo ničeho nevšiml, až to generála přivedlo na myšlenku jak zařídit, aby vinu přebral na někoho jiného. Přikázal oběma, ať se znovu převléknou za Hitlera a Goeringa, on se převlékl jako jejich šofér a vyrazili ze zámku jako na cestu zpět do Berlína. Po několika

kilometrech přijeli do lesa kde chtěl generál nechat auto s mrtvými dvojníky vybuchnout a všichni tři by se pak vrátili do zámku pěšky.

To se ale nepodařilo, partyzáni, kteří mají jak známo svoje zvědy všude, byli v tom lese také a po sérii výstřelů, která namaskované dvojníky dvojníků dokonale vystrašila tak, že opustili automobil, utekli do houští a tam byli zajati partyzány. Nutno dodat, že i když měli partyzáni prověřeno, kdo že v tom autě jede, pohled tváří v tvář Hitlerovi a Goeringovi byl pro partyzánky nelehký. Ale brzy to překonaly a odvedly oba zajatce hluboko do lesa na své tajné velitelství.

Všichni úplně zapomněli na šoféra/generála který prchal, co mu nohy stačily na opačnou stranu.

A dobře udělal, skupina odvádějící zajatce nespěchala, byli opojeni úspěchem, a proto když auto vybuchlo, aby podle plánu zahladilo stopy po mrtvolách pravých dvojníků, tlaková vlna s celou skupinou praštila o zem, a dost dlouho trvalo než se všichni zase sebrali.

“Hitler a Goering v partyzánském zajetí”, neuvěřitelný úspěch, “Být to naši partyzáni něco by se určitě dalo vymyslet, ale tohle byl odboj komunistický”, nevím, nevím jak to s nimi dopadne....”

19. října

Je to až nesnesitelné, ženské se kolem mne točí jako vosy, jako bych bych z tureckého medu. A přitom jim nedávám naprosto žádnou příčinu. Spíš se jim snažím vyhýbat, ale je to marné, vždycky si najdou záminku jak být v mojí blízkosti. A to mi Yvette, moje servírka, před nedávnem oznámila, že se mnou čeká dítě. Věřte mi, že bych to nejprve nejraději ostře zapřel, ale Yvette vypadala tak, že mi jí chudinky bylo líto a souhlasil jsem, že zajdeme do kostela a tajně se vezmeme. Takový krok ale musí zůstat v naprosté tajnostio. Kdyby se o tom dozvěděla moje žena, asi by mě zabila, nebo nejspíš nás oba. Vlastně všechny tři.

Páter nás pozorně vyslechl a slíbil, že se poradí s biskupem. Snad se budou

radit až do konce války, pomyslel jsem si, cesty páně jsou nevyzpytatelné. Ale musel jsem do kostela jít, s Yvette bych nevydržel, stále mne provokuje, mrká na mne těma svýma velkýma kukadlama a já jsem jen slabý muž, dlouho to nevydržím a musíme do špajzu, nebo do komory s košťatama, nebo k lednici, nebo...

20. října

Michelle nás podle svého nového plánu poslala sehnat olovo pro vybitou baterii do vysílačky. Divili jsme se jakou to má souvislost s piloty, ale řekla nám, že tentokrát jde o vysílačku. Nevěděli jsme jak to myslí, až nám vysvětlila že olovo je potřeba k výrobě elektřina v akumulátorech. Namítali jsme že v našem kraji se tento prvek nevyskytuje a ať nám řekne podrobněji jaký má plán. To jsme si ale dali. Vysvětlila nám, že olovo jednoduše získáme zcizením několika plátů ze střechy našeho farního kostela.

Úderným týmem byla Yvette, Mimi, pan Alfons a strážmistr Crabtree, ti měli za úkol sehnat olovo. Já a Edith jsme byli vybráni abychom jim dělali zeď.

Byla to myšlenka dobrá, dělat zeď je činnost která mi vyhovuje, jen jsme pozapomněli na našeho pátera. Akci jsme začali o půlnoci a všechno vypadalo dobře, ale pak se náš páter objevil v kostele a situace se začala dost nepříjemně komplikovat. Hlavně tedy pro mne. Páter, když jsme se pozdravili, se nejprve trochu zarazil a pak tajuplně prohlásil, že poznává můj hlas a že právě mluvil s biskupem a ten mu dovolil aby uskutečnil náš tajný sňatek.

Strnul jsem hrůzou, sňatek? Ano, ale ten jsem přece domlouval pro mne a pro Yvette. Ne s Edith. Ale už to bylo venku, Edita zazářila jako lampión a dloubla me do žeber. “Ty jsi takový tajnústkář René....pořád nic a připravíš tajný sňatek....”

Utéct jsem nemohl. Edita by mne stejně nepustila a vystavil bych navíc ostatní riziku prozrazení. Musel jsem hrát svou roli dál. Snad se z toho ještě vykrotím....

Nevypadalo to dobře, páter otevřel bibli a oznámil nám, že má od biskupa povolení oddat nás zkrácenou formou obřadu aby bylo zachováno naše inkognito, protože oba pracujeme v odboji. Každým jeho slovem jsem byl víc a víc nervóznější.
“Jak z toho teď ven..., kde zůstal můj anděl strážný?”

Pomohl mi učiněný zázrak. Na střeše byl v té době podle plánu pan Alfons, aby odstranil měděnou desku pokrývající střechu a zpod ní odsekal potřebné množství olova, které chránilo střechu před zatékáním.

Pochopte, je to už starý pán, a tělesný pohyb, zejména pohyb na střeše, kde je jedinou oporou rozeschlý žebřík mu opravdu neudělal dobře. Rozmáchl se kladivem, udeřil do tašky, ta zapružila, objevila se velká díra a milému panu Alfonsovi propadlo kladivo dolů střechou.

Náš nebohý páter se zrovna v tu chvíli ptal zda si já, René Artoise – pro zakrytí identity jen pan C, беру zde přítomnou slečnu B, Edita byla označena jako B, bývalá, za manželku a budu s ní snášet dobré i zlé, dokud nás smrt nerozdělí.

Kladivo ho zasáhlo přesně do temene a odeslalo ho okamžitě do říše snů.

Chudák páter, určitě netušil, že když se odhodlá k tajným sňatkům mohlo by to mít pro něho vážné zdravotní následky.

Editu vývoj situace vůbec nepotěšil, vrhla se k páterovi s úmyslem vrátit ho do bdělého stavu pomocí umělého dýchání. Tedy

dýchání z úst do úst. Musel jsem ji jemně upozornit na to, že knězi takové věci dělat nemůže, byla by to urážka nejen chudáka kněze, ale i celé církve. Uvnitř jsem ale jásal a sliboval všem svatým i pánu Bohu, že již dál nebudu hřešit a od teď že ze mne bude úplně jiný člověk. “Věříte mi, že ano? Vám bych přece nelhal.”

Ještě nikdy neodcházel žádný muž z kostela tak lehkým krokem a s tak šťastným výrazem ve tváři. Edita sice usedavě plakala, ale vysvětlil jsem jí, že to musela být vůle Boží, a té se nesmíme protivit.

Unikl jsem opravdu jen o vlásek....

21. října

Jako zázrakem jsem stále svobodný a Edith se mnou od zážitku v kostele nemluví, nedivil bych se, to je u ní skoro normální, ale teď se i jinak chová. Stále nedokáže pochopit, že to musela být vůle Boha, že jsme se nevzali a Bůh ji chtěl nejspíš potrestat za to její nekřesťanské žárlení. Však jí také stále jemně naznačuji, že by s tím žárlením měla přestat, že je to smrtelný hřích, ale zatím se mi moc nedařilo.

Zatím se mi zdá, že spíš přilévám olej do ohně. Edita je jako každá správná Francouzka velmi věřící člověk a náš zážitek v kostele na ni zapůsobil opravdu velmi silně. Ale, že to byla vůle Páně, to si myslím jen já.

Yvette má velkou radost, že jsem se neoženil, dává mi to najevo těsným objetím, ale Edita nám stojí za zády, což nevíme a pěkně nás oba vyděsí. Samozřejmě nás, hlavně mě, okamžitě ječivým hlasem vyzve:

“Co tady vyvádíš René, s tou ucouranou osobou v náručí, okamžitě toho nech!!!”

Takový šok, Yvette málem omdlela... Za ta léta už bych měl být zvyklý, ale Edith se dokáže objevit naprosto neočekávaně a zakřičet tak nahlas, že by to probudilo i mrtvého....ale kdo to má vydržet?

Rozhodl jsem se že tentokrát Editě řádně vyčíním, ale vzala mi vítr z plachet, “Od tebe žádné vysvětlení nechci, René, ať mi to tentokrát řekne Yvette, proč se tady objímáte....”

Tak tohle je ale situace, jak z toho ven? Co když Yvette řekne něco čeho budeme oba litovat? Musím předstírat že jsem měl slabý infarkt, tentokrát to bude těsné....A bylo, Yvette pochopila a když si začala vymýšlet nevinnou lež, zastavil jsem ji, “Nesmíš lhát milá Yvette, to by nebylo pěkné. Edito nechtěl jsem o tom mluvit, ale právě jsem měl malou srdeční příhodu a málem bych se svalil na podlahu, kdyby mne Yvetta nezachytila.

Zabralo to.

Edita se zastyděla a nabídla mi, že bych se měl v ložnici na chvíli natáhnout. Namítl jsme že by v kavárně nemel kdo obsluhovat. Yvette to zvládne vyštěkla moje žena a zmizela v kuchyni.

22. října

Generál se šťastně vrátil z lesa, odkud zbaběle utekl a nechal tam své podřízené – dvojníky dvojníků Hitlera a Goeringa napospas osudu, tedy partyzánkám, které je zajaly a odvedly do svého hlavního stanu. Sedí, popíjí šampaňské a oznamuje Helze, že se s plukovníkem a poručíkem hned tak neshledá, že je v lese padli do zajetí. Také po ní chce, aby se místo nich zúčastnila poprav...

“Herr Flick a herr von Smallhausen budou popraveni zítra v sedm hodin ráno. “

A Vy u toho musíte být jako druhý zástupce veliteství. Budete mi asistovat.

Oba zajatci – Adolf Hitler a Hermann Goering (plukovník von Strohm a poručík Gruber) sedí na otepi slámy v neznámé stodole a s obavami očekávají věci příští... Přivedly je sem s pytli na hlavách drsné proletářky ozbrojené až po zuby, posadily je a beze slova odešly....

“Nedáme se zastrašit!!!”, vykřikl po chvíli poručík Gruber – Hitler, “Ať vidí, že s námi orat nebudou...”, “jen opatrně Adolfe”, naklonil se k němu jeho válečný druh Goering, “tohle není situace kdy by bylo vhodné si vězňatele, vězňitelky zneprátnit.” “Nevíme co od nás chtějí, počkáme a budeme se snažit příliš je neprovokovat, ano?” “Ano? Adolfe?”

A poručík Gruber musel uznat, že ve strategii je plukovník mnohem lepší než on, a zmlkl.

V kavárně mě to ráno navštívila Luis, šéfka komunistického odboje, chce ode mne abych k nim přivedl Michelle z našeho De Gaullova odboje. Luis se doslechla, že Michelle vlastní vysílačku a chce ji použít aby mohl zajatý Hitler vyhlásit do éteru konec války...

Takže komunisti zajali Hitlera a Goeringa? K tomu jsem Luis srdečně pogrataloval a sevřel ji ve svém širokém láskyplném objetí. Na Luis to zapůsobilo tak, že na oplátku sevřela ona mne. Její železný stisk a oblé předměty, na které jsem narazil, mi vyrazily dech. “To jsou ruční obranné granáty”, vysvětlila mi Luis a přitiskla se ke mě ještě pevněji.

“Ve tvém objetí bych chtěl zemřít”, zašeptal jsem Luis do bohaté hřívy vlasů, a netušil jsem jak brzo se moje

přání může splnit. Edita nás zase totiž právě v této situaci přistihla. Nadechla se a spustila to své už tisíckrát vyřčené:

“René co se tu zase muchluješ s nějakou nestydatou ženskou?“, ale to se jí tentokrát nevyplatilo, Luis není Yvette.... Luis je drsná a nemilosrdná partyzáнка a Ty nechodí pro čin daleko.

“Co si to dovoluješ? Kdo je u tebe nestydatá ženská...“, “Táhni, nebo tě zastřelím...” Tato reakce způsobila Editě takový šok, že zmizela v kuchyni, a to beze slova.

Ale něžná chvílka zmizela bohužel také. A proto mi Luis nyní již kategoricky přikázala, abych Michelle přivedl do stodoly, kde se její skupina ukrývá a kde jsou také oba zajatci a abych nezapomněl na tu vysílačku.

Namířená zbraň působí na Editu jako hadí pohled na králíka, nebo jiné slabé zvíře, ztuhne a upřeně sleduje malé černé kolečko ústí pistole...

Poprvé v životě jí došla řeč. Asi bych si měl udělat zbrojní průkaz.....

Nechci být poslem, poslům se stávají při vyřizování zprávy zlé věci, co je mi vlastně do Hitlera a do války, ale namířená zbraň působí hypnoticky i na mě.

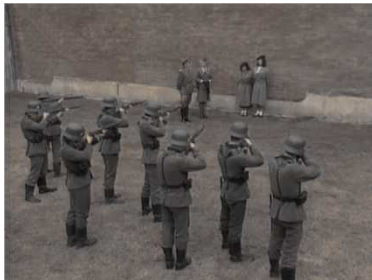
Slibuju proto Luis na svou čest že Michelle do stodoly určitě přivedu...

Michelle ale samozřejmě nikde hledat nemusím, jakmile Luis zmizí v podloubí, objeví se ve dveřích zadního pokoje a ihned sprádá plán, jak by komunistkám, které nenávidí, zajatce vyfoukla a zásluhy na ukončení války získala sama.

23. října

Na zámku se koná očekávaná poprava...popravčí četa vyfasovala nové uniformy, museli si vypucovat holínky a jejich helmy svítí jako nové. Poprava gestapáků se nekoná každý den... Všichni si to uvědomují, a proto i kdyby měl herr Flick nějaký plán útěku určitě by se mu nezdařil. Byli přivedeni eskortou která měla čtyřicet po zuby ozbrojeným strážných a ti měli s sebou své psy. A zeď kam oba postavili, vysoká 15 metrů a žádnou tajnou chodbu také není nikde vidět.

“Je konec”, posteskl si Otto Flick a kdyby mohl zamáčkl by slzu. “Já vyhlížím pošťáka”, prohlásil s nadějí v srdci i v duši herr von Smallhausen. “Stojíme před popravčí četou a on snad nemá ani trochu strach”, řekl si Flick a i když mu ta myšlenka byla odporná, musel si přiznat, že on strach má, a velký. “Nějaké poslední přání”, zeptal se generál von Klinkerhoffen a zívł. Tím chtěl dát oběma zajatcům na vědomí nejen to, že s milostí počítat rozhodně nemohou, takhle brzy ráno se vstává jen kvůli popravě a ne kvůli udělení milosti. Ale hlavně to, že on musel vstát takhle brzo, a to znamená, že jeho čas je drahý.

Herr Flick si přál naposledy políbit vojínku Helgu Gerhartovou a jeho přání bylo vyslyšeno.....

Herr von Smallhausenova důvěra v dochvilnost poštovních doručovatelů za posledních pár minut značně utrpěla a proto se rozhodl ve svém posledním přání zúročit svou tajnou náklonnost k Helze.

Prohlásil, že jeho posledním přáním je také poslední polibek od vojínky Gerhartové – tedy, vlastně v jeho případě bude i první.

Generál mu chtěl nejprve splnění odepřít, Helga ale prohlásila, že když dostane pásku přes oči přání mu splní. Bohužel ani poslední přání von Smallhausena nedopadlo dobře.... Helga, žena poněkud vyššího vzrůstu než on, a s páskou přes oči neviděla kam jde, přešla von Smallhausena o pět centimetrů a opět políbila herr Flicka.

Herr von Smallhausen zůstal na ocet...nepolíbený.

Generál opět zívá, a protože už nic exekuci nebránilo, dal rozkaz aby popravčí četa zaujala postavení a připravila se. Když dal rozkaz zacílit, přiběhl strážný od brány a podal mu telegram. Byl to telegram z Berlína. A v něm stálo že herr Himmler uděluje oběma odsouzeným milost.

Generál vzteky zrudl a telegramem si posloužil místo snídaně. “Zatracená protekce...”.

Ten den dopoledne...

“Vyhlásíte konec války vysílačkou... jinak Vás zastřelíme... “ oznámila Luis oběma zajatým němcům.

“A když ne, tak si Vás pěkně podáme”, procedila skrz zuby její spolubojovnice.

Zajatcům se sice nechtělo spolupracovat, věděli dobře že když vyhlásí konec války do éteru, pravého Hitlera to rozhodně nepotěší, ale co mohli dělat. Zvlášť tedy poručík Gruber, ten s ženami moc nevycházely normálně, natož aby si s nimi poradil v převleku za Hitlera. Nakonec tedy souhlasili, a odevzdaně se posadili zpět na svou otep slámy.

Ve stodole se dopoledne sešli komunističtí a naši partyzáni... já přivedl skupinu Michelle a Luis měla kolem sebe celý svůj oddíl. Řeknu Vám přátelé, připohledu do těch větrem ošviháných tváří jsem rychle uvěřil pověstem co se o nich říkají. Ale to jsem ještě netušil co bude následovat.

“My jsme zajaly hitlera a Goeringa, a proto my budeme ty které mají právo mluvit do vysílačky a ukončit tuto válku jednou provždy”, vyhlásila Luis a natáhla se pro kufr s vysílačkou.

Ale to dobře neznala Michelle, “Tak to ani náhodou, vysílačka je naše a jestli jí chcete musíte si jí vybojovat. “

“Ano, ano, souboj mezi naší a Vaší zástupkyní”, a vítězka pak na znamení spojení našich dvou oddílů uzavře sňatek s reném Artoisem, hlavou Nouvionského odboje, neslo se stodolou, a Edith, když jí ta Luisina

slova došla začala ihned protestovat,”Ale René je můj manžel, a já ho nikomu nedám ...”. “Pak o něj budete bojovat Vy za Michellin tým. S nějakou z mých dívek”, prohlásila nakvašeně Luis a rozhlédla se. A vybírat bylo z mnoha.

“Edito, nesmíš s nimi bojovat, podívej se jak vypadají”, řekl jsem, a vysloužil si od Edith láskyplný pohled, “... co když ti některá ukousne ucho, nos, nebo tak...”. A Michelle, jako správný šéf ihned organizovala výběr náhradníka. Přihlásila se Mimi, že prý má v soubojích velké zkušenosti.

Luis za sebe také vybrala náhradnici. Ale jakmile se Desiree ve stodole objevila, rázem jsme se nemohli ani pohnout, natož nadechnout. Desiree, dívka rozměru malé lokomotivy, převyšovala Mimi o dvě hlavy, a kolem ramen měla dobrý metr.

Nemodlím se často, ale za Mimi jsem se modlit začal. “Nebojte se o mě, já ji rozkoušu a vyplivnu”, “teda jestli na ni došáhnu...”, povídá Mimi a vrhla se do zápasu. David s Goliášem, to je příměr který mě napadl, a rozhodně není od věci.

Je to neuvěřitelné! Jako zázrakem souboj vyhrála naše Mimi. A kdo by

čekal nějakou podlost, ránu do zad a tak něco, velmi se plete. Přistavila si pěkně stoličku. Tím získala výškovou převahu a vzala milou Desiree pěkně po hlavě čerstvou zelenou tykví. Od přihlížejících vzápětí padlo několik urážek na její postavu a průběh souboje a začne všeobecná divoká rvačka – hotová dívčí válka...

Vzduchem létají části oděvu, kbelíky, vidle, ..., no znáte to, kdo jednou viděl hospodskou rvačku snad pochopí, že jsem se raději držel v povzdálí. Edita se ale s vervou zapojila, a nevěřili byste, jak jí to šlo. Rozdávala kolem sebe rány jako by se prala s úředníky s berňáku. Nestáčil jsem uhýbat, a tak jsem se schoval pod schody vedoucí nahoru na seník. Ale netrvalo dlouho a bitka skončila, nerozhodně, a mohla za to dívka hlídající zajatce.

Do největší bitevní vřavy se najednou ozvala její písťalka a výkřik: "Hitler a Goering, ti lotři utekli...", a bylo ticho. V okamžiku se obě protistrany staly jednou a vydali se prozkoumat zanechané stopy. Ale naše komando bylo důkladné, nezanechalo po sobě nic než pocuchaného strážmistra Crabtreeho od bláta a v bezvědomí. Ležel před stodolou jak široký tak dlouhý a vypadal, že se po něm proběhlo stádo krav. Skoro jsme se trefili, ale nebyly to krávy a stádo, ale jen jeden okouzlený býk, který se pásł na vedlejším poli a okouzlılo ho Crabtreeho počínání.

Ale popořádku, Crabtree přinesl do kavárny balíček svíček ve kterém byl maskovaný dynamit, a prohlásil, že i jedna svíčka stačí aby udělala do stěny stodoly otvor dostatečně veliký, aby se jím oba zajatci protáhli a pan Alfons, vybaven chloroformem, je uspí a pak je odvezena a ukryjeme. Ale plán jako obvykle nevyšel úplně přesně, Crabtree asi, když šel v kavárně na toaletu, si spletl pravé svíčky s falešnými, a za stodolou mohl jen smutně konstatovat, že výbuch nebude, že přinesl jen pravé svíčky, tedy bez dynamitu.

Ale to mu nevzalo náladu, postavil se a před zraky celého záchranného družstva si začal svlékat kalhoty. Není se čemu divit, že se ostatní dost vyděsili, zejména dívky, které nám přidělila Michelle aby nám dělaly ozbrojený doprovod.

“Já mám pěkně červivý spodek...”, prohlásil Crabtree-Víšeň vychytrale.

Nepochopili jsme ho hned. Jeho náhradní plán, pomocí červených trenek vydráždit býky, pasoucí se na sousedním poli a donutit je prorazit rohy stěnu stodoly, nevzbudil moc nadšení u nikoho s přihlížejících

Podcenil inteligenci a rychlost skotu, červené trenky sice zapůsobily, ale Crabtree uhnul pozdě a býk se mu prošel po zádech. Narazil do stěny, vytvořil otvor a s funěním odběhl zase na pole. Asi mu nevonělo, co se z otvoru začalo soukat ven. Inu chytrý brav.

Oba zajatci vystrčili z otvoru hlavu a jakmile se ujistili, že je čistý vzduch, prachli směrem k městečku, po cestě narazili na opuštěný nákladní vůz, ten tam nechala skupina, kterou přivedla Michelle. Ta nyní v rojnici pročešávala blížký lesík a na auto úplně zapomněla.

Utekli ke mě do kavárny, jak jinak. Vyděsil jsem se k smrti, když se za oknem zadního pokoje objevila usmívající se tvář Adolfa Hitlera a obtloustlý obličej polního maršála Goeringa. V autě, do kterého se schovali, je do městečka dovezl strážmistr Crabtree a pan Alfons, když se ovšem probrali z bezvědomí. Crabtreeho do něj přivedl býk, a pana Alfonse zase neopatrná manipulace s chloroformem. Jakmile se býk přičítal zakryl si rukou se šátkem obličej.

Šátek byl už namočený takže následovalo jediné, pan Alfons se odebral do říše snů.

Partyzánky, které oba uprchlíky stíhaly až do večerních hodin, je nikde nenašly, a tak se rozprchly po okolí, aby v rozptýlené skupině získaly větší šanci na

objevení jejich stop. U koho je najdou toho zabijí.... Pomalým a krutým způsobem...

Otevřít okno se mi moc nechtělo, když jsem poznal že se ke mě dobývají Hitler s Goeringem, ale když mě Hitler oslovil křestním jménem došlo mi, že to asi nebude cizí člověk. A ano, vyklubal se z něho poručík Gruber. A z Goeringa zase plukovník von Strohm. Ne že bych jejich přítomnost v kavárně nevítal, jsou to koneckonců mí štamgasti, ale jestli je u mě partyzáanky najdou.....

Navrhnul jsem jim, aby šli domů a neschovávali se u mě v kavárně, ale to jsem si dal.

Že prý nemohou, v jejich převlecích že to nejde, a jestli je náhodou potkají partyzáanky že je bez milosti zastřelí... Výhrůžkami nešetřili, a co jsem mohl dělat, musím je schovat nebo mě zastřelí.... A když je u mne najdou partyzáani, zastřelí mě taky...

A netrvalo dlouho, na okno zabouchala partyzánská stopovací hlídka. Byla to Luis a její zástupkyně Maxine. Jejich psí stopaři neomylně ukazují cestu do mojí kavárny, musím se s té šlamastyky vylhat. Jsou to sice jen jezevčící, ale jejich čich není radno podceňovat.

“Museli kolem kavárny proběhnout, a proto je Vaši pejskové cítí”, řekl jsem a doufal že to zabere, ”já je neviděl... natož abych jim pomáhal...”. “To bych ti neradila René”, řekla Luis, ”u koho je najdeme tomu podřízneme krk...”.

Ukrýváme uprchlíky k Editě do ložnice...

A to neděláme moc dobře.

Fanny a její manžel pan Leclerc zcizili v kuchyni žaludeční likér a v dobré víře, že to Editě udělá dobře, přištrachali se do jejího pokoje zrovna ve chvíli, kdy jsem za plukovníkem – Goeringem zabouchl dveře od skříně.

Fanny omdlela, když zjistila, že se u edity v posteli skrývá Hitler, kterého jsem tam zastlal ...a pan Leclerc dostal málem infarkt, když na něho vykoukl ze skříně plukovník oblečený jako polní maršál Goering.

Zase malér. Němci křičí, že je musím zachránit. Fanny a Leclerc nám ztuhli na posteli a přilehli poručíka Grubera, který se tím pádem nemůže ani pohnout. Jediný kdo byl ušetřen je plukovník, ale ten má jako obvykle housera, takže je nám nanic, a musíme ty chudáky odnést sami.

24.října

Dvojnáci se navlékli do starých šatů po mojí tchýni... Fanny a pana Leclerc jsme uložili do jejich postele a podali jim dvojitý gin. Ten (druhý v pořadí) jejich vřískání o kolaborantce Edith trochu ztišil.

Plukovník se pokouší zajistit si ozbrojený doprovod domů ... v kavárně se totiž

objevili dva němečtí vojáci. Nejde to ale snadno, když jste převlečený za ženu opačného pohlaví... Pověst poručíka Grubera je v posádce dobře známá, a když plukovník není krasavec v mužských šatech, v ženských vypadá ještě dvakrát hůř. Jediné co mu nechybí je strach, partyzánky pořád krouží kolem mojí kavárny se svými psy.

Plukovník je plukovník i v ženských šatech... řekl si nakonec plukovník a na celou kavárnu se na ty dva chudáky rozkřikl: “Jméno, hodnost, číslo...., jsem plukovník von Stroh, velitel města, a Vy mi zajistíte ozbrojený doprovod... doprovodíte nás tady s poručíkem Gruberem domů...”

Tím situaci moc nevylepší. Ale co mohli chudáci vojíni dělat, sebrali pušky, vypochoďovali před kavárnu a pořadovým krokem odvedli ty dva na zámek. Co bylo dál historie neříká.

Luis mi zase přišla říct, že jejich stopaři je dovedli k mojí kavárně. Ale to už mě teď netrápí, němcí jsou přece pryč, a tak se s Luis vítám, jak se jen může vítat muž s krásnou ženou, kterou už den neviděl...

A při tom něžném objetí nás zase přistihla Edita. Luis opět rychle vytahuje pistoli a Edita mizí jako pára nad hrncem v lokále.

“Už je načase, aby tě někdo té staré řehtačky zbavil René”, říká a dívá se na granáty, které má zavěšené na opasku.... “Nesnesu pomyslení, že se tvých rtů dotýkají rty jiné ženy René, přistihnu li tě, zabiju ji, a tebe hned potom.”

O chvíli později se skoro její výhrůžka vyplnila, Yvette, která ji viděla jak zatočila s Edith, přišla do zadního pokoje a svým něžným způsobem mi dala najevo jak se mnou cítí. Luis byla bohužel stále ještě skryta za závěsem a přistihla nás. Yvette nenapadlo nic jiného, než jí říct, že pokaždé když se na mne podívá chce se jí zavolat dědo. To kupodivu Luis uklidnilo natolik, že beze slova odešla. Ale Yvette jsem to vytknul, je mi přece pouze o dvacet let víc než jí, a do země se ještě nechystám....

25. října

Edita, která s panem Alfonsem má obsluhovat vysílačku v pohřebním voze, vymyslela úžasný zastírací manévř. Piknik u řeky. Oblékla si na to úplně nové šaty a pan Alfons přijel s úplně novým koněm. Snad si to ten kůň taky užije.

Hlavně aby naše podvrtné vysílání konečně vyšlo. Michelle říká, že jí za to nepovedené, nebo neprovedené vysílání z Londýna pěkně umyli hlavu. Ale možná že jen myslela, že jí špatně umyli hlavu naposledy v kadeřnictví.

U řeky...

Piknik se vydařil, Edith ševelí jako slavíček. Pan Alfons je štěstím bez sebe, a co chvíli Editě dolévá drahé víno. Přivezl mu ho jeden z jeho zaměstnanců funebráků až z Amienu. Jen v nejlepším se u řeky objevil strážmistr Crabtree/Višeň a vnutil se k oběma tokajícím... pan Alfons se ale projevil jako neohrožený malý bojovník, Crabtree má skoro dva

metry výšky, ale Alfons se proti němu postavil jako David proti Goliášovi: “Pane, když francouz vezme na výlet takovou krasavici, tak s ní chce být sám, mohl byste vypadnout....!!!”... A Crabtree... světe div se, vypadnul.

Mezitím se koná tajná porada na zámku...

“Musíme zajistit aby na nás nepadlo podezření že se dvojníkům něco přihodilo”, říká generál von Klinkerhoffen, “vybereme další dva náhradníky z řad civilistů a když je partyzáni zabijou, nebude to vadit”.

Plukovníka to nepotěšilo, ale byli s poručíkem rádi, že se za dvojníky nemusí převléknout zase oni dva. Natož aby byli cílem dalšího útoku partyzánů.

Michelle přinesla 15ti kilového žraloka kvůli předání výkupného.... Připlaval chudák z moře a stane se hlavním hrdinou scény, kterou by nevymyslel ani Shakespeare.

Plán je prostý, jen si musím dát pozor aby mi ryba nelekla, a proto mám v kalhotách namočenou houbu.

Přinesl jsem rybu na zámek a vycpali jsme ji penězi. Při té příležitosti jsem se ujistil, že je ryba pořád živá. Žralok totiž kousnul poručíka Grubera do prstu a chuť krve v něm probudila dravce. Zmítal se v pytli, až jsme se báli, že nádivku z deseti milionů franků poškodí.

Museli jsme si pospíšet, vydali jsme se zadem kolem zámku do lesa a pěšinou až k řece. Tam jsme se měli držet druhé části partyzánského plánu, navléknout žraloka na rybářský háček a pustit ho do řeky. Partyzán potápěč měl potom pod hladinou žraloka vyměnit za metrového úhoře, který měl obsahovat fotografii.

Bohužel, žralok nám uplaval. Házel sebou tak, že šňůra praskla, a on uplaval i s výkupným. To rozčílilo plukovníka von Strohma tak, že nabil harpunu, a začal nás po břehu řeky nemilosrdně nahánět....

Tak tak jsme zachránili naši kůži útekem do lesa...

Žralok a peníze byly pryč.

Kompromitující fotografie v nedohlednu, a věci budoucí byly černější než noc.

Piknik u řeky zdárně pokračoval. Po té, co byl strážmistr Crabtree/Višeň odkázán do patřičných mezí a vypadl, na břehu řeky se opět rozvrkali dva postarší zamilovaní. Všechno vypadalo na to, že bude následovat nerušené odpoledne. To ale Edith neznala všechny stránky páně Alfonsovy duše....pan Alfons je totiž

vášnivý rybář.....a I když svoji vášeň dokáže neobyčejně krotit, považte byl s Editou celé dopoledne a na řeku se ani nepodíval...jakmile slyšel, jak se v řece plácají ryby, neodolal a vytáhl svůj nástroj a jal se jím houpat nad vodou.

Chudák Edita z toho pohledu měla málem šok, pan Alfons své počínání totiž komentoval slovy:

“Já už se svým nástrojem procestoval skoro celý svět, a všude mi sloužil jak bylo potřeba....”

Abyste rozuměli, on měl na mysli svůj rybářský prut....

“Že Vy, i Edita něco jiného, přiznejte se...?”

Za svou vytrvalost byl ale odměněn kapitálním úlovkem, 15ti kilový žralok a v naší řece? To byla ale také bohužel chvíle, kdy páně Alfonsova vášeň byla postavena před vážné dilema, zůstat s Edith na břehu řeky, nebo odjet okamžitě do města a žraloka tam prodat, za dejme tomu, dva tisíce franků.... A ano, jakkoli se to zdá nemožné, a Edita byla velmi zklamána vývojem situace, rybářovo slovo bylo konečné:

“Žralok vždycky vyhraje....”, a bylo po pikniku.

Šťastným řízením osudu dorazili se žralokem na náměstí právě v okamžiku, kdy tam dorazil von Smallhausen s rozkazem od herr Flicka, aby na trhu koupil něco úžasného. Hodlal totiž obnovit svoje něžné vztahy s vojínkou Helgou Gerhartovou, a to jak známo je nejlepší činit při úžasné večeři či obědě.

Von Smallhausen koupil tedy od pana Alfonse 15ti kilového žraloka, přesvědčil se okem znalce že je opravdu čerstvý a vrátil se na gestapácké tajné velitelství. Proč se stavil cestou v květinářství kde koupil velkou kytici tulipánů nechápal nikdo, kdo ho tu rybu viděl kupovat....

Von Smallhausen byl na svou postavu vynalézavým kuchařským novátorem, z nedostatku větších nádob, kde by mohl rybu pohodlně připravit sáhl do kumbálu a po půl hodině cídění umístil žraloka do plechové vaničky.

Herr Flickovi se jeho počínání samožřejmě nezamlouvalo ale chápal, že situace si žádala radikální řešení a vycíděná vanička sice není nejlepší nádobou, ale ocenil von Smallhausenovu snahu. Helga se dostavila poměrně včas, zpozdila se pouze o dvě minuty. Byla hladová, udýchaná a plná očekávání co má zase herr Flick za lubem.

Jakmile von Smallhausen oznámil jaká krmě se bude servírovat – žralok s holnenskou majonézou (proto ty tulipány), a jak byla obstarána, Helgu zamrazilo. Von Smallhausen nandal na talíře a Flick se do ryby nedočkavě zakousl.

Vzápětí se rozkašlal, a vytáhl si z krku jakýsi žmolek papíru.

“Ten žralok je celý vycpaný jakousi nejedlou papírovou nádivkou, budu vyšetřovat...”, rozbil žmolek a strnul, byla to totiž tisícifranková bankovka.

Rozbalil další žmolek a byla to pětistícová bankovka. Helga se k rozbalování připojila a jen tak mimochodem si nalezenou bankovku

strčila do kapsy, byla přece v její porci, tak co, že ano?

Ale pronikavý pohled herr Flicka také kromě bankovek v rybě zaznamenal, že se na Helžině čele objevil malý, ale vytrvalý tik a vyšetřování ryby se

okamžitě změnilo ve vyšetřování Helgy. A tak se dozvěděl o tajném plánu výměny kompromitující fotografie s poručíkem Gruberem a obrazem padlé Madony s velkýma tamtěma za peníze vložené právě do tohoto žraloka, který ovšem při vhození do řeky opět ožil, přetrhl vlasec a uplaval pryč.

“Budeme pokračovat v pojidání von Smallhausenovy ryby, Helgo, a až jí sníme, uvidíme co nás napadne”, řekl Flick a nechal si podat von Smallhausenem další porci žraloka a misku na odkládání vybíraných kostí a papírových žmolků.

30. října

Generála von Klinkerhoffena stále trápí, že na jeho zámku byli zabiti Hitler a Goering, byli to samozřejmě dvojníci, ale to velitelství v Berlíně netrápí. Pozvou si generála na kobereček a jeho kariéra dvojníci nedvojníci asi skončí. Tomu musí za každou cenu zabránit. A vymyslel plán, který se kromě něj, jak jinak, nelíbil vůbec nikomu. Rozhodl se vybrat náhradníky, kteří s velkou slávou odjedou z jeho posádky, z řad civilistů. A samozřejmě pro ty civilisty nezamířil nikam jinam než do mojí kavárny. Přinesl sebou uniformy a i když jsem se krčil vzadu jak to jen šlo, generál šel najisto.

“Vy budete Goering, René Artoisi...”, a vůbec nedal nic na moje námitky že Goering nenosí knír, že jsem vyšší než on a taky tlustší....

“Konec diskuse, obléct, jinak Vás dám zastřelit...” S dvojníkem Hitlera to měl ale těžší, ať hledal jak hledal, žádný muž v kavárně se na dvojníka nehodil. A tak, je to přece generál, se rozhodl, že za Hitlera převlékne Edith. “Ale to je žena, generále”, snažil se ho přimět ke změně rozhodnutí poručík Gruber, “Vím, nic se neděje, až na ně začnou partyzáni střílet bude to jedno, jen ať se pěkně převlékne taky...”

Ještě chyběl poslední náhradník. Řidič. A toho vybral generál vsutku geniálně. Prohlásil, “Všichni kdo neumí řídit krok vzad”, ta věta by nebyla zabrala, kdyby v první řadě nestál pan Leclerc. Je nahluchlý a otázku přeslechl. A tak nás odveze přímo partyzánům před hlavně.

A to jsem si říkal, že se konce války už snad nějak dočkáme...

Yvette s Mimi se rozhodly, že nás zachrání. Jen musí najít Michelle od partyzánů a přesvědčit ji, aby v noci, až budeme odjíždět, na naše auto neútočili. Najít ji ale nebylo vůbec jednoduché, až Yvette napadlo zeptat se strážmistra Crabtreeho zda o Michelle náhodou něco neví. Věděl, strážmistr Crabtree zrovna probíral s Michelle další strategii záškodnických akcí její partyzánské skupiny a byl nepříjemně překvapen, když mu Yvette jeho činnost přerušila. Michelle pochopila situaci kupodivu rychle a vydala se s námi do štábu komunistického odboje jehož adresu znala jen ona.

Komunistické partyzáanky měly zrovna tajnou schůzi, a také nebyly rády, že je někdo vyrušuje. “My ale tuto noc nemáme v plánu žádnou akci”, řekla Luis, jejich poručice, a zabouchla nám okno před nosem.

“Jestli je to tak”, řekla Michelle, “mělo by s Reném a Edith dopadnout dobře....”

Osud nám ale nebyl nakloněn...

Pan Leclerc, nahluchlý pianista z kavárny, který byl vybrán generálem von Klinkerhoffenem za šoféra nás, mě a Edity, jako náhradníků dvojníků Hitlera

a Goeringa a veze nás podle plánu pryč z městečka... nás má dovézt až za hranice okresu, kde už je velitelem posádky jiný generál. Generál von Kassebraut. Tam máme auto opustit a vrátit se po svých domů. Generálův plán je stejně geniální jako plány na návrat britských sestřelených pilotů zpět do Anglie, kterými nás zásobuje Michelle. Určitě se zvoře.

A jako obvykle zasáhl nepříznivý osud a přichystal nám velmi nemilé překvapení. A to jsme vůbec netušili, že nás zpovzdálí sleduje generál von Klinkerhoffen v tančíku poručíka Grubera a čeká na útok partyzánů. A to proto, aby se jedním granátem, případně několika, bude li mít dost času, zbavil jak dvojníků, tak i partyzánů.

I jemu se ale plán pokazil. Poručík Gruber zapomněl do svého tančíku doplnit naftu a ten se zastavil uprostřed lesa. Naše auto zmizelo generálovi z očí a když jsme dojeli na hranici okresu byli jsme vydáni osudu zcela napospas, ale to jsme ještě nevěděli jaký osud to bude. A byl...

1.listopadu po půlnoci

Těsně za hraničním kamenem, kde byla závora nás zastavil velitel sousední posádky... Nejprve nás pozdravil, a pak přikázal strážci, aby nás vyvedla na pole a zastřelila.

Vymlouvali jsme mu to, samozřejmě, jak to jen šlo, Edih/Hitler dokonce řekla, že je moje žena, ale to na generála nezabralo, naopak, ta skutečnost ho ještě utvrdila v jeho rozhodnutí.

“Hitler si vzal Goeringa, strašné, ty pověsti tedy nelhaly, ihned je musíme zastřelit.....”

Dozvěděli jsme se také, že je to vzbouřenec proti Hitlerovi a hodlá nás postavit před popravčí četou proto, aby zachránil už tak prohranou válku....

Edita se v převleku za Adolfa Hitlera chovala jako by byla samotný Fuhrer a generálovi oponovala vskutku hrdinně. Ale nedařilo se jí. Generál byl ze staré školy a takoví se od úmyslu dají odradit jen velmi těžko. A hlavně potkat skutečného Hitlera kdokoli v lese, a samotného, určitě by se nerozpakoval s ním jakkoli zatočit aby byla válka skončena.

“Jsem generál von Kessebraut, a abych zachránil německo od Vašich špatných rozhodnutí které nás přivedly k porážce odsuzuji Vás k smrti Hitlere....”. “Nejmenuji se Hitler, jsem Edith”, řekla naposledy moje žena, snad doufala, že se jí podaří generála obměkčit tím že je žena,“děláte strašnou chybu....generále”, vzlykla,“já jsem žena...”

“Stráže, odved'te Hitlera na pole a zastřelte ho.....”

Je po půlnoci, jsem převlečený za Goeringa, stojím u stromu kousek od strážního domku a závory a Editu převlečenou za Adolfa Hitlera teď chtějí zastřelit němci z vedlejší posádky. Jejich velitel je rebel, který chce Hitlera sesadit a potrestat za jeho špatná rozhodnutí při vedení války.....a to definitivně.

Snad nebude Edita v roli Hitlera tak pitomá a nenapadne jí poslední přání – aby byl její válečný druh Goering popraven společně s ní....

Pak by jí asi ani němci nemuseli popravovat, umlátí bych jí sám, větvi se kolem válí dost a dost.....

“Připravit, zamířit a ...”.

Poprava byla ale přerušena střelbou anglického přepadového družstva, které se vynořilo z křovisek lemujících kraj

lesa. Němci se rozprchli, generál von Kessebraut zmizel jako fantom v lese a my Hitler a Goering jsme byli opět zajati.

“Budete zastřeleni, nacistické bestie, už se nemůžu dočkat až Vás předáme v Londýně

spravedlivému soudu”, říká velitel anglické jednotky, která nás právě zachránila před zastřelením, s oslnivým úsměvem.....

“Děkuji, už se těším”, řekne Edita, protože mu nerozumíme ani slovo...

Inu, jazykovou bariéru v nás neprolomil ani strážmistr Crabtree-Višeň, ale nyní by se nám tady docela hodil.

Nevěřím tomu, že jsem to vyslovil....

Jak přesvědčíme ty angličany že nejsme Hitler a Goering? Edita si odlepila knír a skoro to zabralo, ještě že jeden z anglánů uměl francouzsky, prabídně sice, ale stačilo to....

Vyhodili nás z nákladáku. Setkání s matičkou zemí nebylo příjemné, ale jsme naživu, dostat kulku do hlavy a pak být vyhozen z auta by bylo horší.

“Propustili nás....jsme naživu...”, honí se mi hlavou. A slibuju si že, už nikdy nechci hrát v divadle, už nikdy se za nikoho nechci a nebudu převlékat.

Sundali jsme oficírské uniformy, sebrali šaty strašákům na poli a vlečeme se pěšky zpátky do kavárny

“René a Edith jsou zastřeleni”, říká Leclerc, kterého němci v lese donutili obrátit auto a vrátit se do Nouvionu, “velitel sousední posádky, rebel, který chce svrhnout Hitlera, je oba nechal popravit.....”.

“Pro mou malou Editku nebe, ať je jí tam blaze”, okamžitě žádá matka Fanny, “a pro toho jejího nic než peklo, nic jiného si nezaslouží...”, žádá Fanny dál a buší holí o podlahu, “a hlavně si ho tam hlídejte ať Vám neuteče...”, je opravdu moc roztomilá, co říkáte...

A hned začala uvažovat jak se situaci naloží. Rozumí se samosebou, že svého manžela z té kalkulace vypustila, tedy chtěla, ale musela mu říct aby otevřel pokladnu. A tím bylo jasno, v pokladně bylo peněz poměrně hodně, a tak se rozhodli, že pojedou na poslední flám do Paříže.

Teda povím Vám, být v té chvíli v kavárně, ještě jim pár drobných přidám. Ale nebyl jsem, a nemohl jsem zabránit zrekvírování mého vysloužilého zmrzlinářského vozu, který od toho neslavného dne, kdy splnil přání generála von Klinkerhoffena dostat tu největší porci zmrzliny a generál si potom týden léčil omrzliny nosu, stál za kůlnou a ani pan Alfons si ho už nepůjčoval na skladování nebožtíků.

Do něj oba staříci nalili denaturovaný líh, měl jsem ho ve sklepe na svícení, ale stará škola se nezapře. Jakmile se dá něco pít, najdou to a okamžitě prolíjí hrdlem. Mám zkušenost I s lahví terpentýnu, jen nevím jestli měla víc Fanny nebo Leclerc, smrděli oba stejně příšerně takže se domnívám že se o tu lahev v posteli poprali.

Mé zmrzlinářské auto tedy ováželo oba flámy pryč....Denaturovaného lihu si vezli slušnou zásobu, takže až přijedou do Paříže a dá li si svatý Vozungr v nebi na jejich zdraví také panáčka nějakého dobrého moku, dojde k jejich osobnímu setkání, a já se té brécy jedovaté koněčně zbavím, ale nepředbíhejme.

Zmrzlinářské auto tedy uhánělo do Paříže a v kavárně se zatím děly velké věci. Jakmile madam Fanny vytáhla z lokálu paty obě servírky se okamžitě pustily do plánování věcí budoucích. Že se tyto věci točily hlavně kolem vedení kavárny a zisků z toho plynoucích, to je jasné snad všem. Kromě těch co mají švába na mozku. Ne že by kavárna nevynášela, to ne, ale my jsme s Editou už zvyklí na princip, nemusí pršet jen když kape. Ten nám pomohl přežít celou válku bez úhony a změna by mohla kavárnu velmi rychle pohřbít. Věděl jsem já, a Edith by se mnou alespoň v tomto jediném určitě souhlasila.

“Povedeme kavárnu samy”, rozhodla Yvette a Mimi jí přizvukovala, “ano Ty budeš v lokále a já budu stát u baru”, tuto myšlenku ale Yvette okamžitě zavrhla, “Ty prcku..., když stojíš za barem není tě vidět, musela bys stát na škopku. Uděláme to obráceně, já budu za barem a ty budeš obsluhovat zákazníky”. A to vedlo obě moje děvčata k nemalé potyčce, kterou ukončila až Michelle, která se v kavárně opět zjevila jako fantom a prohlásila.

“Kavárnu zabírám jménem odboje, povedeme ji dále na památku Reného Artoise, hrdiny našeho odboje....”, potlačila vzlyknutí a ihned se živě

zajímala, kolik je peněz v pokladně. Když se dozvěděla, že si všechnu hotovost odnesli madam Fanny a pan Leclerc, kteří se vydali na flám do Paříže vymyslela ihned řešení, jak prázdnou pokladnu rychle zase naplnit.

“Jednoduše se zvednou ceny, odboj, a já, nemůžeme přece čekat na to až se tržba sejde z těch drobtů, kterým René říkal lidové ceny....”, řekla Michelle a ihned položila hostům v kavárně nevinnou otázku.

”Kdo z přítomných je pro, aby od teď stála láhev vína dvojnásobek?”

Chvilku čekala, a když se nedočkala odpovědi použila nejstarší metodu pro získání souhlasu, jakou svět zná. Použila psychologické násilí. Je to sice drsná partyzáнка, ale také je to něžná dívka. A ta nemůže fyzickým násilím poškodit svoji pověst, vyřešila to psychologicky. Vytáhla jednoduše pistoli a dvakrát vystřelila do stropu. Tento způsob se ukázal jako velmi efektivní, a byl nenásilný. A sotva výstřely dozněly a Michelle se opět obrátila do lokálu se svou jednoduchou otázkou nestačila se divit, všichni v lokále měli ruce nahoře, a to i obě servírky a strážmistr Crabtree-Višeň stojící u baru.

A bylo jasno, proti takovému silnému argumentu se sklenicí vína, nebo jídelním lístkem neubráníte. Michelle si ho nechala podat a jako první čin sebe v roli paní šéfové změnila jméno odpovědného vedoucího.

“A zdrazit cenu vína na dvojnásobek? To byl jen začátek, odboj potřebuje peníze, a rychle. A když ne, každý štamgast bude povinně platit vstupné, jakmile sem do kavárny vstoupí”.

Aby byli hosté motivováni k dalším, i když dražším návštěvám v nyní již partyzánské kavárně, navrhnul pan Alfons jako zastupující pianista Michelle kabaretní číslo. Hosti byli za Reného zvyklí, že madam Edith pěla tak, že si všichni zacpávali uši, ale kdyby se nyní za nového vedení tato situace změnila k lepšímu, určitě by do kavárny chodit nepřestali.

“Zpívající strážník a Michelle z odboje”, ohlásil pan Alfons kulturní vložku, jakmile se s Michelle domluvil, a hned se začervenel, “to poslední prosím ignorujte”, a nervózně se sesunul na stoličku u piána.....

Nervozitu ale rychle odložil a doprovázel premiéru nového pěveckého objevu na klavír velmi bravurně. I přes malou jazykovou bariéru, přes kterou se strážmistr Crabtree-Višeň nedokázal přenést, byl jejich výkon obdivuhodný. A na potlesku publika to bylo hodně znát.

Sklidili takový potlesk, že i já, který jsem v té chvíli stál za dveřmi kavárny s Edith, jsem si v duchu řekl, že to byl úžasný výkon. A že bych měl, až zase Edita odjede pryč z města, oba angažovat. Určitě, jak jsem právě viděl, by to nebylo od věci.

“Co se tady v kavárně děje? Je po půlnoci, ještě přijdu o licenci”, říkám nakvašeně, když s Editou vstoupíme do kavárny kde se stále svítí a je plná hostů.

Tohle má být tržba za celý večer? Madam Fanny a leclerc si ji vzali a odjeli do Paříže....

Michelle a ostatní si rozebrali ubohou tržbu jako odměnu za vedení kavárny, hru na klavír a zpěv.

Edith sice namítla že ona nikdy nic nebere, ale bylo jí vysvětleno, že ona bere tehdy když nevystupuje.

A všichni ven, máme zavřeno.....

5. listopadu

V kavárně se zase vrátilo vše k normálu, tedy ceny i odpovědný vedoucí, já, a i když Edita mi okamžitě a ráda připomněla, že jsem mrtvý, zastřelený už tři roky a kavárna je její, jako mojí zákonné vdovy. Bylo to od ní nepěkné, ale měl jsem větší starosti na práci, partyzáni, jak nám sdělila Michelle, se rozhodli přitvrdit, a poslali kompromitující fotografii poručíka Grubera držícího obraz “Padlé madony s velkýma balónekama” generálu von Klinkerhoffenovi. A tím způsobili oběma důstojníkům takový šok, že opět začali uvažovat o dezerci...a to co nejdále.

Ale k tomu potřebují peníze, rozhodli se tedy prodat obraz nejvyšší nabídce... Převleky od Chuana Garcii ze španělské Sevilli měli už pár dnů pečlivě uschovány a nebyť nátlakové akce partyzánů, dezertovali by také, ale o trochu později. Ale jak známo, člověk míní, a osud...

K prodeji obrazu je ale nutné mít obraz celý, a jak si jistě vzpomenete, Helga, aby si pojistila podíl na prodeji, vyřízla z obrazu jistou velmi citlivou část a tím zajistila že se obraz bez ní neprodá. Vyřízla celý jeden balónek....

A tak když se Helga nyní dozvěděla o chystaném plánu prodat obraz, ihned jí napadlo jak celou věc vyřešit.

“Von Smallhausen a herr Flick by jistě obraz od Vás koupili, plukovníku,“ říká Helga, “ale do té doby mi naňadro nikdo ani nesáhne, zůstane pěkně tam kde je.”

“Ale až se rozhodnete obraz prodat, ráda svůj balónek k obrazu přidám.”

A tak Helga zavolala herr Flickovi a nabídla mu obchod, obraz “Padlé madony” od von klompa za deset milionů franků. Herr Flick věděl, že obraz má mnohem větší cenu a i přesto začal na plukovníka připravovat chatrč. Rozkázal von Smallhausenovi, aby ze starých erotických kalendářů začal vyřezávat obdélníky, odpovídající papírovým bankovkám, které získali ze žraloka

“Vy Von Smallhausene, nařezete z těchto časopisů úhledné obdélníky, podfoukneme plukovníka, my budeme mít obraz a oni jen nastříhaný papír místo peněz...”, “a ne abyste se na ně díval, jsou to časopisy které byste neměl číst, tady máte pytlík na hlavu a řežte po hmatu.”

“A žádné okousané okraje, neděláme ubrousky...”

7. listopadu

Nepřítomnost plukovníka a poručíka nezůstala utajena dlouho. Do kavárny se přihlítil generál von Klinkehoffen s celou četou vojáků, předtím už prohledali celé mestečko, a celý rudý vztekem sípal, “Jestli tady kavárník ukrýváte ty dva dezertéry tak si to odnesete s nimi...”

Přesvědčoval jsem ho, že u mě nikoho takového jako dezertéry nenajde, a velmi jsem se podívoval nad tím, že i takoví lidé jako je plukovník s poručíkem mohou chtít dezertovat. Nezastavil jsem ho ale, a generál se vřítíl do pokoje mé tchýně, kde byla v tu dobu i Edita a začal se podezřívavě rozhlížet kolem. Má tchýně si ale jeho návštěvu opět vyložila jako útok na její stáří a začala mu nevybíravě nadávat. Krotit jsem ji, a omlouval se generálovi, že má moje tchýně švába na mozku a tak vůbec,

aby ho nenapadlo dát jí zatknout a třeba zastřelit, to by nás totiž asi zastřelili všechny.

Co asi není dost jasné je to, že oba uprchlíci, plukovník a poručík, když ráno zmizeli ze zámku, přišli ke mě do kavárny a že je musím někam schovat než se obraz prodá a oni s penězi uprchnou do španělska.

Nechtěl jsem, to je jasné, ale nemohl jsem jinak, mají velmi účinné přesvědčovací metody.

Jen jsme nemohli přijít na to jak ty dva ukryt. Až Editu napadlo, převléci poručíka za moji tchýni, která si v současné době určitě úžasně vyhazovala v Paříži z kopýtka, a to za moje peníze. Převlek za moji tchýni zabral...sám jsem byl v pokušení jako obvykle tchýni, I poručíka Grubera poslat někam...

Jeden převlek jsme tedy měli, jen plukovníkovi se v komodě nelíbilo, ale musel tam, jinak se nevešel, a musel být zticha, a to byl další problém. Edita jim připravila hrachovou polévku, a tento nápad připravil plukovníkovi horké chvílky. Dostal škytavku, a v komodě ho začaly chytat křeče do nohou...a musel být potichu, jinak je najdou, tohle všechno vůbec nešlo dohromady.

Ale nebylo zbytí, právě v tu chvíli se totiž v kavárně objevil generál a začal ty dva hledat....

Poručík Gruber, protože u mě v kavárně prováděl prohlídky už několikrát, za ty roky vlastně mockrát, nadává generálovi, skoro tak věrně jako moje tchýně. Nevěděl jsem že kromě malířských sklonů má i herecké nadání, zahrál jí tak naprosto věrně, a to včetně plivání, až ho musela Edita okřiknout. a to asi přesvědčilo generála úplně, takže s vojáky odešel pátrat jinač.

K obchodní transakci mělo, jako obvykle dojít večer v mojí kavárně, stálí hosté jsou na skupinová sezení u mě v zadním pokoji zvyklí. Spiklenci, převlečení jako španělské tanečnice už byli v zadním pokoji, a herr Flick s von Smallhausenem dorazili proti očekávání přesně v určenou hodinu.

“Helgo, budete li na mé straně nezapomenu na Vás při dělení...”, řekl Flick, a von Smallhausen spiklenecky dodal, “my budeme mít obraz I peníze, Helgo...” Až ho Flick musel napomenout že I stěny mojí kavárny mají uši. Helga pochopila, že nejen plukovník chystá podaz, a jako nic slíbila Otto Flickovi, že bude samozřejmě stát na jeho straně, na straně vítěze.

“Tady jsou slíbené peníze.....ukážte nám obraz...”, řekl Flick a přísně se zadíval na von Smallhausena který se tvářil jako by právě vyhrál milion, a ne že právě o pár milionů vlastně přijde. Ale zbytečně, jakmile obě tanečnice nahlédly do kufříku, prohlásily, že viděly dost a vedle kufru se objevilo cosi zabalené do novin.

“Tady je zmíněný obraz, řekl plukovník a poručík odkryl kousek novin a v otvoru se objevil jeden ženský balónek.

“Chcete vidět víc z obrazu? Ukažte nám víc peněz.... “, “Nám stačí co vidíme”, říká Flick, “a nám co jsme viděli”, řekl plukovník von Strohm a tak došlo k výměně. Tanečnice popadly kufřík a po krátkém loučení s mojí maličností, poručík vyžadoval loučení po francouzsku, ale to jsem mu naštěstí vymluvil, obě hopsandy zmizely oknem do noci.

Helga, Otto Flick a von Smallhousem stáli kolem stolu, na kterém ležel obraz v novinách a vypadali potěšeně.

“Tak Helgo, získali jsme obraz, a zůstalo nám něco kolem celých devíti milionů franků v hotovosti...Vyhráli jsme” řekl nakonec Otto Flick a rozevřel noviny... A uviděl jen jeden balónek.

“Podrazili nás, tohle není obraz, jen jeden balónek, my jsme jim nalítli, za nimi....” A také zmizeli oknem do noci.

Říká se přece kdo jinému jámu jámu, sám do ní sám. A tady kopali všichni falešně proti všem a tak všichni dostali po zásluze, spadli sami do svých nastražených pastí.

Nám to nevadilo, postávali jsme kolem baru a říkali si, že už konečně budeme mít pokoj, a to od všech, plukovník byl na cestě do španěl, oba gestapáci také, a jen po Helze mi bude smutno. Ale tak to už na světě chodí, nemůžete mít všechno.

A najednou se mezi námi objevil doktor Lecaunt, náš starý rodinný lékař a bez okolků spustil:

“Yvette, mám pro Vás dobrou zprávu, nejste těhotná. To madam Lenárová z kloboučnictví....”, a Yvette? Takové bědování si jen tak nepředstavíte, kvílení meluzíny v komíně je proti ní slabý čajíček. Doktorovi nebylo zprvu jasné proč ty slzy, byl zvyklý na opačné reakce, “jsem těhotná, tedy brečím”. Nevysvětlovali jsme mu to, nepochopil by, že mi jeho zpráva zase zachránila kůži. I když jsem v tom nevinně.

Takový konec dne, to se slušelo zapít, vytáhl jsem z pod pultu láhev svého, a jak mne ihned Edita opravila, “jejího nejlepšího koňaku”, a všem jsem nalil pořádnou sklenici...

“Na zdraví, na Yvette, není těhotná....”, “Ale sousedka, kloboučnice odnaproti, jak jsme se dozvěděli od doktora...”, řekla Mimi, “kdopak je asi otcem....?”.

Že by to tady bylo zase, to nedopustím?

“Nevím kdo je otcem a už toho nechte, Vám to za poslední měsíc nestačilo?”, rázně tuto debatu ukončuji.....nehodlám to martýrium podstupovat znovu....

6. listopadu

Yvette je ještě celá rozklepaná z oznámení, že vůbec žádné dítě nečeká. A už vůbec ne se mnou. Musel jsem ji přidržet a v tom na nás vybafla Edita ze dveří zadního pokoje. S pohrabáčem v ruce...

Vyděsili jsme se jako nikdy....

Musel jsem Editě už snad postě vysvětlit, že se svou servírkou nic nemám. Dívala se podezřívavě, ale uklidnila se. A hlavně odložila ten pohrabáč.

Navštívila nás zase Michelle. Pořádá prý seznamovací večírek pro nové členky její partyzánské organizace. A vyplenila nám při tom pokladnu a přivlastnila si i několik lahví značkového vína. I Edita už pomalu ztrácí trpělivost...

“Jednou jí už pěkně od plic povím co si o ní myslím...”, povídá a opatrně se rozhlédne kolem. Víím na co myslí, Michelle je jako fantom, nikdy nevíte kde právě je...

13. listopadu

Dezertéři jsou zpět. Na cestě do španělska je bombardovali angličani a jejich autobus byl zničen. Týden jim trvalo, než se pěšky vrátili do našeho Nouvionu. A nemusím Vám snad říkat, jak hodlají svou situaci řešit, že ne? Ale kdybych náhodou musel, tak ano, je to opravdu tak. Objevili v mojí kavárně, a přikazují mi jim ihned pomoci.

Co s nimi jen udělám, pečlivou prohlídku kavárny neovládáme...a generál von Klinkerhoffen, jako by něco tušil, krouží kolem mé kavárny jako hladový sup.

Nedá se nic dělat, jakmile je najde dá je popravít. Musíme vymyslet plán jak je zachránit. A musíme ho vymyslet rychle, dvě další coury ve svojí kavárně nemohu přece schovávat moc dlouho. Vydělat si na sebe neumí. Tancovat nedovedou a jejich útratu musím psát jako obvykle na futro.

Nelze jinak, musíme je dostat pryč.

Navlékli jsme je do šatů po mojí tchýni aby vypadali aspoň trochu civilně, za mlada vedla veřejný dům, a z té doby má v šatníku spoustu doplňků.

Nevypadají sice moc věrohodně, zejména plukovník má ránu obrovskou, ale to nevadí, nepočítáme s nějakými zákazníky....

Musejí to vydržet, náš plán počítá s tmou a panem Alfonsem jako krytím.... Ale zákazník je zákazník, objeví se vždycky tehdy, když zavíráte krám.

Všechno je špatně, pan Alfons, funebrák, který měl naše potíživy odvézt do nového úkrytu, se nám v kavárně poněkud přiopil. Sedí s hlavou svěřenou a při zmínce, že poveze dvě hopsandy na půlnoční projížďku dostal záchvat. Šálek kávy ho sice trochu vzpružil, ale rozhodně odmítl, že by se měl účastnit nějakého pochybného podniku, že je jako místostarosta odpovědný muž a nechce si zkazít pověst. A tak jsme nahaní.

Vyvedli jsme přestrojené dezertéry na náměstí kde jsme doufali, že počkají, než dáme pana Alfonse alespoň trochu dohromady. Najednou se ale na náměstí objevil proviantní generál s pobočníkem a naprosto jednohlasně se zajímali o nějaké půlnoční dobrodružství. Yvette a Mimi se snažily jak mohly, ale pánové byli neodbytní. Ale generál se nakonec zalekl výstupu do druhého patra a z radovánek konečně sešlo. Pak padly jejich zraky na naše dezertéry-tanečnice a Yvette musela vymyslet pohotovou výmluvu aby zachránila plukovníka před zvědavými pohledy obou.

“Tahle tu stojí už od 16ho roku”, řekla Yvette,“zatím ji nikdo nechtěl...” A generál potichu prohlásil, “To jsem zvědav jak dlouho to tu ještě vydrží”.

A naštěstí právě dorazil pan Alfons, který je měl podle plánu dovézt do úkrytu a jakmile prohlásil, “tak jsem tady pro Vás...”, oba zákazníci museli s pochmurným pokýváním hlavy odejít.

Myšlenka, že by jeli s nimi na pohřebním voze se jim vůbec nezamlouvala. Inu, dobré krytí je základ úspěchu každé akce.

Oprášit přiopilého pana Alfonse, nebylo jednoduché, soustavně nám padal z kozlíku. Ale podařilo se, Editu nenapadlo samozřejmě nic jiného, než že se posadím

na kozlík vedle něj a budu ho na kozlíku přidržovat.

Nebude to dlouho trvat a Editě asi něco přistane na hlavě, například květináč. Nebo rakev, mám dvě za sebou na voze. Taková nešťastná náhodička...

Cesta na pohřebním voze klidně uběhla, němcům na hlídce vůbec nebylo divné, že jedeme pohřbívat v noci, a mrtvolý vůbec neleží v rakvích, ale na nich.

Úkryt pro oba dezertéry jsme vymysleli náramný, starý nepoužívaný větrný mlýn na kopci nad Nouvionem. Tam nikdo nechodí a nikdo je tak nemůže předčasně najít. Předčasně proto, že pošleme, tedy jako oni pošlou, generálovi tajnou šifrovanou zprávu, že je unesli partyzáni a drží je na tajném místě....

14. listopadu

To se ale lehce řekne. Jak máme tuhle zprávu doručit jejich nadřízenému, generálu von Klinkerhoffenovi. On sice do mojí kavárny chodí poměrně často, moje víno mu docela chutná, a to i přesto, že do něj přilévám nemrznoucí směs. Ale nejsme zase v tak dobrém vztahu, abych mohl říct: “Hele generále, zdravím Vás, a to byste neřekl, šel jsem takhle podél řeky a uviděl flašku, a co víc v té flašce je dopis pro Vás” To by mi asi nezbaštil.

Edita, když mě slyšela navrhla malou změnu, a to, že bych tu láhev se zprávou mohl najít na záchůdku. Jako že kdybych spláchl a venku by předtím sprchlo, že by zpětný tlak vody mohl tu láhev do našeho haj... toalety vytlačit potrubím.... Kam na ty nápady chodí to bych tedy chtěl vědět. Nebo raději ne. Ještě bych se mohl v noci hrůzou budít.

Zprávu jsem napsal, zalepili jsme ji do láhve a Edita hned začala přemýšlet

jak ji generálovi doručíme. Měla nápady různé i hrozný, jako třeba nechat partyzány hodit mu ji na hlavu až se nebude dívat, kdyby zmizel nic bych proti tomu neměl, ale přesto to uděláme po mém, vysvětlovat generálovi, že jsem šel na toaletu a z mísy na mne trčela láhev, nebo kde se láhev z mé kavárny vzala na jeho hlavě....

No uznejte, to přece nejde, takové pitomosti. To musí být plán úplně jinačí. Má genialita zapracovala a...

Mám to, musím ale najít vhodného posla, někoho důvěryhodného, kterého nebude generál podezírat z něčeho nekalého.

Jako na zavalanou, jeden důvěryhodný občan v dohledu.

Crabtree-Višeň přišel do kavárny a měl pořádnou kocovinu. Nabídnul jsem mu svůj tajný recept, deci okurkového láku s tabascem, a když prohlásil, že je mu mnohem lépe a že se mi musí nějak revanšovat, že jsem přímo zázračný doktor, strčil jsem mu do ruky láhev se vzkazem, ať jí předá generálovi. “Že mu ji třeba dal nějaký venkovan, kterého v životě neviděl...”.

Generál vypadá chytře, a proto Edita vymyslela, aby na nás nepadlo žádné podezření takovou šifrou, že se generál pěkně zapotí než na rozluštění přijde, říkala nám. Bohužel šifra se dala vyložit různě a generál se vydal hledat oba dezertéry jinam než nápověda ukazovala.

“Něco se točí, a vzz vzz vzzz víří...”, čte Helga a já se marně snažím generála upozornit na zrna pšenice v láhvi, stébla slámy a další nápovědy které jsem vymyslel.....ale nedá si říct....

“Nechcete pomoci, generále? Je to mazaně zašifrováno?”, nabízím pomoc...

“Ticho civile”, okřiknul mě generál a s napjatým výrazem ve tváři vykřikl....

“Je to naprosto jasné, oba jsou drženi v prádelně”, říká generál a posílá vojáky do všech prádelen ve městě. O mně se pokouší infarkt a Edita si žalem nad zničením takové krásné šifry málem trhá vlasy z hlavy.

Nedá se ale nic dělat, беру si kolo a plakáty od generála, kde se píše, že se nikdo nemá v poledne zdržovat u starého mlýna. Němci si ho vyhlédli, jak nám právě generál oznámil, za cíl při cvičných střelbách.

Bohužel je to ale i místo kam jsme my ukryli oba dezertéry-tanečnice. Smůla, že generál nedbal na moje rady při luštění šifry...

Je pěkné dopoledne, budu ve mlýně cobydud.

A když je rychle osvobodím, stihnu ještě oběd.

Stihl jsem to za pět minut dvanáct....mlýn nad Nouvionem už za chvíli nebude vypadat takhle pěkně.... Taky si mohli ti Němci vybrat za cíl něco méně nápadného, třeba nějakou opuštěnou stodolu, nebo jednoduše velký strom...škoda by byla mnohem menší.

Musím si pospíšet a ty dva rychle rozvázat, nebo bude mít generál po starostech s nějakou popravou....

Za pět minut to tady bude pěkně bouchat.

Jakmile slyší kroky, oba dezertéři jásají. Předčasně. Říkám jim: “Tenhle mlýn za chvíli vyhodí Vaši kamarádi do vzduchu, musíte ihned pryč..., rychle utíkejte od mlýna do lesa. Jak znám Vaše dělostřelce nezůstane tady kámen na kameni...”

Kupodivu se se mnou nepřou, asi umění svých vojáků dobře znají. Utíkají po schodech jao střelení.

A je to, oba vyběhli před mlýn, našli tam moje kolo a ujeli mi.... mohl jsem to předvídat a schovat ho líp. Ale hlavně že jsou v bezpečí, já se zatím schovám vedle ve stodole, než se cvičení přezene.....

Slyším
zvonit další

kola, vylézám z úkrytu a vidím Luis, do mě zamilovanou komunistickou partyzánku, jak s další dívkou jedou přímo ke mlýnu. Mávám, křičím a daří se mi je přimět aby zajely ke stodole.

Vysvětluju, že mlýn, kam se právě vydaly, za chvíli už nebude vcelku, tedy že spíš nebude vcelku nic ani kolem mlýna ani mlýn samotný.... chápou rychle....vzhůru za stodolu .

Krčíme se k zemi.... První rána, o kousek vedle....snad to tak zůstane...nezůstalo, němci mají teď před koncem války mnohem lepší

mušku než na začátku, mají sice v krvi hudbu, cit pro rytmus a tak, ale v přesnosti střelby nijak nevynikají...

Křivdil jsem jim.....

Asi dost trénovali....

druhá a třetí a čtvrtá rána už neminula...
přímo do černého

jsme zasypáváni létajícími troskami.....

Mlýn už není....

Ještě že nebudou pokračovat se stodolou, bouchání už bylo dost, říkám si, a vyklepávám si ze šatů kousky cihel....

Co ale netuším, je jak se mi chce Luis odvděčit za záchranu života.... Po žádosti abych si svlékl šaty, jsem se docela vyděsil. A právem, jsem seriózní občan našeho městečka.

“Ve zničeném mlýně se mají najít tvoje ohořelé svršky”, říká mi Luis po krátké poradě se svou spolubojovnicí, a já sám se mám stát Luisiným sexuálním otrokem.... Vyhlídky nic moc, co povíte?

V kavárně o hodinu později...

Mimi přináší hroznou zprávu, viděla jak byl mlýn zničen a vydala se po odjezdu Němců blíž. Na místě kde býval mlýn našla ohořelé boty a doutnající sako a můj baret....

S očima plnými slz doběhla do kavárny a Edita omdlela jako špalek, Michelle pomohla jen pořádná facka od Mimi a o Yvette ani raději nebudu mluvit, stála jak solný sloup a jen lapala po dechu, chudinka, sotva se vzpamatovala ze svého těhotenství a teď tohle, ztráta milované bytosti výbuchem ...

Mezitím v lesním úkrytu partyzánek

V podvlékačkách a ponožkách jsem byl přivlečen do tajného podzemního komplexu komunistického odboje...

”Tak tady žijeme milý René”, řekla významně se na mě zadívala, “a od budeš žít s námi...” Ne, že bych rád stísněné prostory, moje tajné schůzky s Marií, než nám ji poslali švýcarska, a s Mimi, její nástupkyní, schody, nebo za lednicí, nebo ve

Luis a teď tu neměl

do pod špajzu,

byly stísněné až moc. Ale zde, v podzemí, žít jako králík, to se mi nelíbilo. “Máte to tady moc pěkné, Luis”, odváděl jsem pozornost....., a snažil se kradnými pohledy najít cestu pryč.

Ale nedařilo se mi to, Luis i ostatní jsou naprosto fascinováni mou osobou, sledují mě ostřížními pohledy a mě se nedaří nic jiného než se šnečím tempem blížit k divné věci zavěšené u stropu.

Všechny mě bedlivě sledují a vidím na nich, že je velmi fascinují moje spodky. Až se vrátím domů první věc co udělám bude, že za ty spodky pěkně poděkuju svojí ženě.

Pořád mě neúprosně zatlačují k té podivné visící věci....

A už vím taky proč, ta podivná věc u stropu byla sprcha, vyrobená geniálně z vědra na vodu...

Strčili mne pod ní a zatáhli za šňůrku...
Mám být umyt, oholen a doveden do Luisina bunkru...

Tak tohle tedy ne, ne že bych se nerad myl, ale studenou sprchu za krk nesnesu, zvedám ruce, otřásám se jak zmoklý pes, a vrhám se k otvoru kterým mě sem přivedly. Jejich ruce kloužou po mé promočené košili a to je moje stěšť. Nemají li mne za co chytit snad se mi podaří uprchnout....

Vytrhl jsem se z několika rukou, připomínajících svou houževnatostí pralesní liány a prchám do tmy prvního tunelu na který jsem narazil....

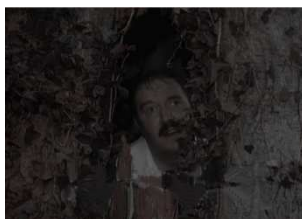

Je tu tma a vlhko, ale nedbám na to, letím kupředu jak píchnutý šídlem...

Nahoře je vidět slabé světlo, lezu po žebříku a vypadá to že uniknu...

Nezdařilo se.... otvor ve stromě je příliš úzký, tedy pro mou statnou postavu, partyzáanky se ven jistě dostávají hravě...

A už cítím jak mě chytlo několik rukou strhávají mě ze žebříku, "umýt , oholit do mého pokoje", slyším Luis, "já už zatrhnu utíkání..."

a
a odvést
mu

Chycen, preventivně spoután a znovu postaven pod provizorní sprchu, tak dopadl můj útek ... poddal jsem se něžnému násilí a s obavami očekávám věci příštích. Těch divoženek je tady nepočítaně....

Nejlepší obrana je útok, slyším v duchu Editu jak mi říká , “René, mám čekat v posteli až přijdeš?”

“Ano miláčku, počkej, já si dám v kuchyni zatím jen malou svačinku”, odpovídám, a nakládám si na talíř kousek uleželého sýra a kousek lososa....

“Tady v lese ale spižírnu nenajdu, musí mě spasit něco jiného, migréna, heuréka, migréna mě spasí....”

Teď jen nasadit ten správný trpitelný výraz.....

Ale to neznám moc dobře ženy, mám se dozvědět. I když je to s podivem, ženy v podzemí, které už neviděly muže jak je měsíc dlouhý, nevrhly se ma mne ihned. Luis, jejich šéfka, pomocí své autority zařídila, aspoň zpočátku, že jsem byl před ostatními v bezpečí. Ale síla mas mě měla přesvědčit, že ani Luis není všemocná, a ani ona se dál nemohla bránit přesile vlastních řad.

“Budeme hlasovat”, vykřikly jedním hlasem partyzánky, “proč by měla mít Luis toho chlapa jen pro sebe....my chceme jeho služeb využívat taky...”

A bylo to, než jsem se nadál, odhlasoval se program jehož jediným bodem byla moje maličkost, ponížená do role potupného otroka. A výsledek hlasování?

Jedním slovem hrůza, přes den že jim všem, podle výsledku losování, budu k ruce pro různé domácí práce, a ó hrůzo, v noci že mám vždy jedné z nich udělat co jí na očích uvidím....no o to by nešlo, to bych celkem zvládnul, ale

nesmělo by jich v tom podzemním krytu skoro padesát... a to by nezvládnul ani Casanova, a to byl velký milovník...

Jakmile program schválily - jako zatáhnutím za drátek se objevil les rukou, jedna z nich vzala klobouk, sebrala do něj podepsané lístky papíru a zamíchala je rukou. První která může služeb našeho soudruha Artoise využít je A byla ze mě pradelna. Druhá partyzánka která mě vyhrála byla krásná zrzečka, ta mi uložila uvařit oběd. Jsem kuchařem. Opravdovou specialitu jakou jsem ještě neviděl, natož jedl - hadí gulášek.... Bohužel na stejné plotně se zároveň vyvářely i její kalhotky a při jednom výlevu citů, nechtěla se smířit s tím, že noc připadne jiné, kterému jsem se urputně bránil slovy "Soudružko, nejsi na řadě, teď na mě nemáš právo jako na muže, je odpoledne, jen ti pomáhám uvařit pro ostatní soudružky oběd a vyprat...". se jedny její kalhotky připletly do omáčky a guláš bohužel udělal své.

Chudák holka, celá červená, od zlosti za zničené kalhotky, nebo od studu, že se mi nabídla a já jí odmítl, mi oznámila že odchází na hlídku. Ale ať se prý netěším, na práci, abych se tu neflákal, prý dohlédne její kolegyně. Že zavolá tu, která si mě vylosovala na noc, a té že se už tak lehce neubráním. Měla pravdu, při pomyšlení na slečnu, která si měl vylosovala na noc mě obcházely mráčky. A přitom se honosila tak krásným jménem –

Desireé, jen zběžně, ta slečna měla kolem pasu 150 centimetrů a 150 kilo snad i vážila, její ruka měla stejný průměr jako moje stehno a dlaň vypadala jako menší lopata.

Tak moc jsem přece nezlobil Bože?
Nebo snad ano? Tohle si snad
nezasloužím?

Přišla na zavolání, jako by snad
čekala za rohem. Desireé mne
nejprve obdařila sladkým úsměvem,
a vzápětí zaburácela nejhlubším
basem jaký jsem kdy slyšel "Tak
šlapej balíku, šlapej, ať se nám ty
kalhotky brzy usuší, a ne abyses ulejlval, já už si tě ohlídám..."

"A přidej, budeš teď sušit taky moje..."
Vytáhla kus hedvábí, které bylo veliké jako
menší ubrus, a přehodila ho přes jednu
čtvrtinu sušáku, "a ne aby chytily plíseň."
Řekla a poplácala mě po zádech, "no, já už si
tě ohlídám."

Kdyby měla po ruce bič, snad by mě i
zlískala.... Snažil jsem se co to šlo a kalhotky vzduchem jen poletovaly,
ale jí to bylo málo. A za chvíli jsem pochopil proč, strhla mě z kola,
posadila si mě na klín a začala mě dobývat. Já vím, že by to mělo být
naopak, muž přece vždy má dobývat ženu, ale Desireé už stejně jako
ostatní dívky byla v podzemí moc dlouho.

Ubránit se roztoužené Desireé, na to
by nestačil ani Herkules, nebo
podobně tělesně vybavený chlap.
Myslím na svaly, samozřejmě, Vy
nestydové. Já tak vybavený nejsem a
tak byla moje obrana spíše
psychologická. Moc to nezabíralo.
Desirée byla, jak se ukázalo, žena

netušných fantazií. A tak jsem se ocitl v objetí, které bych mohl snad přirovnat jen k objetí chobotnice, nebo krajty písmenkové. Ať sebou škube jak sebou škube, ani se nehnete, všude narazíte na pevné smyčky svalů a ty se stále svírají a vymačkávají z Vás nejen dech ale hlavně i život. Na Desiree bylo vidět, že jí na mém životě moc nezáleží. Na svého bývalého manžela, je to totiž čerstvá vdova, shodila buk, tedy strom buk, o který se jen lehce opřela rukou. A proč? Usmál se prý na jinou dívku...

Nikdy jsem se neměl potřebu vykrotit z něžného dívčího objetí. To mi tedy věřte. Ale v objetí Desiree jsem si připadal jako v lisu a co to šlo, a ono to tedy moc nešlo, jsem se snažil z objetí vyklouznout. Nedařilo se mi to. Desiree na slova nedala a kdy se mi jediné povedlo stisk přerušit byla chvíle kdy jsem šel opět na kolo.

Naštěstí jsem Desiree přesvědčil, že má po tom dobývání žízeň, a že bych jí mohl aby se trochu občerstvila, uvařit pampeliškový čaj. Nevěřil jsem sice že to zabere ale stalo se, Desiree mě pustila z objetí, usedla na stoličku a já se mohl pustit do vaření. V kapse jsem měl prášky, co jsem sebral u Luis v bunkru. Jsou na bolení hlavy, které jsem si předstíraně bral, když mě prvních pár dnů milostně týrala. Na ní to zabíralo, ale samozřejmě jsem si žádný prášek nevzal, ještě bych se probudil se skutečnou migrénou. Ale pro Desiree se mi ty prášky zdály nanejvýš vhodné.... Vypila čaj, zamilovaně se po mě ještě pár chvil otáčela a za chvíli už chrupkala jako andělíček.

Už dřív jsem si v jedné z kobek všiml losí kožešiny, ta se mi teď mohla hodit. Jsem přece v lese. A los žije v lese, občas. Los a ve Francii, to by byl opravdu zázrak, ale co nadělám. Medvědí kožešinu jsem u partyzánek neobjevil. Budu losem, zvíře jako

zvíře.

Našel jsem žebřík vedoucí ven z podzemí, zaklopil smrček kryjící východ a vydal se najít nějakou cestu, která by mne dovedla zpátky do Nouvionu, naprosto jsem totiž netušil kde vlastně jsem.

Vykračoval jsem si po lese, nic zlého netuše a nevěděl, že se po lese už plíží oddíl rozhořčených partyzánek s jedinou myšlenkou, dohonit mě a vrátit do jejich něžného vězení... a pokud možno nepoškozeného. Desirée se ale prý vyslovila, že jestli mne dostane, moc toho ze mě nezbyde.

V lese o nějaký kilometr vedle.

Zachránili mě němci. Vyjeli si do polesí kde jsem právě byl na lov. Polesí sice nepatřilo ke generálově posádce ale bylo větší než háječek co byl za jeho zámkem. A určitě v něm bude víc zvíře než jen jeden chromý zajíc.

No zachránili, generál von Klinkerhoffen se jako obvykle dohodl s ostatními, že bude střílet jako generál první a nasypal mi do kožichu pěknou mírku broků. Zařval jsem a uháněl z dostřelu.

Chtěli mne pronásledovat, konečně, los v našem lese, to se nevidí každý den, že? A taková trofej by se určitě v každé lesovně nádherně vyjímal. Jenže to by se do situace nesměly vložit pomstychtivé partyzáanky. Uslyšely střelbu, uviděly střelce a rázem je zájem o mou osobu přešel, živí se z lesa nedostanou, procedila mezi zuby Luis, a pokropila lesní cestu, kde stáli generál s oběma důstojníky kulkami se svého samopalů.

“Rychle pryč”, zavelel generál, “hajní v tomto lese jsou známí tím, že nejdříve střílejí a pak se teprve ptají na co...”

Potuloval jsem se v lese, skřípal zubama bolestí, schovával se kam se dalo a vůbec netušil, co se děje v kavárně. Byl jsem už celý týden nezvěstný a jediné co se dalo předpokládat bylo to, že moje nyní už dvojnásobná vdova nepřestane, dokud mě s poctami nepohřbí a nestane se oficiální milkou

pana Alfonse, který je do ní zatím pouze platonicky zamilován. Ale k jeho cti nutno dodat že má výdrž.

Mše byla překrásná a drahá, Edita zaplatila z mojí kasy přímo nekřesťanskou sumu, ale všem se představení líbilo.

Na piedestalu – krabici od mých bot, trůnila moje pravá bota a baret, obé očouzené a smrdící, a u něho se střídal jeden smuteční host za druhým, ano celkem byli tři. Celé městečko sice už vědělo, že já, hrdina odboje, jsem byl nešťastnou náhodou zabit ve mlýně, ale jak vidno, měli jiné povinnosti, které jim nedovolily přijít uctít moji světlou památku.

Edith, pořád na pokraji zhroucení, přinesla z naší ložnice krabici, do které, aniž bych o tom věděl shraňovala

maličkosti, kterých jsem se dotnul, nebo které jsem od ní dostal a zatím nepoužil, jako třeba vodu po holení, po které mi vyrazila vyrážka, kterou snad ještě ani nepojmenovali. Nebo klipsy na kalhoty, když jsem jednou s Edith vyrazil na projížďku na kole. Klipsy fungovaly bezvadně, jen jsme se s Editou na kolech srazili a spadli do příkopu. Nabídla je Michell a

ostatním, ať si vezmou tedy oni nějakou památku na statečného René.

Pan Alfons si vzal vodu po holení, strážmistr Crabtree/Víšeň klipsy na kolo, a Mimi – moje malá Miminka, ta si vzala moji králičí pacičku pro štěstí. Hodné duše, že?

Ale nakonec to dopadlo všechno jinak, Edith napadlo, že by po vzoru svojí matky, v mládí vyhlášeného média, mohla vyvolat ze záhrobí mého ducha. Být přítomen, určitě bych jí to vymluvil, zahrávat si se světem duchů to není jen tak. Stačí málo, a člověk utrpí jak fyzicky tak i často psychicky. Ale nebyl jsem. A tak Edita zhasla světlo v zadním pokoji, rozesadila všechny kolem stolu a začala vyvolávat duchy zemřelých.

“Vcelku jí to docela šlo, ale jak já říkám, se světem duchů si člověk nesmí zahrávat.”

Mezitím jsem se totiž zadem přes pole doplížil, pořád v převleku za losa, až k mojí kavárně. Už už jsem chtěl otevřít okno a prolézt do zadního pokoje když jsem uslyšel Editu jak vyzývá mého ducha aby se projevil, je li přítomen. Jsem pro každou legraci a tak jsem zaklepal na okno.

Uvnitř bylo chvílku ticho a pak se ozvalo “Jsi li tu duchu, a chceš li s námi mluvit zaklepej dvakrát, pro ano a jednou pro ne”, být v tu chvíli v pokoji asi by mě také nebylo do smíchu. Zaklepal jsem dvakrát a slyším Editu, “něco je za oknem, půjdu a otevřu, já jsem duše čistá, já se nebojím...”

Chuděrka netušila co spatří, “Dábel sám”, vykřikl pan Alfons, vyrobil kříž a vzal do zaječích, za ním prchali všichni až na Edith, ta zůstala podivnou shodou okolností vzadu, a když se dostala ke dveřím zůstala jí v ruce klika.

Ostatním, kteří včas utekli z místnosti se přes dveře naskytl vzácná příležitost vyslechnout výhrůžky Editiny, určené satanovi, tedy mě. Neměl jsem

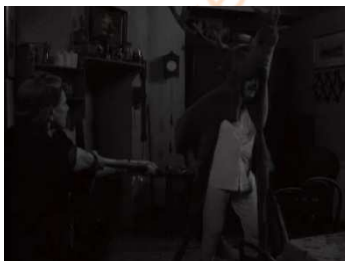
velký strach, Editu znám a vím, že nikdy moc dobrá katolička nebyvala. Ale to jsem se vážení spletl. Tváří v tvář

satanovi, jak si myslela, dostala milá Edita záchvat heroismu, a s přímo inkvizičním plamenem v očích mě začala honit po pokoji.

Snažil jsem se jí uklidnit, a po chvíli, když pochopili že jsem to opravdu já, sebrala mi vidle a jala se mě nahánět po pokoji s výkřiky, “Já ti dám, chodit mě strašit, táhni zpátky do pekla...já ti dám...”

Určitě to bylo ale jen kvůli poslouchajícím za dveřmi, mohla alespoň tvrdit, že mne vyrvala d'áblu, se kterým musela o mou duši bojovat.

Žena s vidlemi, to není vůbec nic příjemného, a to mám ještě v zadku tu mírku broků od generála von Klinkerhoffena. Byl jsem rád když Edita ty vidle konečně odložila a já mohl vylézt z té losí kůže.

Jestlipak jste nezapoměli na herr Flicka z gestapa? Doufám že ne, protože nám

všem přichystal nemalé překvapení. Jaké? Nechal si udělat plastickou operaci obličeje. Ptáte se kde na to vzal? Vzpomeňte si, chtěli s von Smallhausenem koupit obraz padlé madony za peníze které našli v žralokovi od plukovníka a poručíka, který měl sloužit pro předání ukradených peněz výměnou za fotografii kde je poručík Gruber jak drží výše zmíněný obraz. Ani já tomu pořád nerozumím, nejste sami.

Helga, když jí von Smallhausen pozval, aby byla při tom až sejme herr Flickovi obvaz, byla velmi nervózní, ne že by o plastických operacích nic nevěděla, ale ženská prsa a obličej, to jsou dvě různé věci. Když

von Smallhausen opatrně odstranil obvaz z obličeje herr Flicka, Helga málem omdlela, “Neuvěřitelné”, vykoktala zmateně, “podejte mi zrcadlo Smallhausene”, přikázal Flick a

po prvním pohledu také málem omdlel.

“Tak tohle jsem nečekal, můj chirurg mne ujistil, von Fuscher se jmenuje, že z mého obličejě zachová co možná nejvíce, teď to vypadá ale právě naopak”.

Helga navrhla zaručený způsob ověření totožnosti herr Flicka, “Políbím vás jako tenkrát před operací, a uvidím, jestli se rozřesu jako v extázi...”

Políbila Flicka a na chvíli se odmlčela. “Tak co Helgo?, zeptal se Flick. “Třesu se pořád, ale extáze je pryč...”

Ale budete to Vy, doufám.

Když se Flick trochu z toho škou zotavil, projevil přání doplnit síly nějakou dobrou pochutinou. I před operací mu vždycky chutnalo a dobrému jídlu a pití nikdy neodolal. Von Smallhausen měl schovánu poslední porci žraloka s bankovkovou nádivkou a holandskou majonézou co chtěl poslat mamince. Když jí naservíroval změněnému herr Flickovi a ten se vzápětí začal dusit tulipánem, bylo naprosto jednohlasně rozhodnuto, že je to on, Otto Flick.

Posledním pokusem o určení identity mělo být , že když se Flick dozvěděl, že mě zabil při střelbách ve mlýně, rozhodl se, že navštíví mojí vdovu a vyzví od ní kam jsem schoval obraz padlé madony s velkýma balonkama.

Byl velmi přesvědčivý, spolu s von smallhausenem sehráli vskutku moc pěkné divadelní představení, ale Edith mu nemohla nic povědět, naštěstí pro mě.

A naprosto přesvědčivě ho poznala, I po jeho operaci, a to mu naprosto zkazilo náladu, jeho chirurg von Fuscher by zasloužil popravít. Ale to už udělat nemůže.

“Ptáte se proč? No proto že gestapo nikdy nic neopakuje”

22. listopad

Generál sice uznává, že za moji smrt ve mlýně může, ale moc ho to netrápí, vždyť jsem byl jen civilista, plukovník s poručíkem se opravdu moc snažili, než ho přesvědčili, aby souhlasil alespoň s malým finančním odškodným, Vždyť jsem jim zachránil život. Nebyl moc nadšený, ale souhlasil.

Oba se rozhodli, že spojí návštěvu v kavárně s pátráním po obraze Vy víte koho, ano madony s těma velkýma...

Pan Alfons, říkal jsem Vám už že je do mé ženy zamilovaný jako studentík, se po zprávě že jsem padl za vlast skoro do mojí kavárny nastěhoval. Edith se jeho náklonnost líbí, ode mne jí totiž moc neměla,

také za co? Její žárlení a vřískavé pěvecké etudy, které nám jenom vyhánějí hosty z kavárny nemá konce, a za to jí přece nebudu lichotit. Alfons, jako správný obchodník, jakmile zaslechl, že jsou němci ochotni pustit chlup na mou památku, vytáhl notes a ukazuje plukovníkovi ceník svých výrobků. Socha z betonu se Němcům zdá přijatelná, voděodolnou z překližky odmítla Edith a mramor a žula se Němcům zdála už moc drahá.

23. listopad

Mé pozadí se uklidňuje. Přivolaný rodinný lékař doktor Le Count, tedy on je hlavně porodník, ale co naděláme, si ve své brašně přinesl opravdu skvostnou přehlídku zdravotnické výbavy. Bylo to bohužel nutné. Když jsem prchal z partyzánského zajetí, navlékl jsem na sebe pro

zamaskování kůži z losa. Generál von Klinkerhoffen, který mne ale v té kůži uviděl mi nasypal do zadku plnou patronu broků na jeleny a proto je nyní u mě v kavárně operační sál, moje servírky a má žena asistují doktoru Lecauntovi a on se ze všech sil snaží mne těch olověných dárečků zbavit....

Má zvrácený smysl pro humor, říká, že si na ty broky nevzpomenu dokud se neposadím....

Musím zmizet, a to rychle a nenápadně, jakmile němci zjistí že jsem naživu nebude žádná socha a o odškodném taky neuslyšíme. Přišla Michelle a kupodivu s mými

argumenty souhlasila. Zachránit hrdinu odboje, který hrdinně padl při obraně vlasti, tak toto má být na cedulce mojí sochy. Slzel jsem když to povídala. Ale hned vzápětí mě dost vystrašila svým plánem na moje ukrytí. Nejlépe prý bude když se budu ukrývat přímo všem na očích. Taková drzost Němcům nikdy nedojde a já si v klidu počkám denka letadlo, které mne dopraví do Anglie, kde předám anglické tajné službě informace o německém obranném valu na pobřeží.

Michelle zavolala strážmistra Crabtreeho/Višeň a přemluvila ho, aby si svlékl uniformu a dal mi ji. Protestoval, samozřejmě, ale co si jednou vezme Michelle do své hlavinky to také beze zbytku provede. Bez ohledu

na okolní svět. Moje představa o policajské práci byla mizerná, ale Crabtree/Višeň mě rychle uvedl do problému.

“Nesmíte na sobě za žádnou cenu dát znát, řekl mi tajemně, že Vás něco překvapuje, René. Usmívejte se, a když už to jinak nepůjde, vytáhněte obušek a významně s ním zatočte.”

V převleku za něj – tedy za policistu se nemusím ničeho bát, aspoň mi to všichni tvrdí, a zítra pro mě přiletí letadlo do Anglie

Šaty se musely sice kompletně přešít, moje postava se s postavou Crabtreeho nedá srovnávat, on je vysoký, štíhlý a urostlý, a já jsem jen urostlý, vysoký a štíhlý už dávno ne, ale převlek je to dokonalý. Crabtree musí ale zůstat v kavárně, nemá totiž náhradní kalhoty a nemůžeme riskovat, že ho náhodou někdo pozná i bez uniformy.

Nalili jsme mu džbáněk vína a domluvili jsme se že jakmile se po pohřbu vypařím do Anglie, pan Alfons mu uniformu přinese zpátky.

Pan Alfons, ano, zamilovaný funebrák, jako by nestačilo že pálí za mojí ženou, ještě mě bude doprovázet na poslední cestě.

A já mám jít v čele průvodu a vypadat slavnostně. Tak to tedy opravdu nevím, v uniformě se necítím zrovna dvakrát pohodlně a to jsme teprve v kavárně, jak to bude vypadat na náměstí kde bude mít pan Alfons projev nad mými ostatky si nedokážu představit už vůbec.

Pan Alfons přinesl boty a čepici, budou vystaveny v muzeu... musím ale vést smuteční průvod od kavárny až do muzea, snad mne nikdo nepozná...

Ale nepředbíhat. Pan Leclerc se vrátil z Paříže. Ano, starý šantala se nám přiznal, že svou novomanželku v Paříži opustil, namluvil si tam mladší model, takových slabých pětasedmdesát a kde je Fanny bohužel neví...prý ho vyhnala. A ta nová mu zase ujela protože měla tryskové kolečkové berle a on jí nestačil.

Tak tomu já říkám situace. Mohl by být klidně otcem mojí ženy, Fanny zná už skoro půl století a má strach jako puberták před prvním rande.

Hodil do sebe na ex panáka brandy a když dorazila jeho drahá polovička, dal si rychle ještě jednoho a vyrazil za ní nahoru do podkroví. Co si povídali jsme bohužel neslyšeli zřetelně, ale co se nedalo přeslechnout bylo řinčení porcelánu, rány holí a kvapný ústup pana Leclerca z podkroví opět do kavárny.

“Raději se jí budu nějaký čas vyhýbat”, pravil Leclerc a natáhl se po láhvi, “ale je to žena s velkým srdcem, určitě mi brzy odpustí. Ale hned to asi nebude”

Od pana Alfonse přijal úlohu bubeníka v průvodu a vyrazili jsme

Alfons měl na náměstí překrásnou řeč, mluvil o mých hrdinských činech, o mé odvaze a cti, a o mých vzácných lidských vlastnostech až se Edita

rozplakala. Bohužel jen ona, ostatní se tvářili neutrálně, jako by neumřel hrdina odboje, ale třeba pekař... a to mě naprosto zklamalo. Mí sousedé, hosté v mé kavárně, přátelé se kterými jsem byl častěji než se svojí ženou, se tady na náměstí chovali, jako bych vůbec neexistoval.

To mám teda sousedy, řekl jsem si, a kdybych mohl od plíc bych si zanádal na jejich účet. Ale to nešlo, a tak jsem tu hořkou pilulku musel strávit bez hlesu.

Naše náměstí je sice malé, ale při významných událostech se zaplnit dokáže. Při svatbě pana Leclerca s madam Fanny tam bylo nabito hlava na hlavě. Přišli, viděli a zadarmo se nacpali pochoutkami, které Edita a děvčata připravovaly celou noc. A teď, asi proto, že žádné občerstvení není přišlo jich jen pár.

Nevadí, já Vám to osladím, říkám si v duchu. Tak takovéhle přátele já nepotřebuju, a to mám to štěstí že jsem na svém pohřbu přítomen, když pomyslím na to, že bych opravdu skonal, mám zlost dvakrát větší.

Docela mi to

v té uniformě sluší, co povíte.....

Má li být v muzeu vystaven můj baret a boty, musí někdo zaplatit vybrat potřebný obnos na vitrínu, Alfons mne pověřuje výběrem...

Myslím si jak to půjde hladce ale jak se pletu, nyní teprve poznávám lidskou zlobu a závist....

Přistupuji ke skupince přátel, s každým jsem se toho v kavárně najedl a napil, ale co to? Mí milí sousedé se ode mne jeden po druhém odvracejí, do baretu který jim nastavují nedávají ani jeden mizerný frank a navíc slyším neuvěřitelné pomluvy, že jim dlužím peníze, že jsem se na ně vytahoval, že nejsem žádný hrdina ale kolaborant, že mě vlastně nikdy neměli rádi, a že sem na náměstí vlastně přišli jen omylem, a tak podobně, až jsem se musel spravedlivě rozhořčit a věren svému převleku za Crabtreeho vynadat od plic všem těm skrblíkům.

Věřte mi, napodobit jeho mluvu nebylo vůbec snadné:

“Jak si to nastavujete, chásko jediná, zmizrná, takhle omlouvat chudáka ztuhlíka Roného... Koukejte zmiznout, nebo vás přelstím po kebuli bobuškem...”

Řeknu Vám, koukali na mě jak zjara, vůbec by je nenapadlo, že se bude strážmistr Crabtree zastávat nějakého umrlce. Viděli mě totiž párkrát s

Crabtreeem mluvit. Ano, připouštím že to nebyla rozmluva příliš klidná, spíš byla polohrubá a někdy i hodně hlasitá. Znáte přece Crabtreeho, angličan který se snaží předstírat že umí francouzsky. A to hodně špatně.

Kdykoli se objevil v kavárně jsem mu musel důrazně připomenout, že pokud okamžitě nezmezí, určitě násd kvůli němu zabijí. A mí sousedé u toho skoro vždycky byli.

I poručík Gruber chtěl přispět, hled' me, a přivolal mě k sobě, ... je s podivem, že i když mne nepoznal, začal moji postavu ihned se zájmem prohlížet a přirovnávat k postavě Reného. Plukovník von Strohm se příspěvní vyhnul. Nemám drobné, a bylo to. No nevadí plukovníku, až se zase potkáme v kavárně vyříkáme si to.

“Sakra já zapomněl že budu do konce války v Anglii.”

Tak takhle to dopadá, jim jsem zachránil životy, aby je jejich vlastní spolubojovníci neoddělali při dělostřeleckém výcviku a oni ani pořádně neuctí moji památku.

Když jsem dovedl průvod do muzea, nastalo loučení, se všemi jsem se objal, Editu jsem poplácal po tváři, a hned jsem

se zajímal kamže mne to pan Alfons, správce muzea hodlá skrýt, než pro mě přiletí zítra Tiger Moss z londýna.

“Nejprve umístíme Váš baret a boty na místo nejčestnější René”, řekl, a jelikož si vzpoměl, že musí co nejdříve donést strážníkovi náhradní kalhoty, umístil moje boty a baret na špinavou podlahu a zmizel

“Tak takto dopadají hrdinové, hle místo nejčestnější...”, pomyslel jsem si, a raději myslel na let do Londýna.

“Tam se schovám, a jelikož invaze se kvapem blíží, nebude to dlouho trvat a válka konečně skončí...”

Jakmile se Alfons vrátil, sebral moje ostatky z podlahy a ukázal mi vitrínu,

kde budou uloženy. To bylo lepší místo než podlaha a také jsem mu za vitrínu poděkoval. Ale musel jsem s děkováním rychle přestat, někdo vcházel do dveří. Nebylo kam se ukrýt a tak jsem se proměnil na voskovou figurínu a pan Alfons přese mne rychle přehodil ubrus. “Nesmíte se ani pohnout, René”, zasyčel polohlasně, “jestli na Vás přijdou zabijou nás všechny jak tu jsme.”

Poručík s plukovníkem, kteří přišli vzdát hold mým ostatkům o samotě, se nejprve zajímali o ostatní exponáty, a pan Alfons byl jako ryba ve vodě, prohlídka muzea je za 20 franků na osobu. Když skončil výklad o druhé sestřenici lékárníka, která si to jednou rozdala s Napoleonem a o zrzavém vikingovi, který se sice neprosлавil ničím, ale v muzeu se pěkně vyjímá, vyprovázal návštěvníky k východu. A jako na náměstí se mnou jako policistou, poručík Gruber se fascinovaně zahleděl na exponát, mě, přes který byl přehozený ubrus.

“A co je zde?” zeptal se a strhnul mi příkrývku z těla. “Panebože, Vy zde máte voskovou sochu Reného...”, a vypadá jak živý, dodal a ohmatal si mě. Se vší Boží pomocí jsem se ani nepohnul, I když hmatal důkladně. Opatrně, prosím, vosk ještě nezaschl, vysvětloval Alfons a snažil se přese mne opět přehodit ten ubrus. Dokud vosk řádně nezatuhne, nemůžeme přikročit k výrobě vlastní sochy z betonu.

Najednou se zase otevřely dveře a průvan který mě zašimral v nose způsobil kýchnutí. Abych mu zabránil, podržel jsem si ruku pod nosem a to mě málem prozradilo. Poručík Gruber byl totiž přesvědčen, že jsem původně držel ruku jinde.

Naštěstí si nechal svůj omyl vymluvit a muzeum opustil.

Než jsme se dostali ke dveřím, kde mě chtěl pan Alfons ukrýt, zase se ozvaly kroky.

“René, není čas, lehněte si sem pod gilotinu a dělejte figurinu”, řekl Alfons.

“Nesmí Vás tu nikdo najít, proboha dělejte”

Hlavu? A to mojí? A pod gilotinu? To zrovna není nápad který bych považoval za nejlepší, a to i přesto, že Alfons tvrdil, že jde pouze o levnou repliku.

Ale nebylo zbytí, lehl jsem si tedy na prkno a hlavu vložil do otvoru. Naštěstí jsem neměl nasazený límec, to je takové to druhé prkno které dostanete nahoře přes krk. Pak

už neutečete. Tedy límec jsem nasazený neměl a když péro cvaklo, rychle jsem hlavu vytáhl. Když jsem se pak podíval na Alfonse, zlost mne přešla, zdráhavě sice, ale přešla, tak zesinalého člověka jsem ještě neviděl. “Tak to má být levná nefungující replika”, říkám mu “, příště si pod ní lehnete Vy....”

A ty kroky?

Byl to jen Crabtree, který si přišel pro svoje kalhoty. Ty co mu donesl Alfons z márnice mu nepadly. A taky přinesl nepříjemnou zprávu, že se letadlo o celé tři dny opozdí.

A co teď. Za tu dobu mě němci určitě najdou.... Musím něco vymyslet.

24. listopad

Protože se blíží spojenecká invaze, museli všichni mechanici odjet na pobřeží, kde se snaží připravit spojencům co nejvíce potíží při vylodění

Poručík Gruber také přišel o svého řidiče, a tak si musel opravu Huberta juniora, jak říká svému tančíku, zajistit sám. Kurzem sice prošel, ale když se pokusil

vyzkoušet, zda opravený píst opravil dobře, přihlížejícímu plukovníkovi zmáčela sprcha z ostříkovače celý obličej.

Vyjáždil se o tančíku I o poručíkovi dost nepěkně, a odešel se převléct.

O půl hodiny později už ale seděl v tančíku, a živě se zajímal zda oprava dopadla dobře. Poručík mu vysvětloval, že takový píst se musí nejprve dobře usadit a když plukovník už po několikáté nadskočil na výmolu, ulevil si na adresu tančíku opět několika nevybíravými slovy.

“Plukovníku, to nesmíte, urazíte ho”, vykřikl poručík a hned začal tančík omlouvat, “ten píst ještě není usazený, proto to tak hází...”

Alr plukovník nedbal, a tančík nadskočil, plukovník udeřil hlavou o závěr kulometu a bylo ticho. “Vidíte

plukovníku, teď jste ho rozzlobil...”

Toho dne dopoledne si pozval Herr Flick na gestapo mou ženu Edith k neformálnímu výslechu...

Chtějí z ní nějakým nevinným způsobem dostat, kde by mohl být ukrytý obraz padlá Madona s velkýma tamtěma....

“To je čaj z dikobraza.... Takový jste ještě nepila”, říká herr Flick, “zavdejte si pořádně, máme ho dost”.

Edita je duše nedůvěřivá, ale když se jedná jen o pozvání na čaj.... Pořádně se napila a když upadla do tranzu začal výslech. Snažili se, určitě, ale směla byla, že jsem od přírody opatrný a Editě jsem nikdy neřekl kde ten obraz vlastně je. Mohla se jen dohadovat a proto když ji herr Flick z tranzu probudil nebyly jejich tváře moc veselé.

“Je to naprosto neškodná droga pravdy, která je vyrobena z potních žláz pářícího se dikobraza a má jen mírné vedlejší účinky”, řekl Editě Flick, a s úžasem se díval jaké to vedlejší účinky vlastně jsou. A nejen on, vlasy stály Editě na hlavě celou cestu zpět do kavárny a teprve druhé vědro vody je uvolnilo.

“Já tě varoval Edith”, řekl jsem jí, “když si tě gestapo jen tak pozve na čaj není to nikdy jen tak.”

V poledne jsem se konečně vymotal z lesních houštin, do kterých jsem se dopoledne vrhnul, abych se zázračně objevil mezi živými, a na cestě k městu mě zastavil poručík Gruber v nablýskaném tančíku...

Věřte nevěřte, uprchl jsem z posledních sil nadržným komunistkám z jejich podzemního úkrytu, a po té co mě na životě ohrožovala moje žena Edith s vidlemi, která si mě při vyvolávání duchů spletla se Satanem, jsem se vydal nechat se zachránit Němci....
“Ale poručík, spas se kdo můžeš”, napadlo mne, ale bylo pozdě, už mě uviděl...

Neměl jsem na mysli nikoho konkrétního, a poručíka Grubera už vůbec ne. Zvlášť když mám na sobě stále jen podvlékačky.

Z mé řeči pochopil, že jsem ztratil ve mlýně při výbuchu paměť, ale jakmile mi nabídl, že mne odveze k sobě na zámek a tam že se o mne postará, že tam má přece tu krásnou a velkou mosaznou vanu, velké ručníky a voňavé mýdlo.... paměť se mi zázračně vrátila a já před ním a jeho starostlivostí prchám seč můžu zpátky do lesa...

Kličkuji mezi stromy a po nějaké době už není vidět ani tančík a ani není slyšet jeho domlouvání:

“Stůjte René, já Vám pomohu, taková ztráta paměti, na ni je nejlepší horká koupel...”

Nedbám na domluvy a prchám co mi nohy stačí. Snad si vzpomenu na cestu do kavárny. Co to sakra povídám, domů trefím i se zavázanýma očima, vždyť jsem přece žádnou ztrátu paměti neměl....

26. listopad

Rádiem nám přišla z Londýna velmi dobrá zpráva že se připravuje invaze spojenců do Francie, a my máme do Anglie poslat plány německého opevnění které bylo vybudováno na pobřeží. Jestli se nám to podaří, možná že válka skončí o trochu dřív.

O pobřeží něco vím, často jsem tam sbíral škeble pro svojí kavárnu.

Michelle se překonala, nejenže sama se svými děvčaty získala ty veledůležité plány, když zajaly německého posla, kterého vyslal do Berlína velitel sousední

posádky generál von Saprlott, velitelem tam byl dříve generál von Cheesebrott, ale ten už tam není. Po nezdařené popravě Hitlera a Goeringa (tedy mne a mojí ženy Edith v převlecích za ně) kterou mu překazil oddíl anglického výsadkového vojska nebyl schopen dál zůstat v armádě, dezertoval a zmizel někde za hranicemi. Michelle hlavně z celého provádění vynechala nejen mne, ale i celý Nouvion.

Těšili jsme se tedy na klidný večer, rušený pouze zpěvem mojí ženy.

Zakřikl jsem to, nevynechala, my máme vymyslet jak dostat mikrofilm do Anglie, aby ho němci nedostali do rukou a invaze mohla konečně začít. “

A jak to asi máme udělat, s něčím takovým máte zkušenosti Vy, ne My?”, vykřikla moje žena a dalšími slovy úplně vzala Michelle dech,

“Vy si sem vždycky přijdete, hodíte nám jen půlku plánu a starejte se. To tedy ne, milá zlatá, takhle už to dál nepůjde. Nemáte-li připraveno něco co zaručeně vyjde, nejdřív si to promyslete. A raději sem vůbec nechoďte, Vaše návštěvy nám odhánějí zákazníky.”

Vzali jsme ji samozřejmě na milost, je na to velitelování sama, nikdo jí nepomůže, musíme jí prý chápat, na jejím místě to prý jinak nejde, máme si to prý na týden zkusit, a uvidíme sami.

Naše další vymyšlení přerušil hrozný kravál, který přicházel z pokoje její staré tchýně. Yvette, chudinka malá, se hrozně vyděsila, a prohlásila, že už do toho pokoje za nic na světě nevkročí, aby jí tak na hlavě přistál nočník, talíře nebo květináč.

A nebo že dá okamžitou výpověď.

Edita jí hned začala uklidňovat, že to určitě nebude tak vážné, ale já věděl svoje, jakmile se ta stará můra začne takhle projevovat je nablízku velký problém.

A také že ano, Fanny ležela na posteli, v jedné ruce dřevák a v druhé ruce nějaký podezřelý kus papíru. Dívala se do něj a vřískala jak na lesy:

“Ty chlípničku, s jakou ženskou ses to kde zase muchloval, co to asi bylo zač, když Ti píše takovýchle dopisy...”

Když jsme tam dorazili, našli jsme pana Leclerca stát u zdi jako před popravčí četou a uhybat, musí přiznat docela hbitě před předměty které po něm vrhala jeho postarší choť.

“Padej z mého domu, ty ...” takhle a ještě peprněji si ulevovala Fanny a chudák Leclerc stál jako schlíplá slepice co nejdál od ní, kdyby náhodou zase spustila kanonádu .

Všichni jsme jí začali uklidňovat, tedy hlavně Edith, ať přestane laskavě křičet, že to nesevřelý obchodu a odradí nám všechny zákazníky.

Když se uklidnila a sdělila nám příčinu hádky, Leclerc se konečně také dostal ke slovu, ukázal na dopis, který Fanny našla v jeho starém kufříku a ve kterém stálo velmi vroucí vyznání jedné slečny jednomu čtenáři.... A snažil se

obhájit jak mohl , bohužel neuspěl, toto plamenné vyznání probudilo ve Fanny takový výbuch vzteku, že byl div že byl Leclerc ještě celý.

“Je to starý chlípák a nemrava.....”, začala zase zvyšovat hlas a Bůh ví jak by to dopadlo kdyby nezasáhla Editha.

Sebrala Fanny inkriminovaný dopis, přečetla si ho. A s hrozným výrazem v očích na Fanny vykřikla “...ale tohle je přece tvůj podpis maminko, to ty jsi psala tenhle dopis....” A Leclerc se hned ozval “A to se jí tu právě celou

dobu snažím vysvětlit, ale poslouchá mě tady někdo? Neposlouchá...”

A bylo to, Fanny se musela Leclercovi omluvit, no omluvit, řekla mu promiň a můžeš si za to stejně sám, nemáš si takovéhle dopisy nechávat tam kde je může každý najít.

Michelle nám přikázala, abychom zapojili vysílačku, že prý musí poslat do Londýna urgentní zprávu. Oznamila, se jejím partyzánkám nějak podařilo ukrást německé plány invaze do Anglie, a že teď je tam jen musíme nějak dostat. A kdo se o to má postarat? No samozřejmě my, kdo jiný?.... Londýn to řekl jasně.

A jak? Máme prý pořád ty dalekonosné poštovní holuby. Asi zapomněli, že nám před časem poslali sice dalekonosnou, ale kachnu, jak to dpadlo máme všichni v živé paměti. Trvale se odmítala vznést, měla tady totiž čerstvě vylíhlé potomstvo...

A tak jsme vyslali pana Leclerca pro holuba.... Za chvíli se vrátil a vypadalo to, že všechno tentokrát dopadne dobře, na holubovi se přece nedá nic zkazit, nebo že by přece?

Ano, pokud je němci už přestali sestřelovat nemělo by se nic přihodit. I na Michelle bylo vidět že nepočítá s nějakým problémem.

To jsme ale netušili co nám milý holoubek předvede. Nejprve dvakrát obkroužil náměstí a pak se s vrkáním snesl zase k nám na svůj košík.

Po výslechu pana Leclerca bylo jasno. Anglické holuby, které neznal pravidelně přinášel mojí ženě do kuchyně ke konzumaci a ty které znal tam nechával.

Jak je vidět, plány do Anglie nepoletí.... Ale z toho mě vinit nemůžou, za troubu Leclerca může jen trouba Leclerc....

“Jsem padělatel, a ne holubář”, bránil se, “nemohl jsem vědět že jsou speciální, měli jsme mě upozornit. Ale masíčko měli delikatesní, neměli byste jich ještě pár?” Ale to už se k němu blížila Michelle s velmi zviženým obočím a dalo se snadno poznat, že pokud rychle nezmizí stane se mu něco velmi nepřijemného.

Pochopil a vytratil se.

Ale s těmi holuby měl pravdu, ti angličtí byli opravdu delikatesa, veliká škoda že je musím z jídelníčku škrtnout.

Večer.

Dávno jsem se divil, kde bere Edith takové absurdní nápady, že až skoro konkurují nápadům Michelle, například, jak nakrmit britské letce mříží od kanálu, kam schovat dezertujícího plukovníka a poručíka a ejhle, v posteli před usnutím. Když prý na mne čeká.

Pravda, manželské povinnosti s Edith mě nijak zvlášť nelákaly ani v minulosti těsně po svatbě a tak jsem ji postupem času začal přesvědčovat, že už mě tyto věci moc nevzrušují. Že si dávám každý večer raději nějakou dobrou mňamku před usnutím, kvůli krásným snům. Nevěřila mi, ale opakování je matka moudrosti.

Věřte, nevěřte, ale za ty roky jsem si už vypěstoval celkem nevinnou strategii která celkem spolehlivě mojí ženu odradí od milostných hrátek. A Vy vypadáte, že za nic v podstatě nemůžete...

Můj tajný recept je: uzený losos s čalamádou, nebo dobře uleželý zrající sýr...

28. listopad

Abychom mohli Michelle pomoci se splněním úkolu, dopravit odcizené německé plány invaze do Anglie, když nám nevyšli poštovní holubi, museli jsme vymyslet náhradní plán. Převlékneme se za alegorický průvod a vyrazíme k pobřeží, kde se nám jistě nějak podaří plány do

Anglie dostat. Má tam na nás čekat ponorka.

Ono se ale řekne alegorický průvod, ve skladu pana Alfonse sice nějakou maškarádu najdeme, holedbal se, že si schovává všechno co nějak souvisí s kulturní činností ve městě, ale Bůh ví co najdeme...

Překvapil nás všechny, nejen že tam měl vybavení a ošacení pro celý regiment vojáků, ale on se o to také poctivě celé ty roky staral. Všechno bylo jako nové.

Alegorický vůz, o který se jedná je ten samý, na kterém jsem uviděl v roce 1918 poprvé svou ženu, bylo jí tenkrát 16 let a představovala malou chobotničku na konci průvodu.

Nevěřil bych, jak se při pohledu na tu starou veteš budu cítit.

Nyní, po pětadvaceti letech a zmoudření, rezolutně prohlásila že bude představovat Venuši z moře se nořící, a tím pádem že bude představovat nejdůležitější postavu celého průvodu, a já půjdu za Neptuna, samozřejmě jsme jí museli taktně rozmluvit fakt, že Venuše se z moře noří zcela nahá.... To se nám sice podařilo, ale přesto došlo k malé nehodě, Venuše, tedy Edita si chtěla vyzkoušet mušli, ze které se za zvuku fanfár bude na pobřeží vynořovat a rezavý mechanismus ji jako představitelku asi neuvítal. Víko se zaklaplo a my jsme jen slyšeli zoufalé výkřiky zavřené Venuše ze

škeble se nedostávající. I to moře jsme oželeli.

Pan Alfons přinesl náradí a my jsme měli na dobrou hodinu o zábavu postaráno. Vytáhli jsme Edith sice zmačkanou, ale naprosto odhodlanou na pobřeží jako Venuše vyrazit, ale bez mušle, tu necháme tady ve skladišti, nevím jak by to dopadlo kdyby mne sežrala tam venku. Ne, ne tady zůstane a basta.

Mezitím, se jako obvykle gestapo chystalo vnést trochu rozruchu do šedi našich životů. Stále hledají zmizelý obraz padlé Madonny s velkýma balónkami a zase je napadlo že obraz ukrývám já ve své kavárně....

A jak jinak se k němu dostat, než že se převléknou za moje servírky, a spojí příjemné s užitečným. To by nebyl zas tak špatný nápad, kdyby herr Flicka nenapadlo servírky unést, sebrat jim šaty a zavít je na tak dlouho, aby se mohli v převleku za ně nerušeně pohybovat a slídit v mojí kavárně....

Chudák dívky, když herr Flick vyjevil své úmysly v pronajaté garáži slovy, "...chci Vás mít obě spoutané...", myslely nejprve na poměrně neobvyklý způsob milostných hrátek, ale jakmile se ocitly jen ve spodním prádle připoutané k starému křeslu pochopily, že gestapu jako obvykle šlo o něco jiného. Nebylo jednoduché se vyprostit, ale po nějaké době se Mimi povedlo uvolnit ruku, a pak už to šlo skoro samo.

Po chvíli, kdy se vydýchaly, přísahaly dívky herr Flickovi strašnou pomstu, ale nejprve se musely ještě dostat z garáže. Provaz kterým byly připoutány k židly byl v té chvíli maličkostí, dubová vrata ne a ne povolit. Naštěstí Mimi otevřela okénko vedoucí na ulici a zvenčí se jí podařilo vrata nadzvednout tyčí. Obě dívky si

oddechly a když na sebe navlékly staré montérky rozhodly se herr Flickovi překazit plány a vydaly se nocí do kavárny.

Zažil jsem velký šok, našel jsem herr Flicka a herr von Smallhausena ve spíži...

“Nemohl jsem přiznat, že jsem se tam vlastně vydal za Yvette, abychom

spolu sdíleli skromné prostory naší spížírny ve společnosti dobře uleželého bochníku sýra. Nebo jiného kousku pěkně šťavnaté pochutiny.”

Ale najít gestapáky převlečené jako pouliční dívky ve špajzu, to Vám zruší všechny naděje na jakékoli dobrodružství, to mi teda věřte.

Už se budu dosmrtní bát se do té spíže podívat, a když tak tam asi nejprve pořádně zamávám sukovicí.

“Kde je obraz padlé Madonny s velkýma balónkama kavárníku..”, vyslychal mě herr Flick okamžitě, jakmile sundal moje ruce ze svých ramen a přivolal von Smallhausena, který se ukryl chytře na chodbě do hodin.

“Nevydáte li mi ho, nebudete si jistý at' půjdete kamkoli, špajz, komora, záchod. Tam všude mohu být a budu schovaný, dokud mi ten obraz nevydáte...”

Když se Yvette s Mimi osvobodily, a převlékly se za automechaniky vrátily se do kavárny. Bohužel pro mě zrovna ve chvíli kdy jsme vyprovodili gestapáky pryč. Jelikož dívky neměly klíče, vylezla Yvette po

břečťanu do prvního patra, aby vnikla oknem do budovy, sešla dolů a pustila Mimi dovnitř.

Našla pootevřené okno a kam že to vlezla? Přímo do ložnice, a čí že ložnice? Přece lidičky Edith a mojí.

Musel jsem jí schovat, a to rychle...jinak budou padat hlavy...šup do skříně...

Edith je stále za dveřmi....

Nepodařilo se, Edita vstoupila do pokoje právě ve chvíli kdy jsem za Yvette zavíral dveře od skříně. A jelikož mne zase vyděsila svým výkřikem: “René co to zase děláš s tou ucouranou běhnou, a v naší ložnici?”, rozhodl jsem se s ní nepřít.

Odstrčil jsem Editu, otevřel dveře od skříně a schoval jsem se k Yvette mezi kabáty.

Moje zmizení bez odpovědi se Edith vůbec nelíbilo.... A hlavně proto, že jsem neřekl ani půl slova.

Ovšem to jsme si s Yvette dali, vůbec jsem netušil, že Edita chodí v noci do lesa na dříví. Takové sklony jsem u ní nikdy nepozoroval... když jsme po chvilce pootevřeli dveře na malou špehýrku zděsili jsme se....

Edita a sekera v jejích rukou nám rychle připomněly pomíjivost života a my jsme museli zbaběle prchnout, samozřejmě kryti skříní, z ložnice pryč....

A tupá rána sekerou do zadní strany skříně mluvila za sebe, kdo uteče vyhraje, nás ještě popohnala....

Generál von Klinkerhoffen už zase kuje pikle. Tentokrát chce ukončit válku tak, že pošle vůdci, Adolfu Hitlerovi obraz opatřený výbušným rámem. Tedy bude to naprosto normální padělaný obraz opatřený stejně naprosto nenápadným, ale silně výbušným rámem z dynamitu. Nebo nějaké jemu podobné silné třeskaviny.

Zaúkoloval kvůli tomu úkolu družstvo specialistů a s motivací si taky nedělal hlavu, “bud’ ten obraz vybuchne tak jak chci, nebo si Vy můžete jít vyzvednout do skladu teplé prádlo na ruskou frontu.”

“Nejprve ale potřebují obraz”, a proto němci zatkli pana Leclerca, padělatele, a donutili ho obraz namalovat. Vykrucoval se, samozřejmě, jak se jen dalo... “Jaký že to chcete obraz ? Přece obraz padlé Madony s ...”, slyším ho Vám odpovídat.

“A kdo že stojí modelem? No přece vojínka, tedy přesněji nižší poddůstojnice Helga Gerhartová, a to je přítel model s velkým M.”

Samozřejmě že se domluvili. Němci zapomenou na minulost pana Leclerca, a také na minulost jeho bratra, dvojčete, a on jim obraz namaluje. A pokud si náhodou nevzpomenete kdo že je bratr pana Leclerca, tak to je ten světoznámý kasař. Tedy světoznámý je hlavně ve Francii, v Paříži, a to hlavně proto, že ho tak často chytli.

Posuďte sami.... pro namalování balónků se Helga na malý okamžik odhalila..... a přihlížejícím se v ten okamžik se závistí zdálo, že von

Klomp byl úžasně šťastný člověk. Mít kolem sebe samé takovéhle modelky.

Ten musel mít ale úžasný život.

Ale jestli čekáte, že se I Vám Helga odhalí, máte smůlu, nejste von Klomp....

A aby se nemusel obraz pokaždé když se něco nepodaří malovat znovu? Co kdyby generálovi specialisté správně neodhadli velikost nálože? Co když Helga už také určitě nebude chtít sedět Leclercovi modelem? Otázky vyřešil další z generálových geniálních nápadů zkouška se bude konat zatím nanečisto. “Ale k výbuchu dojít musí, jinak by to nebylo to pravé”, řekl generál a vrátil se za psací stůl.

Ostatní se rozesadili kde se v kanceláři dalo, protože je generál ujistil, že jeho specialistům se dá důvěřovat. A nechali si popsat vývoj událostí.

Slepý rám bez obrazu skrývá dva kilogramy vysoce výbušné směsi...

Vypadá to naprosto nevinně, Hitler se dívá na obraz a spínač, na zakázku vyrobený ve švýcarsku, zamaskovaný jako jojo, vybraný dobrovolník v nestřeženém okamžiku sepne....

“Cvak.” Generál von Klinkerhoffen předvedl nudícího se důstojníka s jojem v ruce. Cvaknutí ani nebylo moc slyšet. Ale....

Takový výbuch nikdo nečekal. Byl obrovský. Jen výsledek je trochu jiný než bylo očekáváno.....

Když opadl prach v místnosti, začaly se zkoumat důsledky...

Hitlerova figurína bohužel zůstala nepoškozená, jen se musí trochu odprášit, a to by vůdce určitě ihned udělal, toho krapet prachu nemůže rozházet. Ale přihlížející, kteří samozřejmě přihlíželi z ne zrovna bezpečné vzdálenosti jsou zasypáni troskami... spadl na ně strop místnosti...

“Asi bych měl nechat popravit ty specialisty”, říká generál, “takhle bychom daleko nedošli.”
“Možná došli, dovedlo by nás to přímo na popraviště”, říká plukovník von Strohm a poručík Gruber otřeseně přikyvuje....

“Musím vymyslet pro blaho neměcka nějaký jiný plán”, říká generál a velí rozchod.

28. listopad

V márnici pana Alfonse se mezitím připravuje neohrožený hrdina francouzského odboje, kdopak myslíte, že to asi je? No ano, jsem to já, k

dalšímu sezení, vlastně stání.

Stojím sám sobě modelem pro moji sochu, která má být vystavena na náměstí našeho městečka na mou počest. Počest hrdiny, padlého pro svobodu Francie ve mlýně, který se rozhodli němci použít jako terč pro své ostré střelby a kde jsem já, po dohodě s Edgarem Allanem Poem, tedy mojí ženou Edith inspirovanou E. A. poem osvobodil dezertujícího plukovníka s poručíkem, aby je němci náhodou nevyhodili do povětří. Je jsem osvobodil, ale mě se útěk nepovedl, zajaly mne partyzáanky a odvezly mne jako svého sexuálního otroka do lesů. Na místě nechaly jen moje ohořelé svršky.....

Dochází samozřejmě k několika malým provozním problémům. Stání na místě není pro tak činorodého člověka jako jsem já příliš jednoduché a tak mě pan Alfons stále okřikuje ať se nehýbu jinak bude socha šišatá. Nepomáhá to, a pan Alfons nejprve, když se mu nedaří správnými údery opracovat hlavu, urazil mi nejprve můj krásný

gotický nos, asi v záchvatu žárlivosti zarazil svoje nářadí do mých citlivých partií v podbříšku sochy, tedy svoje dláto, a náhodní návštěvníci, Michelle a ostatní z kavárny, kteří přišli splnit další z partyzánských úkolů, užasle zírají na jeho snahu dláto z onoho místa vyviklat.

A aby toho nebylo málo, Edita, která má za úkol odnést z márnice menší trámek, mi při pokusu hodit si trám na rameno urazí hlavu. Tedy ano, urazí hlavu mé soše, ale při pohledu jak se s trámem rozmachuje mě zamrazí v zádech...

Naštěstí to panu Alfonsovi právě stačilo, a tak nás z márnice vyhnal. Mě řekl, že si mě pozve až na dočišťovací práce, za léta co mě zná dokáže moji postavu vysekat z paměti.

“Co myslíte, neměl bych se urazit?”

Toho dne večer na tajném gestapáckém velitelství...

Na invazi se herr Flick připravil opravdu důkladně, jeho nové cestovní boty obsahují skoro celých deset milionů frasnků. Jen chodit se v nich moc nedá... každou chvíli se převáží...

“Ale zase jsou výhodné do uragánu, herr Flick“, říká Helga, “tam budete stát na zemi jako přibitý.”

29. listopad.

Pro nenápadné špehování bylo ale nutno aby si Flick obul svoje normální boty. Ale ani to se neobešlo bez problémů, chystali se totiž následovat generála von Klinkerhoffena na golf, kam se chce

vydat s plukovníkem a poručíkem aby tam dohodli detaily atentátu na Adolfa Hitlera.

Gestapo se vydalo na golfové hřiště za nimi, aby tajným mikrofonem, ukrytým v golfové sadě generála von Klinkerhoffena již před nějakým časem obratným von Smallhausenem, odposlouchávalo přípravy na atentát na Hitlera...a samozřejmě je v pravém okamžiku překazilo.

Von Smallhausen je pověřen přesně oznamovat vše, co si spiklenci budou povídat. Je vybaven velmi silnou přijímací stanicí, a proto se není čemu divit, když si za chvilku začne polohlasem pobroukávat anglickou písničku. “Máte si naladit generálovy hole, Smallhausene”,

křičí polohlasně Flick, “a ne poslouchat ty Anglické odrhovačky...”
“Provedu, herr Flick”, a Von Smallhausen začne kroutit tajným knoflíkem na předku vaku s holemi, “stále nic neslyším... asi jsou mimo dosah”

Aby nebyli nápadní, musí také trochu předstírat hru. Není to vůbec problém, gestapo má pro všechny případy sebou příručku o golfové hře... jen kdyby ale také měli golfovou hru v hlavách, a ne jen golfové hole v ruce.

Nepříjemnosti ale gestapo řeší jako vždy naprosto jednoduše. Skoro by se dalo říci přískokem vpřed.

Příručka o hře golfové, kterou s sebou prozíravě vzal herr Flick obsahuje velmi přesné instrukce: “A ty mu právě na jeho příkaz postupně čte Helga...”

“Vezměte míček, položte ho na téčko, vezměte hůl s velkou hlavou, rozkročte se, zakloňte se, pokrčte kolena, vypněte hrudník, mírně se zakloňte, nadechněte se, napřáhněte se, a při úderu do míčku hlavou hole prudce vydechněte.... “

Herr Flick Helžin komentář nepochopil zcela správně a když slyšel: “Položte na zem míček a silně do něj uhoďte velkou hlavou”, vzal to doslova a hodlá do míčku udeřit velkou hlavou von Smallhausena...

Jakmile se nedorozumění vysvětlilo, zaujal herr Flick správný postoj znovu dle Helžiných instrukcí:

“Uchopte hůl oběma rukama, mírně se předkročte, pokrčte kolena, ... “

“Helgo, víte určitě, že mám udělat všechny tyto úkony? Připadám si jako loutka na provázku, je tam také v té knize

něco o tom jak dostat míček do jamky?”

Já mezitím přišel za poručíkem a plukovníkem aby mi dali povolení k alegorickému průvodu. Nejprve nechtějí ani slyšet, ale pak je napadne jak se vyvléct z atentátu na Hitlera. Pojedou li s námi na voze, nemohou být zároveň s generálem. A k tomu všemu právě v té chvíli von Smallhausen začal zase ladit Flickovu vysílačku a anténa ukrytá v jedné z holí prolezla mezi mými kalhotami a způsobila mi velký šok protože jsem myslel že se poručík Gruber rozhodl náš vztah podepřít, vyztužit přímými argumenty....

Von Smallhausen naštestí anténu opět stáhl a já si vydechl, poručík odstoupil k plukovníkovi a nebezpečí bylo zažehnáno.

“Jen pro ně musíme vymyslet nějaký hezký převlek, plukovník není zrovna TOP STAR postava ze seriálu....“, říkám si, “Poručík je na tom sice lépe, ale nevím nevím jak se bude Yvette tvářit, když jí bude v průvodu konkurovat. Musíme vymyslet něco naprosto nenápadného”

1. prosinec

Kdo to vymyslel pořádat tento svátek v tuhle dobu, zasloužil by napráskat, slunce sice ještě svítí, ale ve stínu je zima jak v ruském filmu....

Snad nás naše převleky aspoň trochu zahřejí....

Já a Edita v převleku za Neptuna, vládce rybáků a Venuši, jeho milku bez ruchadla, jak právě řekl Crabtree

Nesmím si stoupnout na roucho, mám v něm mlže plže a hlavonožce a neudělalo by mi dobrou reklamu kdybych se před

svými sousedy rozplácl na dláždění....

To moje dvě servírky Yvette a Mimi jsou se svými převleky naprosto spokojeny, no převleky, moc toho na sobě nemají, ale to právě přihlížející sousedy nutí k bujarému jáсотu když vidí ty dvě s žábami přímo k nakousnutí jak se malými krůčky cupitavě blíží k našemu alegorickému vozu.

Pro generálovy důstojníky, oplátkou za povolení k cestě na pobřeží jsme vymysleli vskutku geniální převleky....

Jako dva královští krabi, kdyby bohužel nebyli právě odhalení generálem von Klinkerhoffenem by náš alegorický vůz vhodně dozdobili.

“Á tady jste, okamžitě tu maškarádu shodíte, a už ať jste na nádraží a ve vlaku, jinak Vás dám zastřelit...”

A tak jejich únikový plán vybuchl. Ale my máme svoje povolení a hurá na pobřeží.

Já na trůnu Neptuna boha všech moří.

Uznejte sami, že mi to docela sekne. Jako vladař vypadám k světu....

A pochvalte prosím několika slovy taky Editu neboli Venuši bez roucha, je zimou celá promodralá....

Michelle a Crabtree nás doprovázení na pobřeží.

Madam Fanny se chce na malou, není ovšem jasné kam...

Bunkr se jeví jako dobrý nápad, nesmí v něm být ale zabudovaný kanón, rána a vida, on to není záchůdek...

Němci nám zabavují náš alegorický vůz a prchají z pobřeží jako opařené kočky...

A prchají a prchají a prchají....

6. června 1944

Invaze spojenců je tady, máme to štěstí, že je vidíme úplně zblízka, tedy zblízka asi na dvacet kilometrů, ale máme z toho pohledu opravdu radost, teď jen neztratit nervy a šťastně se dožít konce války.

Němci prchající z pobřeží nám sebrali alegorický vůz, zpátky jdeme po svých. Tedy myslím ostatní, my jsme s Edith vzali kolo strážníkům Crabtreemu a Michelle. Nadšením nezáří, ale my už

jsme daleko... a já musím dát pozor na mé mlže, ten můj převlek se na kolo moc nehodí...

7. června

Výbušný obraz je připraven, a generál který nechce nechat nic náhodě přinesl plukovníkovi a poručíkovi předmět pro záchranu cti. To kdyby je náhodou chytili. "Sebevražedné pilulky jsou nespolehlivé, nasadíte si proto teď hned tyto sebevražedné zuby....",

řekl generál a vyndal z kapsy dvě malé krabičky, “v nebezpečí stačí stisknout k sobě”.

“Je to standartní velikost, padnou každému. A nešklebte se tak Grubere, vypadáte jako upír.”

Toho dne později na nádraží.

Genialita gestapa nezná mezí, když jsou na nádraží, jsou z nic samozřejmě nosiči zavazadel...

V infiltrování jsou nedostižní, a už vyhlížejí, kde je jedna z německých hlídek.

I v tom, aby za ně někdo udělal špinavou práci jsou nedostižní.

A taky ano, hlídka dostala instrukce a vyrazila do vagónu první třídy za generálem.

“Generále, dostali jsme hlášení že vezete bombu... okamžitě nám ukažte Vaše zavazadlo”, řekl velitel hlídky a namířil prst na kufřík v síti nad plukovníkem, “to je Vaše zavazadlo? Ne, ne, řekl rychle plukovník já mám svoje pod sedadlem. To je Vaše generále že?”

“Provedeme prohlídku všech zavazadel”, rozhlédl se velitel hlídky a zpozorněl. Tichem kupě se neslo jemné tikání...

“Otevřete okamžitě ten kufr generále”, vykřikl a namířil na generála prst v rukavici, měl málo místa, jinak by namířil flintu.

“Říkám Vám že je tam jen můj cestovní budík”, odvětil generál, “nerozčilujte se, tady žádná bomba není”

“A proč má to jojo na boku vypínač?”, ptá se dál strážný generála von Klinkerhoffena, “nevidíte že je to lampička?”, na to generál.

“Anooo, podíváme se.....” a zapnul spínač.

Podezřelý balíček poznal herr Flick svým zkušeným okem okamžitě, jeho myšlenka ho zabavit už tak šťastná nebyla...

“Pojďte Smallhausene, ukryjeme se tamhle na toaletách, a prozkoumáme předmět doličný...”

Detonaci, která se ozvala, když velitel hlídky ve vagóně stiskl spínač nebylo skoro vůbec slyšet, bylo to takové větší

BUUUF.

Ze dveří toalety se vyvalil oblak dýmu

a prachu a oba nosiči se vypořádali ven a nevytápali šťastně. “Zase ti partyzáni Smallhausene, zase nám překazili náš plán... vyhodit do vzduchu hajzlík na nádraží, to je teda drzost.”

Herr Flick a von Smallhausen po výbuchu.
Inu kdo chce moc, nemívá nic...

8. června

Generál oznamuje, že nebude žádná kapitulace. “Bude se bojovat do poslední kulky. Takovou hanbu nemůžu našemu starému válečnickému rodu způsobit. To bych se mohl zastřelit rovnou.” Říká generál a generálovi s poručíkem je jasné, že dokud bude generál tady, nemají ani sebemenší šanci na žádný ze svých geniálních únikových plánů .

Gestapáci, jak jinak, se taky připravují na invazi. Ale samozřejmě po svém, po vzoru historických postav, které měly také vždycky před koncem prohrané války plné kalhoty si vyrobili miniponorku a hodlají utéct po řece do moře a do Argentiny se vším co se herr

Flickovi podařilo za války nashromáždit. Miniponorka je ale malá, a Filck to dal von Smallhausenovi také pěkně pocítit. Vy Smallhausene budete ležet nosem na odtokovém otvoru a běda Vám, jestli se namočím.

Helga, která jim přišla oznámit novinky ze zámku, byla požádána Otto Flickem zda by jim nepomohla do řeky. Souhlasila, ale jakmile se herr Flick zmínil, že už v ponorce není místo pro nic většího než jsou jeho boty, rozčílila se jako mlékař kterému právě zkyslo mléko. “A co bude se mnou? Říkal jste Otto Flicku, že se se mnou hodláte oženit!!!” “Tak k tomu bohužel nedojde, Helgo, ale abyste viděla že pro mne, tedy nás oba, byla Vaše přítomnost vždy nedocenitelná tady Vám věnuji jedinou věc, která mi Vás vždycky připomínala. Balónek z obrazu padlé Madonny s velkýma balónkama. Čert ví, kde je mu konec.”

Za pomoc tedy dostala Helga chybějící balónek z obrazu, a když zaklapla víko miniponorky a protlačila ji skrz otvor ve zdi k ústí stoky, popřála si upřímně sobě a oběma gestapákům že je už nikdy nechce vidět. A ať budou kdekoli, ať se jim daří jak chce, když jsou takoví hamouni.

Strážmistr Crabtree/Víšeň vždy všudypřítomný a všeznající rameno spravedlnosti Nouvionu, nás seznamuje se situací – bohužel se ještě pořád nenaučil dobře, tedy stačilo by alespoň že lépe francouzsky – na ukořistěné mapě nám ukazuje

“Tady a tady jsou američané a tady a tady angličané, je to opravdu kousek, budou tady co by chlup.”

“Podívej René”, říká Edita s nadšením v hlase, “Američané jsou od nás jen tři centimetry a Britové míň, jen dvato tu budou opravdu coby chlupe...”

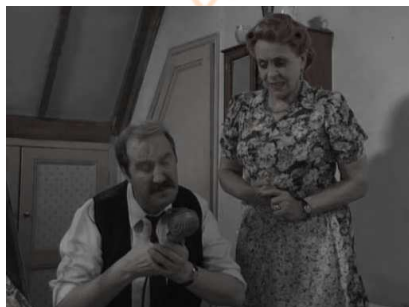
Nejsem proti zdravému nadšení, ale jakmile jsem je oba upozornil, že mapa kterou strážmistr

Crabtree/Višeň ukořistil je v měřítku 1:1000000 a proto jeden každý centimetr, který tak slavně oba opěvují nepředstavuje vzdálenost zrovna malou, jejich nadšení rapidně opadlo. “Ale to nevádí, alespoň máme přiměřeně více času na přípravu kavárny na invazní vojska. Určitě nás neminou, řekl jsem oběma, ať už dorazí dříve nebo později.”

Rozhodujeme se čím hrdiny přivítáme, Edita navrhuje že jako obvykle zazpívá...

“Raději přinesu gramofon, víš Edito....”, povídám jí, “nechceme přece zlikvidovat naše spojence poslechem tvého silného vesnického hlasu, musíš se šetřit. A

oni měli kolem sebe zatím jen válečnou vřavu, neměli možnost poslouchat jemné zvuky linoucí se z hrdla takové umělkyně jako jsi Ty... Bud' tak hodná a mysl na jejich... vlastně svoje zdraví a zapomeň na nějaký zpěv...”

V posledním radiogramu z Londýna dostáváme úkol, zničit muniční sklad na pobřeží.... Jsme na takové úkoly za ta léta už zvyklí a tak odpovídám naprosto suverénně “Tady Lelek Londýne, spolehněte se že i tento plán zaručeně

určitě vybuchne, jako všechny ostatní.”

Usmívám se na Editu a vidím i na její tváři radost z toho že válka je konečně za námi. Ať si partyzáni ty svoje válečné hračky vezmou a klidně strčí tam co slunce nesvítí, mě už je to jedno.

Ale aby toho nebylo málo, zrovna při posledním vysílání nás načapali němci, a to jsem si myslel, že už všechno dobré. V lokále nikdo a tak vyšli do patra tak potichu, musím ty holky pořádně pokárat, že jsme je vůbec neslyšeli a navrhuji že na to zapomenou když je ochráníme invazními vojsky. “Běžte do kavárny, dejte si něco k pití a zatím něco vymyslíme.” Říkám nevěřím svým uším, válka je u konce a já zase pomáhám nepříteli....

bude
nebyl

před

my
a

Za oknem do zadního pokoje se objevili dva angličtani, máme z toho všichni příšerný šok, že by se historie mohla opakovat? Fairfax a Carsters jsou opět na scéně

Nerozumíme jim, my neumíme stále anglicky a ani oni se francouzsky také nenaučili, odvedeme je do sklepa, tam at počkají....

Michelle také není ráda že je vidí, ale ihned mi přikazuje že je musím ukryt, invazní jednotky by mě zastřelily kdybych to neudělal

V úkrytu ve sklepě je objevili němci, kteří se tam chtěli schovat před invazními jednotkami. Nechtěli čekat v lokále všem na očích. Je sice konec války, zdá se ale v téhle situaci to nevypadá pro letce moc dobře.

Naštěstí jsou němci pod tlakem a rozhodují se raději zachránit vlastní kůži, než dostat za zajatce medaili.

Jen metoda kterou zvolili je trochu neobvyklá, neumí ani slovo anglicky a tak je domluva stran výměny uniforem dost problematická

V lokále se mezitím chystá zkouška kabaretu

Michelle a já jdeme dobrovolně splnit úkol který nám zadali z Londýna, jako obvykle, komu padne kostým ten půjde

Nepovedlo se, rozjetý funebrácký vůz jsme sice směřovali co to šlo, ale nakonec se nám směr vymkl z ruky a nálož vybuchla ve skladu místního zelináře..

Britové jsou tady, a hned mi dávají medaili, naštěstí teď se už nemusím bát co to způsobí za problémy..

Generál von Klinkerhoffen se přišel vzdát, jeho rodinná šavle se bude od teď houpat na jiné uniformě

Falešní letci, kteří po výměně uniforem vyšli ze sklepa hned padli generálovi a britům do rukou. Vydávají se ale za anglické letce a ti přece nemluví německy, jejich angličtina je stejně dobrá jako francouzština strážmistra Crabtreeho.

Ale bohužel neumí to dost převědčivě, a tak jsou odhaleni

Jsou zatčeni a čeká je cesta do zajateckého tábora

Anglický velitel kontroluje počty a chybí mu příslušníci gestapa, ale ne nadlouho, ukázalo se že von Smallhausenův orientační smysl není moc dobrý, vynořili se se svou miniponorkou přímo v lokále kavárny. A spadla klec.

S poručíkem Gruberem a plukovníkem von Strohmem jsme při loučení uronili I pár slz, co naplat jsou to poražení nepřátelé, ale budeme na ně vzpomínat jako na přátele.

Když byli odvedeni, aby se přidali k ostatním německým zajatým jednotkám, začala v kavárně bujará zábava. Na invazních vojácích bylo také vidět, že se zrovna nehrou pokračovat dál do vnitrozemí a že se raději na svém postupu zastaví, třeba v takovém milém městečku

jako je to naše. Ale to jsem zapomněl na svou ženu, která se rozhodla potěšit naše nové hosty zpěvem. A bylo po všem...

Jakmile zapěla pár slov, a zahrála pár taktů, kavárna se okamžitě vylidnila....

”Tak tohle bylo naposled Edith”, řekl jsem a třísknul víkem od piána, “od teď se tady hrát a zpívat nebude, už to není potřeba. Válka je u konce.”

Po mnoha a mnoha letech

Klid Nouvionského náměstí přerušil příjezd cizího automobilu, tuhle městskou značku tu ještě nikdo neviděl, kdo to je?

Vystoupil elegantní pár s postarším řidičem

V kavárně je obsluha, ze které dostanou návštěvníci nemalý šok. Tvář je Reného Artoise, hlas je Reného ale René to být nemůže, kdo to je?

Strnulí se dívají na tu postavu zamrzlou v čase, ale po chvíli je jasno. Vrchní se přiblíží a vysvětlí že je adoptovaný syn Reného.

Někdo mu tesně po válce položil na práh dítě v košíku a zmizel, říká mladší vydání Reného návštěvě, a tak ho René s Edith vychovali jako vlastního.

Edita rychle vylézá z postele, jakmile se dozvěděla o návštěvě dole v kavárně. Její podagra se lety zhoršila a proto musí pomalu. Mimi je naštěstí stále tou odolnou francouzskou odbojářkou a tak když přiloží ruku k dílu, Edith je rychle ustrojena a odváděna po schodech dolů do lokálu.

Mě zatím Yvette vyvezla v kolečkové židli na náměstí, abych si užil čerstvého vzduchu a navštívil památná místa našeho veřejného záchodku. Také jsem si I přes slabý zrak nemohl nevšimnout příjezdu toho cizího auta, ale zatím jsem se věnoval svým nucením. Postavu řidiče jsem dlouho nemohl zařadit, až po chvíli mi došlo že ta obtloustlá postava je plukovník von Strohm v uniformě řidiče. Tedy v civilu. Pozdravili jsme se a bylo vidět, že mu podřízené místo nijak neubírá na usměvavosti a dobré náladě.

“Jsem tu s poručíkem Gruberem, René, je ženatý a má šest synů”. “A víte kdo je jeho žena?” “Helga”. “Neuvěřitelné”, říkám, “šest synů a s Helgou?” “To si na to musel někoho zjednat, ne?”

Pod mojí sochou jsme se tedy sešli všichni, já, plukovník, poručík Gruber s Helgou, svojí ženou, to bych si nikdy nebyl ani pomyslel, Yvette a jen dávno ztracený obraz padlé Madonny nám schází. Znovu jsem v paměti vyhledal ten osudný den. Píšu jídelní lístek a obraz mám položený vedle ruky na stole. Najednou někdo něco zakřičí, já sebou trhnu a od té chvíle nevím ani kde je ten

jídelní lístek, musel jsem ho napsat znovu a o obraze ani nemluví. Jen si pamatuji, že to byla neděle.

Ale někdo nahoře mě má rád, poručík se rozmáchl svou holí, trefil ruku sochy svírající jídelní lístek a světe zbož se, z tajného úkrytu vypadl obraz, stočený a zabalený do ubrousku

Poručík Gruber se ihned nabídl, že ho nabídne ve své aukční síni za nejvýhodnější ch podmínek, ale věděli jsme že to nebude snadné,

obraz nebyl celý, stále chyběl levý balónek

Ale ne nadlouho, Helga se tajemně pousmála, sáhla do kabelky a podala mi chybějící kousek obrazu se slovy, celou dobu ho nosím u sebe jako památku, teď je tedy obraz zase celý...

Když je teď obraz zase celý, a já ho svírám najednou opět pevným mladickým stiskem, nemohu se ubránit smíšeným pocitům...

A nejsem sám, Yvette se ke mě naklonila a jelikož jsme zůstali pod sochou úplně sami, poručík s Helgou a plukovníkem odešli pozdravit Edith a Mimi, které se konečně seštrachaly po schodech do kavárny a vyšly na náměstí, nikdo její šeptání neslyší, jen já: “René, já si myslím, že se na nás konečně usmálo štěstí..., vidíš, obraz je celý..., co konečně začít nový život, jen Ty a já? Někde daleko? Umí dobře přesvědčovat, Yvetka moje milovaná.

Bylo to dojemné setkání. Moje žena Edith, plukovník, poručík Gruber s manželkou, Helgou. Každý si vzpomněl na něco z minula, druhý ho doplnil a setřel slzu i dvě, a povídali a povídali.

A my mezitím s Yvette tajně a po špičkách, aby moje stará kolečka moc nevrzala, a aby si nás nikdo moc brzo nevšiml dojeli až k plukovníkovu autu a nasedli si.

Jak jsem si ale pamatoval plukovníka von Strohma z války, jako pedantického puntičkáře. Věděl jsem přesně kde hledat klíč od zapalování. A také jsem věděl, že je plukovník obrovský fanoušek všeho co má kola a volant. Vzpomeňme jen na akci s parním válcem, kdy přišel Otto Flick o svoje druhé auto, motor naskočil na

první pokus.

Ale to už si nás všimli. “Co se děje? Kam jedete?” Volali na nás. A já, starý neohrožený hrdina odboje jsem se vyklonil a vykřikl na ně z okénka, “Co se divíš, Ty jedna hloupá ženská, prchám s Yvette do španělska....”.

A bylo to. Zůstali jako by do nich uhodil blesk, a my jsme jeli a jeli.....A jen matně se mi vybavilo proroctví velkého Roma:

“A až se naplní Váš čas, zemřete v železničním tunelu...”

A to je konec televizního seriálu.....

A nyní co v seriálu nebylo, nebo se tam nevěšlo. Je to jen hypotéza, ale Renému a ostatním bych ji přál, zaslouží si to protože to tam patří, jak si myslím, a mohlo by to fanoušky seriálu potěšit.

kapitola 1.

Konec války proběhl v Nouvionu celkem klidně, holiče, řezníka a pokrývače - dopadené kolaboranty vytáhly partyzáanky na lucernu, ale jelikož holič byl otec jedné z nich tak ho zase sundaly a pustily, neměly by ke komu chodit dělat si hlavu. Ostatní viseli trochu déle, ale také to přežili, jejich profese jsou považovány za důležité, a ono to s tím kolaborantstvím zase nebylo tak žhavé. Já o tom přece musím něco vědět, mě chtěly partyzáanky oddělat za kolaboraci i vícekrát, a nic.

Když kolem nás projely osvobozené jednotky, vyhnaly zbytky němců ze sklepů a jiných privátních úkrytů, nastalo veselí. Moje kavárna se jako zázrakem naplnila k prasknutí žízňivými pocestnými, lačnicími nejen po mém výborném víně, ale snad i po zpěvu méj ženy. To jsem ovšem nemohl dopustit. Válce je sice konec, ale Editě se zpívat nepovoluje, lidi k nám přestanou chodit nadobro.

Jiné výstřelky nebyly, jen když přijel do městečka generál de Gaull a poznali jsme se osobně, nevěřil svým očím. Podal mi medaili, posadil se k džbánku vína, a po chvílce se přiznal, že si mne představoval úplně jinak. Většího? optal jsem se zvědavě. Ne spíš naopak řekl on a zhluboka se napil. Krásně jsme si popovídali a když odjížděl byl na něm vidět smutný výraz. Asi ho mrzelo, že se ve mě zklamal, nebo že by ho zklamala jeho rozvědka?. Ani nechci raději vědět co mu o mě napovídali.

- Crabtree odchází... Konec války znamenal změnu i pro naše slavné rameno spravedlnosti strážmistra Crabtreeho/Višeň. Jen co odjely spojenecké jednotky dále na Paříž, přišla vysilačkou krátká zpráva určená právě jemu. Stálo v ní jedině. "Go home" Michelle nám to přeložila jako "vrať se domů", ale čekal bych že budou nadřízení k takovému hrdinovi mnohomluvnější a ne jedno slovo, jako se volá na psa, "k noze", ale co naděláme, britská tajná služba určitě ví dobře co dělá, a Crabtree/Višeň k nim patří.

- Zamčení klavíru. i když je konec války Edita stále požaduje aby se mohla vrátit ke svému zpívání (no určitě si vzpomenete, a s hrůzou v oku si nedovolíte nazvat představení provozované mojí ženou zpěvem, spíše krákáním a kakofonickým jekotem, že?). No tedy, řeknu Vám, hrůzou se mi rozklepala kolena. "Ztratil jsem klíč od piana, miláčku", řekl jsem Editě, "a nevím kdo by měl tak jemné prsty aby nám tu starožitnost nezničil." a bláhově doufal, že s tou myšlenkou přestane. Nepřestala, nejprve zavolala pana Alfonse, který si musel z nedostatku pracovního materiálu zařídit novou živnost. A ten, aby své lásce vyhověl okamžitě dorazil a začal piáno otevírat. "Pane Alfonsi", povídám, "pojdte si dát svou oblíbenou brandy", lákal jsem ho od piána, abych mohl zámek podepřít trochou lepidla napatlaného do spáry. Lest zabrala, pan Alfons vypil půl lahve a na piáno zapomněl. Editě jsem naznačil, že je to už opravdu hodně starý pán a že piáno potřebuje mnohem mladší ruce. O hlasu ani nemluvě.

Edith a gramofon 2 - nebylo ale zbylí, není li piáno René, budu zpívat s gramofonem jako tenkrát, vzpomeň si. šlo mi to opravdu moc pěkně, jen kdyby ten trouba Leclerc nezaměnil desky. Ano, to fiasko si opravdu dobře pamatuji, Edita se rozhodla že mi vyhoví a zazpívá publiku v kavárně árii operní pěvkyně Janet Mc Donaldové s doprovodem 64členého orchestru řízeného samotným Toscaninim. Z pudy jsme donesli staříčký gramofon a po celkem úspěšné zkoušce nanečisto byla Edita připravená na svoje vystoupení. Pan Leclerc ovšem zaměnil desky a místo okouzlujícího sopránu Janet Mc Donaldové se ozvala árie dunivým basem Egona Hourfieldsohna a Edita i když neztratila tvář, po odzpívání prchla do podkroví a neukázala se pak celé odpoledne.

Snad se historie nebude opakovat.

"Ale teď už víme, kde se stala chyba", řekl Leclerc, a poukázal na to, že kdyby se po něm nechtělo aby zároveň neobsluhoval, neutíral sklenice a nenosil ze sklepa nové zásoby vína, tak by ty desky nepomíchal. Nebojte se madam Edith, teď už se nic nemůže stát. Bylo mi jasné, že toto ujištění ač míněno v dobrém úmyslu, nemůže rozehnat pochybnosti, které se mi usadily na čele. Ale budiž, přenechal jsem všechno v rukách Leclercových a Editě naznačil vařečkou aby se připravila. z trouby gramofonu se ozvaly velebné úvodní takty a Edith se nadechla aby svým cvičeným hlasem opět oblažila posluchače libým zpěvem.

"Edith, víš co jsem Ti říkal, pianissimo, víš jaké máš odolné venkovské plíce."

"Aby se nestalo jako posledně že přezpíváš 64 nástrojů filharmonie"

"Ano, René", špitla umělkyně tiše, "pořád na to zapomínám."

Rozmáchl jsem se taktovkou/vařečkou a chystal jsem se dát pokyn Editě že přišel její čas ke zpěvu, když tu náhle staříčkový gramofon dostal šok, z trouby se ozvalo velmi podivně znějící zakvílení, a zevnitř přístroje se po malé chvilce ozval záhadný drnčivý zvuk, následovaný velmi slyšitelným "prásk" a chudák gramofon odešel do gramofonového nebe.

"Tak to se Vám mesjé Leclerc zase něco povedlo", řekl jsem a doufal, že se se mnou jako obvykle nebude pít.

"Já vím, asi jsem přetáhl péro, nemá to žádnou brzdu." Ozvalo se z jeho kouta a pak už nebylo slyšet nic. Edita neměla z vývoje situace žádnou radost. "Nemůžu zpívat, nebudu obsluhovat v kavárně..."

"Jak chceš miláčku", řekl jsem jí, "ale v tom případě Tě požádám abys dojela ke své švagrové do Abbevillu pro nějaké zásoby.

"A co bude s kabaretem?" zeptala se Edita.

"No, co? nebude, Ty zpívat nemůžeš a jiný gramofon nemáme. Neboj se zákazníci se s tím určitě nějak vyrovnají"

Vyrovnali. Jakmile Edita odjela, a počítám s tím, že se nevrátí dříve než za týden, přivolal jsem z horního patra servírky Yvette s Mimi a navrhl jim, jestli by za malý příplatek nepřevzaly za Edith její těžkou úlohu v kabaretu. Myslím, že tento nápad nezapadne, zásoby nám docházejí poměrně často a Abeville je dobrých sto km daleko, s Edith jako důvěryhodnou osobou pro cestu pro zásoby se vždy nějak dohodnu. A v kavárně se tedy přece jen, i když jen občas, bude kabaret provozovat. A to nejen na úrovni pěvecké, ale hlavně postavami interpretů které na to mají.

"A mojí ženě to co? No přece nebudeme povídat!!! A kdo to řekne ten do mojí kavárny už nesmí..."

kapitola 2. V Nouvionu je velká sláva. Máme první demokratické volby po válce. A není to od počátku jednoduché. Partyzánky, které za války o jakýchkoli volbách nechtěly ani slyšet, už partyzánkami nejsou. Staly se z nich opět pracovité zaměstnankyně továrny na rybí konzervy. Dříve továrny na vzducholodě, explodující vánoční pudinky a těsně před válkou továrny pak na mražený jablečný štrůdl a jejich motivace jít do voleb je neuvěřitelná. Všechno bude lepší než to bylo. Toto heslo je vidět na každém nároží a každém patníku. Jejich nadšení ale trochu kalí styk s vedením továrny. Novým majitelem továrny se stal pan Alfons, funebrák a

je přímo brutálním kapitalistou. "Tohle nedopadne dobře", říkám si, "ještě štěstí, že já mám stále svoji kavárnu." A je to pravda, Alfons zakázal odbory, zakázal volné víkendy, snížil všem už tak malé platy, a vyhlásil soutěž o nejlepšího pracovníka továrny s výhrou "týden dovolené na vlastní náklady kdekoli si člověk zamane" Když to ale jedna z dívek s jazykem na vestě konečně vyhrála, poslal ji do Abevillu se slovy: "i Abeville je místo nezapomenutelných zážitků, když jsem tam byl já, před padesáti lety tak zrovna renovovali místní hřbitov, to Vám povím, takový zážitek je k nezaplacení" A bylo, chudák holka v Abevillu raději zůstala a vdala se tam za nějakého myslivce, pokud si dobře vzpomínám. A Alfonsovi poslala v dopise kus dlažební kostky. "Že prý je to z hrobky ze hřbitova" Já těm mladým závidím, tu fantazii, být to kostka ode mne dostane ji expres. A pěkně okenní poštou.

A on to o mě ví. A dal mi to pocítit když jsem v městečku rozvěšoval plakáty s mou kandidaturou na nového starostu. Alfons jako prozatímní místostarosta sice, jak on říká, neuvažuje o kandidatuře, moc, ale na kandidáty si prý dá hodně velký pozor. A když zjistil, že budu kandidovat já, zhrozil se. Nejprve se snažil diplomaticky ovlivnit mojí ženu, aby mi tento bohumilý úmysl rozmluvila, ale když to nezabralo zaútočil na mě přímo. "Takže Vy si myslíte René, že máte na to být starostou a sloužit i jiným lidem než sám sobě?" Rozkřikl se na mě v lokále. bylo mi to skoro trapné mu na takovou urážku odpovídat, ale nebylo zbytí. Nemůžu přece před sousedy vypadat jako nějaký zbabělec, co zaleze jen si na něj nějaký takový obejda vejda vyskočí. "Vás nahradím kdykoli, Vy jste se ukázal za války, jediné co Vás zajímalo byla moje žena. A víte Vy co? Já to zařadím do svého předvolebního slibu. Nikdy nebudu veřejně pomlouvat staré lidi, kteří již nevědí co činí. A omlouvám se ctěnému p. Alfonsovi, který již zřejmě zapomněl na plotky s mojí ženou a na moji toleranci, se ktreou jsem ho stále vítal u sebe v kavárně. Bude Vám to takhle stačit?" A bylo ticho.

"Nechci Vám nic připomínat, Vážený pane Alfonsi, ale poslední rok se Vám docela dařilo být viděn s mojí ženou kdekoli a v jakoukoli denní a občas i noční dobu" Tento jemný, ale neúprosně drtivý nátlak zabíral, čím dál tím víc, Alfons zelenal, blednul a nakonec se odevzdaně postavil, napřáhl ke mně skleničku s brandy a prohlásil: "Proti Vám milý René už nikdy nebudu intrikovat, to Vám slibuju na svou čest jako francouze. Zajímalo by mne od koho jste se to naučil". "To víš tobě to budu povídat",

pomyslel jsem si a vzpomněl na nevydařený souboj, kdy mi jeho kulka málem pocuchala pěšinku. A udělala moc pěkný důlek v uhláku, kterým jsem se chtěl krýt.

"Milý René, když už nejsme ve při, mohl bych Vás požádat o malou laskavost?" Povídá najednou Alfons, rád bych, abyste uvážil možnost že bychom se stali obchodními partnery. pohřebnictví teď po válce moc nenese, a než rozběhnu tu továrnu na rybí konzervy, aby alespoň trochu vynášela už tu možná nebudu. Co myslíte, nepřibral byste tichého společníka? Ještě že jsem seděl, takový šok a ještě není poledne, kam na ty nápady chodí skrbílek jeden. Ale musím mu nějak odpovědět dřív než se toho chytí Edith, ta by byla schopná mu to nejen dovolit, ale ještě by se s úsměvem dívala jak odcházím o žebrácké holi.

"Ale ano, samozřejmě pane Alfonsi", vykřikl jsem nadšeně, "vzal jste mi to přímo z pusy, jen se s Vámi budou muset domluvit také moji ostatní společníci, to víte doba byla zlá a o slušného člověka jste nenarazil. Vždyť víte, ta válka." "Ano, ano, já vím", řekl a tázavě se zadíval na kasu. Kdo jsou Vaši další společníci?" "Určitě je znáte, vídal jste je v kavárně. Partyzáanky z komunistického oddílu Denisy Laroccové." A bylo to, nedělám to rád ale musel jsem, Alfons se rozklepal jako osika ve větru. "Tyyyhhlleee..." "Ano, bohužel tyhle" ,přisvědčil jsem a podal mu opravdu velkou sklenici brandy. Vypil ji naráz. Pak odešel velmi pevným krokem a na tohle téma jsme už nikdy víc nehovořili.

Volby. Na volbách je nejdůležitější předvolební agitace. To věděli už ti kdo volby vymysleli, ale nějak si nemohu za boha vzpomenout, kdo to byl. Kdybych to věděl, šel bych mu plivnout na hrob. Nebo alespoň bych mu hrob osázel bolševníkem. To je Vám přátelé nádherná rostlina, nic nepotřebuje a jen se množí.... No a když ji chcete odstranit narazíte, ona se prostě odstranit nedá. A Vy trpíte, Vaše zahrada také a bolševník se množí.... Ale to jsem trochu odbočil. Ano, tedy předvolební agitace, přiznám se nikdy jsem se voleb nezúčastnil, nemám li koho volit považují svůj hlas za natolik cenný a vzácný, že ho prostě nedám nikomu. Ale teď jde o mě. Já, a kandidát na starostu našeho městečka, řeknu Vám zní to tedy honosně. Jen kdybych se nedoslechl o konkurenci. Nejsem prý jediný, kdo se za války zasloužil o blaho města. No nevádí, můj volební štáb, složený z Yvette a Mimi se o tu konkurenci určitě postarají, řekly mi to jasně, René když tě nezvolí, tak v tomhle městě nezbude dost skla na

zasklení všech oken. Rozbijeme jim je s Mimi aby si ti balíci uvědomili, že volby jsou tady od toho aby zvítězil ten nejlepší, nejčestnější a nejmilovanější kandidát, a ne nějaký Pepek Vejda Obejda Odnikud. Věřte mi, takovouhle pochvalu jsem už dlouho neslyšel, moc pěkně mě to hrálo u osrdí.

Nejprve to byla malá šeptanda, pak větší a nakonec se konkurence zcela odhalila. A divil jsem se, kromě jednoho přespolňáka, se proti mě postavili mí rádoby přátelé co ke mě celou válku chodili do kavárny na odpolední posezení. No nazdar, vždyť ti mě znají jako svoje boty, s nimi bude moc těžké bojovat. A už jsem viděl v duchu v novinách ty titulky - "Neúspěšný kandidát zdrcen", "Volby vyhrála konkurence - válečný hrdina klopi hlavu", ... a tak podobně. Ty noviny pořád ještě vedu já, takže bych si asi samozřejmě dokázal poradit s příliš vyzývavými titulky, ale jak se říká, nestahujme kalhoty, když brod je ještě daleko. Ve vymýšlení protiopatření jsem přece jednička. Jen kdyby mne napadl nějaký opravdu geniální nápad. Nemyslí mi to, jdu se na to vyspat, ráno je přece moudřejší večera.

Ještě včera jsem nebyl skoro nikdo, jen válečný hrdina, který se celou svou duší snažil přežít krůzy války. Ale ne, co to tu žvaním, samozřejmě, že jsem se hlavně ze všech svých sil snažil pomáhat francouzskému odboji, jehož jsem byl vedoucím a hybatelem, v akcích proti nenáviděným okupantům. A dnes? Vidíte přátelé, tak svět odplácí, včera skoro nikdo, a dnes kandidát na starostu našeho městečka. Dnes jsou totiž volby. A ne abych Vás slyšel mumlat si ten slavný výrok, že kdyby volby mohly cokoli změnit k lepšímu, už by je dávno zakázali. Já si to nemyslím a vy byste taky neměli, nebo chcete abych Vám doporučil přestat s takovými názory navštěvovat moji kavárnu? No vidíte, že se dohodneme, já přece vřbec nejsem nějaký takový tyran nebo despota. Se mnou se dá i vyjít, pokud s Vámi nevyběhnu, že?

Takže dnes jsou naše Nouvionské slavné volby. Bude tam určitě hlava na hlavě, kandidáti musí být veřejně představeni voličům a pak jako první volí. Bude to úmorný den, než se dostaví i ti z poza lesa na pomezí okresů bude skoro večer. Ale vydržím to, musím, Yvette s Mimi za mnou večer přišly a s tajuplným úsměvem mi sdělily že mají pro mne překvapení. Ale že se ho dozvím až po volbách. Tak a už stojím na pódiu. Někdo se zapomněl a vedle mne přistálo rajče, ale hned jsem viděl jak toho smělce někdo uklidnil pořádnou fackou. Tohle si tady nedovoluj, nejsi v Abevillu.

A potom už byl klid až do večera, předvolební gulášek se Editě docela podařil, kdo přišel dostal porci a navrch její speciální křupavé pečivo. To mi málem kandidaturu sice zhatilo, ale nakonec se to ukázalo jako dobrý tah. Nad náměstím totiž zakroužilo hejno kachen, zakejhalo a jako na signál se spustily dolů. Přímou na pódium. Já a ostatní kandidáti jsme se odporoučeli a přihlížející spustili na kachny palbu pečivem, zabralo to, kachny pochyťaly co se dalo a pomalu odletěly k rybníku. Sledoval jsem je velmi pozorně, vím totiž co pečivo mojí ženy dělá s lidmi, takže si docela dobře dovedu představit co to udělá s takovou kachnou. A najednou bylo po všem, volby skončily. Výsledky budou známy zítra ráno. Bude slavnostní vyhlášení. Věřím že v celém městečku nikdo nezamhouří oka.

kapitola 3.

Jsem starostou. Neuvěřitelné. A to se stalo jen proto že politika je prý nejvýhodnějším zaměstnáním pro líné lidi. I Edith to říká, ale u ní bych to měl spíš brát s rezervou, cokoli mi doporučila skončilo fiaskem. Mám ale pocit, jako bych právě vyhrál milion v loterii a Yvette, která je mým místostarostou, to jsou skoro dva miliony. Proti tomuto našemu spojení se občané Nouvionu nejprve urputně bránili, ale Yvette, hlavička chytrá, je všechny obešla, prohodila s každým z nich několik slov a bylo to. Divil jsem se jak málo času jí chudince stačilo, někdy se zdržela jen pár minut, někde ale musela strávit i dvě hodiny a najednou už nikdo proti mému návrhu nebyl.

Když jsem se jí potom ptal, řekla mi tajemně.

"To víš milý René, každý má nějakou tu starou kostru ve skříni, na kterou by nejraději zapomněl. Neboj se ty ji máš taky, ale pokud budeme přátelé na světlo se nedostane."

Takovéhle uklidnění bylo docela nutné, s pláštěm a dýkou jsem se za války přece dopouštěl různých hrdinských činů, a jak to vypadá, Yvette nelenila a všechny moje skutky si uložila do paměti pod heslo - jak jinak - kostlivec ve skříni, majitel René Artoise.

Nemyslete si přátelé, že my francouzi neumíme slavit. Ten kdo si tohle dovolí říci francouzovi riskuje výzvu na souboj, a když je větší postavy než francouz minimálně tedy facku, nebo kopnutí pod koleno. Když je dobrá příležitost tak se vždycky oslava protáhne velmi, velmi dlouho. Jsme prostě takoví. Přátelští, upřímní a hlavně pořád lační po nějaké té sklence

dobrého vína. A v mé osobě se podařilo spojení - oslavenec + majitel prosperující kavárny na náměstí. Je mi sice trochu líto, že se mi zatím nepodařilo ke kavárně připojit vedlejší dům, ale nedá se nic dělat, pokoje mám, ale je jich málo. Přespolní se budou muset vyspat na seně. A že jich přišlo, i můj vzdálený bratranec z Avignonu, který mne za války totálně ignoroval, se najednou ozval, napsal mi překrásný dopis, přímo srdceryvný, a požádal mne o pomoc při jeho soudní při. Asi si myslí, že slovo starosty může něco změnit. Budu o jeho při přemýšlet, časem určitě. Ostatní návštěvníci měli jiné plány, stoly se prohýbaly pochoutkami, Edith narazila soudek nejlepšího vína a rozhodla se, na moji velmi důraznou žádost že dnes výjimečně zapomene na svou pěveckou šou, kterou mi chtěla vyjádřit své sympatie a oslavit moje vítězství ve volbách. Naladili jsme dvoulampovku na rádio Paříž a Edith uraženě zmizela v podkroví u své matky. Slyšeli jsme zezhora polohlasné mumláni, ale to rychle zmizelo, když jsme zvýšili hlasitost. Všichni se velmi dobře bavili, a oslava se tak protáhla přes půlnoc do druhého dne. Pak se protáhla do večera, původní hosté se vyměnili za nové příchozí a veselým skotačením jsme přeskočili do třetího dne. to už zábava začala trochu vážnout ale když jsme vyvalili soudek starého archivního z roku 1937, který i pan Alfons označoval za velmi dobrý ročník, vrátilo se vše zase rychle do správných kolejí....

A po správném tahu, tedy bujaré oslavě, nastupuje neodmyslitelně kocovina. Kdo neví co to je vysvětlím. Kocovina je, když se Vaše hlava snaží oddělit se od zbytku Vašeho těla, když se Váš žaludek pokouší neidentifikovatelnými zvuky přimět mozek, aby přinutil tělo, zhroucené někde v koutku, pokud byla konstelace hvězd v pořádku, a pokud nebyla v pořádku, nejde se to tělo v prasečím chlívku, nebo ležící ve sklepe na uhlí. Nebojte se, já vedu kavárnu už dlouho a tak se mi samozřejmě nestane, že bych zapomněl na první pravidlo správného pijáka.

"Když si chceš na oslavě dopřát, musíš se nejprve dobře najíst." S tímto pravidlem mi věřte nebo ne, na Vás kocovina nestačí. A kdyby přece, tak jste se nenajedli dost. A naše oslava, no ano! Skončila podle očekávání, dobrá polovina hostů se probrala s neutuchající bolestí hlavy a jiných částí těla, a druhá? No, tak ta by nejraději v konzumaci pokračovala. Ale nebylo zbylí, při letném pohledu do našeho, vždy tak dobře zásobeného sklepa, jsme zjistili hroznou věc, vypili nám i konev s petrolejem. A to už je tedy jasný signál k rozpuštění večírku, byť tří denního, a odeslání ochmelků, pardon mých milých oslavovatelů, k jejich domovům. Tam na ně již zcela

jistě čekají s otevřenými náručemi jejich něžné žínky, a ne, těch válečků na nudle za jejich zády, těch si opravdu nebudeme všímat, ten nástroj tam určitě zůstal zapomenut jen proto, že milovaná žena připravovala svému mužičkovi nějaký dobrý recept na překonání následků oslavy....

"Co má asi takový starosta vlastně na starosti?" Sedím ve své nové kanceláři na radnici a dívám se z okna. Pohled to není zrovna exotický, ale to se určitě časem zlepší. "Měl bych si připravit nástupní řeč, Yvette mě povídala, že se to ode mne jaksi čeká. Ale co já jim budu povídat? Že je po válce a musíme nějak získat peníze na obnovu škod? To přece každý vidí. Nejlepší bude, vyhnout se takovýmhle nebezpečným tématům. O věcech o kterých všichni vědí se mluvit nedoporučuje. Musím vymyslet téma, které přitáhne jejich pozornost, ale ne zase natolik aby se toho tématu chopili. Schůze je za tři dny, do té doby musím něco vymyslet. - můj první čin - nařete mojí sochu stříbrem, chci aby mi dlouho vydržela....

A je to. Plánování oprav v městečku můžu v klidu pustit z hlavy, z Paříže přijelo několik mládenců s pověřením generála De Gaulla, pomoci nám při napravování válečných škod. Jako starosta jsem je uvítal a nabídl jim ubytování v jediném podniku, který je na to vybavený. U mě v kavárně samozřejmě. Pozvání bylo přijato, a moje žena má zakázáno zpívat v jakékoli podobě. Slovo starosty má váhu, ani slovíčkem neprotestuje, začíná se mi to starostování mnohem více líbit. Když začaly oprava města všiml jsem si při polední procházce, že začíná být moje socha trochu oprýskaná, socha hrdiny odboje a oprýskaná, slyším Vás si mumlat. No ano přátelé, sotva jsme ji postavili, a němci uhradili, co si pan Alfons napočítal, byl tu konec války. A na ochranu před nepříznivými vlivy jako třeba vandaly, počasi a podobně už nezbyl čas. Ale teď je času hromada, a proto jsem na první schůzi Nouvionského zastupitelstva pronesl plamennou, byť krátkou řeč, na téma památky na hrdiny našeho francouzského odboje. Připomněl jsem, že se na ty, co se tohoto vítězného času nedožili, nesmí v žádném případě zapomenout a my přeživší musíme dbát na jejich světlou památku. Moje řeč byla přijata s uznalým mručením a jednohlasně bylo stanoveno, že se o památky musí někdo ze zastupitelstva starat. To už byl ale trochu malý technický problém. Nikdo se nechtěl angažovat. Yvette, ta studnice nápadů, se ke mě naklonila a šeptla mi, že ten kdo se přihlásí, může zažádat v Paříži o finanční pomoc a aby ji dostal, musí v té Paříži osobně vysvětlit na co že tu pomoc chce. Jsem člověk zcestovalý, a v Paříži jsem už nesčíslněkrát byl, ale podívat se,

jak se Paříž halí do nových svobodných šatů, pozdravit známé a mezitím si popovídat s několika úředníky, to jsem nemohl ignorovat. zvedl jsem ruku, požádal o ticho a poděkoval všem za účast na schůzi. Když se zvedli, navrhl jsem, že se jako osoba stojící jak v čele zastupitelstva, tak i osoba stojící za války v čele nouvionského odboje o všechny záležitosti s památkou na hrdinské činy partyzánů a našich obyvatel postarám sám. Souhlasili, a bylo to. A moje socha na náměstí dostane nový kabát, nejlepší bude kamnářské stříbro dohodli jsme se s Yvette, ne že bych byl nějaký ješita, ale uznejte sami, mít stříbrnou sochu, nebo šedivou sochu, to je určitě lepší ta stříbrná.

Neuplynulo ani třicet dnů a mám další starost. Ve všech okolních městech se konaly také volby do místních městských zastupitelství. Úspěšně, jak vidím z pozvánky na mém stole, a proto se všechna zastupitelství dohodla na mimořádné schůzce. A to první schůzce starostů v historii. Podle programu se máme sejít a prodiskutovat spolupráci našich okresů na hospodářském a v neposlední řadě i politickém rozvoji našeho regionu. Už se na to těším, vezmu sebou samozřejmě také Yvette, svou místostarostku, aby mi, vyskytnou-li se nějaké problémy, pomohla svou radou. ovšem vysvětlit mojí ženě edith, že to není dovolená, ale schůzka starostů na té nejvyšší úrovni a že by se tam zaručeně nudila, to byl přátelé vrchol diplomacie, nepomohlo ani tvrzení že Yvette se mnou musí, protože já neumím psát na stroji. Prostě chtěl jet s námi, a určitě by to špatně dopadlo, kdyby nezasáhla náhoda. Její matka se roznemohla. No pravdu říci, čekali jsme to, do kavárny nám dovezli nějaký divně čpící Gin a tchýně s panem Leclercem mi samozřejmě dvě láhve okamžitě zcizili. Následky na sebe nedaly dlouho čekat, pan Leclerc vykloněný z okna hlasitě troubil do zahrady, a moje tchýně, chudinka malá nemohla ani vstát z postele. Bůh ví co to v tom Ginu bylo, ale díky za to, Edith zůstala doma a my s Yvette jsme vyrazili na dovolenou. pardon, co to melu, na služební cestu do Abevillu. Byla to opravdu plodná schůzka. počasí bylo nádherné a posezení s ostatními v zahradě hotelu v Abbevillu spíš připomínalo setkání starých přátel než suché a nudné zasedání špiček městských zastupitelství. Vše jsme projednali a odjížděli zpět do svých domovů bez sebemenšího náznaku nesouladu a nespokojenosti. Další shůzku jsme naplánovali o rok, zdálo se nám to příhodné, setkat se zase po roce a udělat ze suchopárné starostenské dřiny dřinu trochu menší.

Připadám si strašně důležitě. Za mého mládí jsem strašně záviděl všem těm, kdo se z jakéhokoli důvodu dostali do vězení, lochu, basy a tak, prostě do zařízení, které stálo na okraji Nouvionu a mělo budít strach. Popravdě, strach tedy nebudilo ani v nejmenším, dostat se dovnitř a ven bylo pro některé z nájemníků otázkou několika minut, jen bylo po jejich úniku nutno znovu zasadit mříže a nebo dveře do pantů. A tak se rozhodlo, naše zastupitelstvo a dvě sousední, že naši starou věznici zmodernizujeme. Částečně proto, aby klesl počet úspěšných útěků, a také proto že už v celách nebylo možné udržet ani myši. Ale to bylo určitě tou vězeňskou stravou. Vařit pro dva lidi to není žádný špás. Žalářník, stálý zaměstnanec radnice, byl poslán na dovolenou, a práce začaly. Přistavět kolem celé budovy novou tlustou betonovou zeď bylo otázkou dvou tří dnů, a nové ocelové mříže které se zasadily do oken rázem vzbudily zájem všech okolobydlících spoluobčanů. S otázkou, zda se už nyní nebude stávat, že se o půlnoci třeba probudí nějakým hlukem a pak zjistí, že jsou zrovna v té chvíli vykrádáni lumpem, který má právě v té chvíli sedět ve své cele. ujistili jsme je že se toto už stávat nebude a pokračovali jsme v díle. Po třech dnech se vrátil žalářník z dovolené a zase zaujal svoje místo. Bylo mu sice trochu divné že místo jedné cely a jeho kamrlíku je tam cel najednou šest a ke kamrlíku přibyla komora, ale to jsme mu vysvětlili tím, že už to bylo načase a že se pro něj i nadále nic nemění. Jen bude muset chodit pro jídlo vězňům s dvoupatrovým táčem. Chvilku reptal, ale pak zalezl do svého příbytku a za chvilku jsme už věděli, že se s novým osudem vcelku smířil. Z okénka se totiž ozývalo velmi silné chrápání. Řeklo by se že se ve věznici nedá zabloudit, dá a snadno, vyprovázel jsem posledního návštěvníka, špatně jsem zatočil a bum, najednou za mnou zapadly dveře a já byl prvním vězňem naší nové Bastily. Strach jsem nedostal a hned jsem začal mechanickými pomůckami budit žalářníka. Po dvou hodinách jsem se vzdal. Sice jsem zaslechl, jak si ve svém kutlochu odříhl a polohlasem pravil "Ticho bud', nebo nebude menáž.... to jsou dneska lidi, ani vyspat člověka nenechají...." No počkej, řekl jsem si já, počkej až se vyspinkáš a otevřeš mi celu, já tě proženu. Spal dlouho, to snad ani není francouz, dostal jsem se ven až po dvou hrozně dlouhých dnech bez jídla a pití. Od teď budu litovat každého, koho do naší Bastily zavřeme, s naším žalářníkem budou mít ze života opravdu peklo, a ne jen takový fešácký kriminál jako někde.

kapitola 4.

Musíme znovu postavit větrný mlýn abychom nemuseli vozit obilí do sousedního okresu. Ten starý byl tesně před koncem války zasažen německým dělostřelectvem, mě přitom zabili, jak si jistě vzpomenete, a ze mlýna nezbylo nic. Tedy zbylo, ruiny. A já abych teď přemýšlel o tom jak na mě místní sedláčci houfem nasazují psí hlavu. "Že prý jsem to já kdo za to může, a že se mám, a prý dokonce musím, osobně postarat aby byl mlýn opět v provozu. Že prý se starají o jídlo celému městu a okolí a vozit obilí 100 km do mlýna nechťejí, a pro cenu to také není nejlepší." S tímhle argumentem jsem souhlasit musel, i já jsem v kavárně nelibě nesl, že musím svým zákazníkům účtovat vyšší cenu. A to jsem se zařekl že po válce se budou ceny pohybovat nízko, aby se moje kavárna stala nejoblíbenějším místem v novionu. To sice byla i dřív ale znáte lidi, zdražíte jim cokoli, třeba zrovna syrové tyčinky, které si dávají k oblíbenému vínu, a oni Vás pomluví. ne aby řekli třeba "ano my chápeme, že se ty tyčinky musí dovážet a proto jsou dražší..." Ne, oni hned spustí že jsem vyždřiduch a měli by mě zavřít.

Pořádám sbírku na nový mlýn, ale znám lidi, musím to udělat šikovně. Není to na mlýn, ale na elektrárnu, mlýn bude jen jako vzpomínka na válku když ho němci zničili při střelbách, a taky upomínka na mojí maličkost, která tam při tom zahynula. Dali všichni. A ani jsem je nemusel moc prosit. Asi si vzpomínají na moje chrabré činy. Prováděné Němcům přímo před jejich očima za jejich zády. Jen si vzpomeňte na například tu slavnou scénu z ochutnávky vína, jak odtamtud odjela moje stará tchýně s oblakem dýmu za zadkem, tedy zadkem svojí kolečkové židle, když zase vybuchl jeden ze slavných plánů Michelle, té vrchní partyzánky, která zabudovala do té kolečkové židle silnou nálož dynamitu, která měla zabít generála von Klinkerhoffena. Nebo tenkrát jak jsem s kapitánem Geeringem v tančíku poručíka Grubera ostřeloval Ženevský expres, který odvážel padělek obrazu padlá madonna s velkýma balónkama. Vzpomínalo se mi hezky, sousedům už tak moc ne, pořád tady byla vidina že na mlýn nebudou muset přispět, ale nepovolil jsem, " je to na dobrou věc přátelé", řekl jsem a za zády si jako vždycky překřížil prsty. "Co oko nevidí, srdce netrápí", řekl jsem si, "zatím vždycky všechny moje akce dopadly dobře, tedy dobře pro mě, a to je důležité..." a s milým úsměvem jsem se díval sousedům do tváře. A na jejich peněženky. A tak suma rostla a rostla.

Nový mlýn postavit nám netrvalo dlouho, všichni se sice ptali "a kde je ta slavná elektrárna ... dali jsme si na ní a teď tady není..." a byli dost zklamaní, že se nám projekt nevydařil. "Budeme muset vybrat další peníze", říkám, "dostali jsme se do druhotné platební neschopnosti a jediné nová finanční pomoc nás může zachránit. Ne, ne, co jsme vybrali stačilo, nechte mlýn mlýnem, a elektrárnu elektrárnou, mlýn stojí a stejně ho potřebujeme", řekla ale naše městská rada. Tím mne přehlasovali a já demokraticky ustoupil, "Máte pravdu, naprostou, elektrárna by se na ten kopec stejně nehodila."

A ještě jedna vec se díky novému mlýnu opět vrátila do Nouvionu. Všichni nám nový mlýn závidí a zdá se že jsme vítanou konkurencí v okruhu 150 km. všichni totiž okamžitě začali svážet obilí k nám, inu, nový mlýn dobře mele, jak se říká. A taky máme poloviční zaváděcí ceny. Alespoň pro tento rok, pak se uvidí.

kapitola 5.

Privatizujeme zdevastované zámky, které němci opustili sice spěšně, ale zanechali je v dezolátním stavu.

Nacházíme skryté poklady které nedokázali odvézt, příjemná práce do chvíle než přijede komisař z Paříže a chce nám nálezy sebrat.

Pan Alfons ho hypnotizuje

Nikdy bych si nemyslel že se postavím proti vrchnosti, ale ten človíček myšího vzhledu, který se u nás zčistajasna objevil, ten mi dodal. Takovou kysu malou, nenápadnou, byste přehlédli i v metru. Jenže k nám přijel vybaven veledůležitým lejtrem - oprávnění ke katalogizaci majetku, zabraného německou armádou a jeho převozu do hlavního města k odbornému posouzení stavu a ceny.

Ale jak víte, přežil jsem válku nejen proto že jsem neohrožený hrdina, ale hlavně proto že jako majiteli kavárny mi vždycky lidé, ať už se snažili jak se snažili, museli ukázat pravou tvář, a že někdy to nebyl vůbec pěkný pohled, poplašný zvonek v mojí hlavě při pohledu na toho človíčka zvonil a zvonil. Človíček katalogizoval a lozil po všech půdách a cimrách kde byli dřív němci ubytováni, aby ze všech sil dal dohromady všechno co ukradli a

odlifroval to s posvěcením svého úřadu do Paříže. My jsme se mu snažili sice nenápadně ale o to důrazněji naznačit, že u nás nic nenajde, ale jako by přesně věděl kam má vlézt a jakou skříň otevřít, vždycky jakoby náhodou našel nějaký vzácný kousek. majitel dostal stvrzenku a človíček šel o dům dál. "Na radnici", to jsem tomu chodícímu katalogu vysvětlil velmi důrazně, "se udělá konečný soupis, opatří se podpisem celého zastupitelstva a teprve potom pojedete." Kupodivu souhlasil, a to na chvíli oslabilo moji obezřetnost. Ale ne nadlouho, človíček odeslal do Paříže velmi podivný telegram a to mi zase připomnělo můj život za války. "O co mu jde? Je to zloděj, vybavený perfektním krytím? Nebo něco podobného? Když mu dovolíme obrazy odvézt, kde si je pak budeme hledat? Chce to rychlou akci, a nenápadnou, co kdyby to byl náhodou pravý úředník."

Pan Alfons si v kavárně přisedl k úředníkovi a celkem nenápadně se mu ho povedlo zhypnotizovat. Proč? No přátelé potřebujeme aby si pár věcí přestal pamatovat. Proto.

A v Nouvionu vypukly spalničky. Nevěřili byste co ten skrček začal vyvádět, vrískal něco o kladení překážek vládní moci, že si to nenechá líbit a že mě požene k osobní odpovědnosti. Ale měl smůlu, v Nouvionu byla karanténa a Francoise, náš nový policejní strážmistr, nehodlal pustit z města ani do města ani nohu, a milý skrček nás samozřejmě nenechal na pochybách, pogrataloval jsem si. Chtěl zmizet a to rychle a nenechat tu nic co nalezl. Až Francoise zarazil jeho spády, a pro porušení karantény ho zavřel do našeho nového vězení. Nashromážděné cennosti jsme zamkli na radnici a doufali že se situace vyřeší v klidu. Nevyřešila, na nádraží vznikl problém, když z Paříže dorazili ze Syreté a byli zastaveni karanténou. Proč ze Syreté, no někdo, koho raději nebudu jmenovat zatelefonoval do této instituce a požádal o prověření zmíněného katalogizátora a jeho pověření. Obé bylo falešné. A tak jsme karanténu odvolali a človíčka jsme z vězení vypustili. Samozřejmě nic o návštěvě z paříže nevěděl a choval se velkopansky dál. neodporovali jsme mu a čekali. Ne dlouho, páni ze Syreté si zahráli na nájemníky v jednom z prázdných domů a i když nevíme co přesně si tam s katalogizátorem povídali, střelba tento rozhovor nejen přerušila, ale i skončila, katalogizátor byl vyveden na ulici a v jeho tváři bylo možné číst jediné: "vy balíci, jak jste to poznali....."

A byl konec, cennosti se rozdaly zpět majitelům a návštěva ze Syreté se vrátila zpět do Paříže pro zaslouženou odměnu.

Kapitola 6

Jsem volán do Paříže abych vysvětlil chování komisaře. Dopisy z hlavního města vždycky neznamenají problémy, ale tento opatřený trikolórou a se zpáteční adresou na revizní oddělení ministerstva kultury ano. Adresovaný přímo mé osobě a to bezodkladně. "Co po mě můžou ještě chtít?" říkám si bezradně, podvodníka jsme nechali zatknout a tím to pro nás zhaslo, mysleli jsme si. Jak to ale vypadá, něco jsme asi přehlédli. A nebo mi chtějí v Paříži dát zase nějakou tu medaili. "No mohli by, nedávat pozor podvodník by se napakoval a vzácná díla by zmizela Bůh ví kde. A jestli jsme nebyli první město kde to zkusil, může toho mít na tričku, tedy na své bílé košili s vázankou za pět set franků mnohem, mnohem víc."

Cesta proběhla klidně, jen na nádraží jsem omylem nastupoval do vlaku do Španělska, inu, staré zvyky jsou od toho aby pracovaly automaticky. V Paříži jsem byl ohromen pohledem na znovu se rodící metropoli - jedním slovem mraveniště. Paříž, jak víme od našich partyzánek nebyla za války také moc šetřena a bomby které jí pocuchaly fasádu cuchaly důkladně. Ale my Francouzi jsme přesně jako mravenci, kdo nám šlápne do mraveniště se zlou se potáže. Válka skončila, tedy hlavně díky spojencům, a my jsme se vynořili z podzemí a začali opravovat zničené mraveniště, tedy vlastně celou zemi. A v Paříži to bylo znát na každém kroku, čerstvá vůně malty, nařezaného dříví na lešení a hlavně díky náladě lidí - nezpívám, protože to neumím, ale jít kolem těch pracujících lidiček bylo inspirativní i pro mě, přistihl jsem se že si naprosto falešně broukám Marseileaisu a vůbec mi to neladí, ale cítil jsem, že jsem součástí celku a bylo mi dobře. Než jsem došel na adresu ministerstva minul jsem spoustu mizejících zboženišť a to mi dodalo sílu postavit se těm úředníkům, kteří nemají nic lepšího na práci než vytrhovat z práce starostu malého, leč důležitého města, mě. Jen jsem si musel přestat broukat. Usadili mne do předpokoje a řekli, čekejte, zavolají Vás.

Když jsem čekal dvě hodiny, zvedl jsem se a šel jsem na oběd. Vrátil jsem se celkem brzy a nic se zase nedělo. po třech hodinách jsem toho měl akortát tak nad hlavu, nejsem přece jen tak někdo. Nikdo nevycházel a tak jsem sešel do přízemí kde byla vrátnice a zeptal se kde to vlastně jsem. Z odpovědi jsem moc moudrý nebyl. Prý je to pobočka ministerstva a zabývají se dohledem nad rekonstrukcí národních památek. Pokýval jsem hlavou a požádal o telfon. A určitě uhodnete kam jsem si zavolal. No ano,

do Surete, inspektorům kteří byli v Nouvionu pro našeho malého inspektora. Byli velmi rychlí, ani deset minut jim to netrvalo. Jen si museli zavolat pro další antony. Z budovy totiž vyváděli pěknou řádku k sobě spoutaných osob. Stál jsem stranou a nevěřícně tu scénu pozoroval. Kvůli tomuto jsme bojovali? Aby hned jak se situace uklidnila vylezli z děr pod kameny příživníci a nekalé živly a aby nás s úsměvem na falešných rtech připravili nejen o to co se nám podařilo zachránit, ale i o život, jak mi vysvětlil jeden ze Surete, tohle jsou tvrdí hoši, máte štěstí, že jste měl ten nápad a zavolal nám. Asi byste se už do Nouvionu nevrátil.

kapitola 7.

Církev v Nouvionu - mlčící řád Kryšpína Tichého, jak si jistě dobře vzpomínáte, pořádá sbírku na střechu kostela. Jejich maškarní průvod a akce na náměstí zapůsobila, vybrali asi tři tisíce franků, rozloučili se s námi několika zbožnými slovy, a odešli dále krajem do Abeville, a pak do Armetierres a dál a dál a dál... Až se po týdně vrátili a s velkou pompou začali s rekonstrukcí. Zařízeno to měli dokonale, jen naši řemeslníci byli velmi zklamáni z toho, že si představený kláštera dohodl pracovní síly v Abevillu a naše pracanty obešel. Mé kavárně ale nevadí odkud je host, platíš, zasloužíš sdi to nejlepší do máme na jídelním lístku. Editě jsem ale ihned vysvětlil, že je nutno osobně objednat nové zásoby. vyslechla mne s pochopením které je jí vlastní a odjela. A byl to přátelý nádherný týden, hosté se na mě usmívali, mé dvě servírky byly v sedmém nebi, že je Edita neproháněla.

Moje tchýně s panem Leclercem ode mne dostali jako dárek dvě velké láhve Ginu a v lokále se téměř neobjevili. A hosté, ti byli tak spokojeni, že jsem se rozhodl kavárnu zmodernizovat. A jak, ptáte se? Dynamicky, přátelý, v duchu nové doby. Odkoupím od souseda jeho dům a železářství a přestavím získaný prostor na hotel. Edita se sice vztekala, že tak důležité rozhodnutí jsem udělal za jejími zády, ale musel jsem jí upozornit na to, že kdo nechytí příležitost včas za pačesy, prohraje, a že stejně souhlasí, takže její důležitá cesta za zásobami a moje investice jsou naprosto v souladu. A naopak, že jakmile bude hotel zrekonstruován, bude potřeba aby se její cesty staly ještě důležitějšími a častějšími, protože takovou odpovědnost nelze svěřit nikomu jinému. Zjihle se na mne zadívala, a její "Ty na mě tak myslíš René", mě opět ujistilo o mojí správné strategii, která mi i za války

mnohokrát pomohla v nesnázích. A budete se divit, i moje tchýně mi, sice velmi zdrženlivě, ale přesto velmi procítěně dala najevo, že se konečně začínám chovat jako správný zeť, který myslí nejen na sebe, ale stará se i o zájmy svojí milované manželky a spokojenost svojí milé tchýně.

kapitola 8.

Blíží se druhé výročí znovuspuštění Nouvionského kurýra, a mě, jelikož jsem nebyl zbaven funkce šéfredaktora, kterou mě obdařil za války poručík Gruber, napadlo jak pozvednout náladu obyvatelům. Soutěž Duše Nouvionu se tenkrát líbila, hlavně mě a panu Alfonsovi. Museli jsme se probrat stohy a stohy fotografií, které nám zaslaly zájemkyně o registraci v soutěži. A věřte mi, z některých fotografií se panu Alfonsovi až orosilo čelo, a o jeho pumpičce ani nemluvě. Hned jak jsem návrh přednesl na radnici, viděl jsem že se ujme. I když jako obvykle byl proti zelinář, ale to jen symbolicky, jakmile se ujistil, že může do soutěže přihlásit svoji neteř, dceru hajného, který žije přesně na hranici mezi Nouvionem a Abevillem, přestal povykovat a vytratil se do tmy informovat příbuzenstvo. I ostatní se začali vytrácet, a já byl přesvědčený že mám tentokrát vše pevně v rukou. Spletl jsem se. Jakmile jsem dorazil do kavárny a sdělil všem přítomným tuhle novinu, rozpoutalo se peklo. Každá žena, sedící u nás v lokále vyskočila, chvatně vyrovnala účet a sotva posbírala své svršky vyhrnula se s ostatními na náměstí. No alespoň že zaplatily, řekly jsem editě a zůstal stát jako přimražený. Její pohled se do mě zarýval jako dva nebozezy a hlas se jí nepřírozně změnil na podivné tiché vrčení. "Takže René, kohopak to napadlo, uspořádat zase tu soutěž? Přiznej se žes to byl Ty? A nezapomeň, vyhrála jsem tenkrát a vyhraju i teď!!! A když ne, dál nebudeš starostou. A věř mi slovo manželky šéfredaktora platí..." Zapotácel jsem se, a s hrůzou si uvědomil, že ta osoba, která je naneštěstí mojí milovanou ženou má bohužel prvdu, každý má doma kostlivec ve skříni a Edita zná bohužel ty moje. Ale musím něco vymyslet, aby nevyhrála, kostlivec ve skříni je sice pěkný strašák, ale nesmím se jí nechat vydírat, už na mě nic nemá a nemůže mě držet v šachu donekonečna, myslím si, a docela mě to uklidnilo. Ale jak víte, nikdy nepodceňujte své nepřátele, a přátele, nebo Vaší ženu dvakrát. Velmi rychle mě přesvědčila jak se hrozně plētu....

Soutěž proběhla velmi hladce a Edita jí zase vyhrála. Na radnici z toho byl velký poprask, zelinář mne dokonce naháněl kolem radnice s puškou svého

bratra, ale co se dalo dělat. Počet hlasů v její prospěch byl o jeden vyšší než pro druhou finalistku paní Lenárovou - kloboučnici. Neptejte se mě jak se to stalo. Snažil jsem se, aby ne, to mi věřte. Ale někdo tam nahoře jí asi má rád víc než mě. I když ona by řekla že to bylo vítězství dobra nad zlem, zlem myslí ostatní ženy které se na mě pořád lepší jak vosy na turecký med. A co víc, zase se nosí městem jako tenkrát, pyšná jak pávice a zase v novém klobouku který vypadá jako košík na ovoce. Ale jednu výhodu to má, když se producíruje celý den po městečku, nemůže být v kavárně. A co je ještě lepší její matka a její manžel, pan Leclerc jí velmi rádi doprovázejí. A v kavárně vládne pohoda, občas se podaří že Mimi zazpívá nějakou tu písničku, ale samozřejmě musí potichu, a hosté se usmívají. Ale přestanou vždy když se pávice vrátí. To všichni platí a mizí do noci. Prostě funguje to tak jako vždycky.

kapitola 9.

Madam Lenárová má syna, a je to nádherné dítě, celá maminka. Nikdo v městečku neví kde se vzal, tu se vzal, a najednou je tady. Tak tahle novinka otřásla celým Nouvionem jako výbuch docela velké nálože dynamitu. Tajila to, to se rozumí, dlouho, ale přírodě se nedá poručit. Je tu, a asi z důvodu že její manžel je už asi tři roky pod fialkami se celé městečko podobá jednomu vosímu úlu, a bzučí bzučí, a kdyby to šlo začnou i bodat.

Říkám jim, "Kdybyste ji jen znali jak ji znám já, a věděli, jak milá a starostlivá umí paní Lenárová být. Tak byste se nedivili. A nechte ji, nebo se na Vás podívám svým pevným starostenským pohledem a věřte mi, že určitě najdu nějakého kostlivce ve Vaší skříni."

Náš doktor Lecaunt je sice doktorem slušným, ale bohužel kvůli komplikacím musela paní Lenárová zůstat v nemocnici, kde se jí bohužel přitížilo a po týdně jí odvezli do Paříže ke specialitovi. Tam se jí naštěstí udělalo lépe a zůstává tam u nějakých příbuzných aby se úplně uzdravila Mě asi za týden po té přišel tajemný dopis a věřte mi, že tajemným také zůstane. Aspoň pro mojí ženu a tchýni. Obsahem byla žádost paní Lenárové aby se naše městečko o malého postaralo. A mě bylo velmi důrazně připomenuto, že nový oblek, který jsem si objednal a naposledy

zkoušel asi před rokem právě s paní Lenárovou nebyl dosud zaplacen a měl bych s tím tedy něco udělat.

A já, duše dobrá, jak jinak, jsem před celou radnicí vyzdvihl dobré skutky a činy naší milované paní Lenárové a jak jsem tak v té ráži byl, nechal jsem odhlasovat mými drahými sousedy, že si ho s Edith bereme za vlastního. Edita je štěstím bez sebe, o její tchýni nemluvě, ta už ani nedoufala, že bych s Editou mohl někdy nějaké dítě mít. A v kavárně se nám tedy rozléhá nádherný dětský pláč.

kapitola 10.

Naše vrchní velitelka partyzánského oddílu Michelle se za války poněkud těsněji sblížila se strážmistrem Crabtreem/Višní a když nás ke konci války opustil, ne ne, na co Vy hned nemyslíte, takoví jako on mají štěstí, nezahynul, jen ho odvolali zpět do Londýna zase sloužit tajné službě. Michelle si s ním vyměnila asi deset dopisů ale teď už jí dlouho nenapsal a tak se jí stýská, a aby se neustýskala úplně odjíždí za Crabtreem/Višní do anglie.

Ihned po příjezdu zjišťuje, že se tajný agent Crabtree vskutku nezapřel. Na adrese kam Michelle celou dobu posílala svoje dopisy sídlí nikoli člověk ale je to adresa psince. Řekli byste, že i tam musí bydlet nějaký člověk, ale potom co Michelle pronesla jméno Crabtree, vyřítíl se ze dveří velký dobrman a za ním se neslo "tak tenhle člověk tady nemá už dlouho co dělat.... a jestli ho uvidíte řekněte mu že mě ty jeho dopisy pořádně otravují život... já nejsem žádná pošta.... jo a najdete ho na trafalgar square číslo 15....sbohem..." Michelle cítila, že anglické gentlemany není takhle časně dopoledne radno dále pokoušet a vytratila se jako stín.

Na Trafalgar square číslo 15 našla Michelle na zápraží usměvavou starou paní. Minulou návštěvou poučena, zeptala se rovnou zda je staré paní známé jméno Crabtree. "Ovšemže, má milá", odpověděla paní, "je to můj syn, copak mu chceš?" Michelle vysvětlila důvod, proč se vydala z Francie do Anglie a stará paní ji vyslechla s velkým zaujetím. "To je ale syčák", zvolala na konci Michelina vyprávění, "nic mi neřekl, že nechal v takové dálce zlomené srdéčko. Jen počkej až přijedeš domů, Ty něco zažiješ." "Přijede?" otázala se Michelle, "a odkud má přijet?" "No zase ho někam poslali, to se rozumí samosebou", řekla paní Crabtreeová a zamyslela se.

"Jen ti neřeknu kam, to víš secret service je secret service". A tak se Michelle dohodla s paní Crabtreeovou na kompromisu. Ona se vrátí zpátky do Francie a maminka vyřídí svému rozlítanému synovi, že tu měl srdeční návštěvu, a ať se kouká ozvat.

kapitola 11.

Mezihra v Anglii.

Michelle to nedalo, neodjela ihned domů a chodila zamaskovaná, vždyť je to přece partyzánská velitelka, jak víme, následujících dalších deset dnů k domku na Trafalgar square č. 15. A co byste řekli. Dočkala se. Ale velkou radost jí to neudělalo. Crabtre/Višeň bývalý francouzský strážmistr a nyní opět oficiální tajný urgent britské tajné služby, řečeno jeho slovy, se pěkně vybarvil, ve Francii kolem Michelle skotačil jako roztoužený beránek a při odjezdu do Anglie byl plný slibů, co všechno má v plánu a najednou bum, když Michelle viděla jak se vede ra ruce s bývalou tajnou urgentkou Grace, která se účastnila jedné naší partyzánské akce - jmenovala se létající novomanželská postel.

Měla se jmenovat odlet letců balónem, ale díky několika nečekaným změnám nakonec odletěli s ukradeným balónem přivázaným k posteli moje tchýně a její postarší novomanžel, a letci samozřejmě neletěli nikam. Když ty dva tedy Michelle viděla nejdřív viděla pochopitelně rudě, ale pak si řekla že nechce vypadat jako nějaká saň, vystoupila z úkrytu s úsměvem na tváři a nastalo poměrně hezké odpoledne. Mezi jinými věcmi se Michelle dozvěděla i to že Crabtree odešel od tajné služby, je z něho policajt a že se s bývalou urgentkou Grace asi před dvěma týdny vzali. Za dopisy se prý omlouvá, ale jak Michelle jistě ví, tajná služba nemá ráda když se od ní odchází. Michelle se vyjádřila ve smyslu, že jim oběma přeje všechno nej nej, a vrátila se zpět do Francie.

kapitola 12.

V Armentierres potkala Michelle poštmistra pod kterým pracovala v utajení za války, a zjistila, že on si moc taky dobře vzpomíná na svoji mírně šišlavou, ale jinak velmi půvabnou zástupkyni. A není mu ještě padesát. Slovo dá slovo, u pošty je hlavně definitiva, a bude z toho asi svatba. Když se Michelle vrátila do Nouvionu dost jsme se divili. Tedy

přestali jsme když nám vylíčila nečekané zasnoubení s poštmistrem z Armentierres. Musíme pro ni vymyslet nějaký velmi překvapivý dárek. Napadl mne papoušek který bude pořád říkat "a dobře poslouchejte, nebudu to víckrát opakovat...", nebo se pokusím někde sehnat její děvčata a necháme se společně vyfotit, aby měla památku na zed'.

Nemyslí nám to. Dni utíkají a my stále nemáme nic. Kdyby nám alespoň zbyl nějaký ten výbušný vánoční puding, ten by určitě přijala. Ale bohužel ani jeden nezbyl, spojenci je všechny snesli na jednu hromadu a odpálili. Proto máme taky za vesnicí nový rybník.

Mám to!!!! Dáme jí jako svatební dar to, čím si myslíme, že udělá radost svému manželovi nejvíce. Složili jsme se a objednali jsme u našeho souseda truhláře bytelnou postel. Už vidím, jak se bude tvářit. No co? Za války přespávaly partyzáni po lesích, krmelcích a podobně nepohodlných místech. Kdeby se v lese vzala pořádná postel. A tak teď když chce vstoupit do svazku manželského jí, můžeme li, určitě tou novou postelí uděláme radost.

A bylo to tak. Michelle přes slzy neviděla, a když od nás dostala svatební dar, skoro nemohla ani mluvit. Přiznala se nám, že spíš čekala nějakou vtipnou věc. Pravda ovšem je, že den ještě zdaleka nebyl u konce. U nich doma na ně totiž čekala Lorinka, chytrý papoušek, darovaný panem Alfonsem. Umí se naučit velmi rychle všechno co slyšela, říkal obchodník a pan Alfons nelenil. Co ovšem obchodník opomněl dodat bylo to, že takový papoušek není gramofon a přemluvit ho aby mluvit přestal je někdy práce jako pro vraha.

kapitola 13.

Bylo nádherné odpoledne a matka mojí ženy společně se svým manželem, panem Leclercem projevila přání se na čerstvém vzduchu provětrat, Edith to přivítala, protože se jí tím naskytl možnost po dlouhé době vygruntovat jejich ložnici. Nabídl jsem jim at' se jako obvykle podívají do muzea, ale to odmítli, že prý je už několikrát personál muzea naháněl po městečku jako uprchlé exponáty a že se jim nechce zase vysvětlovat, že muzejní exponáty samy obvykle po městečku nechodí.

Přemýšleli jsme i o lese, ale při jejich minulé návštěvě tamtéž jsem obdržel od pana Alfonse starého funebráka kulku do mého uhláku, kterým jsem se kryl, když mě ten starý blázen šíleně zamilovaný do mojí ženy Edith, vyzval na souboj a na sedmdesát kroků se do mě i při svém věku trefil, tedy trefil se do toho uhláku který já nemít není nikdo kdo by Vám tuhle historii povídal. Při té vzpomínce jsem se neudržel a o lese jsem zakázal mluvit. Dalším tématem o kterém jsem nechtěl mluvit, byl pan Alfons sám, ale moje tchýně se dnes kupodivu cítila ve skvělé náladě a když Alfons vstoupil do kavárny nejenže ho nepřivítala pohrabáčem a jinými nebezpečnými věcmi, ale naopak měla pro něj nejen vlídné slovo, ale vyslovila přání, zda by je, ji a jejího manžela nedoprovodil někam na výlet. Alfons vypadal zprvu na to, že ho v nejbližším okamžiku složí mrtvice, ale brzy se vzbodil a pronesl památnou větu: "Samozřejmě, bude mi ctí Vás i Vašeho manžela provézt na řece ve své nové pohřební lodičce, milostivá paní..pane."

A touto větou bohužel spustil sled neočekávaných a velmi smutných událostí, které se navždy podepsaly na dalším životě v Nouvionu. Když všichni odjeli a já si konečně v klidu nalil nejlepšího vína. Očekával jsem klidné odpoledne a proto jsem se ani nevyděsil, když do dveří kavárny vpadl jak vichřice náš policejní důstojník s očima navrch hlavy a němě se rukama dožadující nápoje, který by mu, jak jsem si domyslel, uvolnil hlasivky aby mohl splnit svou oznamovací povinnost. Sáhl jsem po koňaku, nechtěl jsem na ramenu spravedlnosti šetřit. "René, přidržte se raději baru, to co Vám teď řeknu by s Vámi mohlo seknout", řekl a požádal, teď už slovy o druhou sklenku, když ji vypil, nadechl se a vychrlil ze sebe šokující informaci o výletnících na klidné řece, obrovském výbuchu, neúspěšné záchranné akci a vyslání posla ke mě do kavárny. Policista měl pravdu, měl jsem co dělat abych neupadl.

"Moje tchýně, pan Alfons a pan Leclerc vyletěli do povětří ... , tak to je tedy gól, celou válku přežili téměř bez úhony a jakmile si vyjedou na výlet, narazí na minu. Musím jim jako starosta vystrojit velkolepý pohřeb, musím, vždyť by mě mohli pomluvit"

Editě jsem to sdělil opravdu šetrně, jsem přece gentleman. Zavolaal jsem si všechny do lokálu, postavil je do řady a řekl jim: "Každý kdo má matku ať udělá krok dopředu.... ty ne Edito, kam si myslíš že jdeš..." A bylo to. Edita

omdlela, ale při její otrlosti a imunitě našťěstí ne nadlouho, vyslechla si, tentokrát už pomalu, hlášení našeho policisty.

Pak sice omdlela podruhé, ale to už bylo jen symbolicky. Jakmile jsem jí něžně udeřil pravou tvář a o svou dlaň probrala se a popřála mamince dlouhou cestu do ráje po boku manžela a pana Alfonse. Neměla ho sice ráda, ale v ráji se může a určitě taky asi bude žena cítit lépe mezi dvěma gentlemany, než jen s jedním. Já si sice myslím, že za to co prováděla mě musí jít spíš dolů než nahoru do nebe, ale v nebi i dole by vládce a pán určitě rychle přišel na to, že tato osoba není ani pro jedno ani pro druhé a musel by vymyslet nějaký třetí prostor, nejlépe něco mezi nebem a peklem. Ale to je vlastně země a tak by nám ji mohl zase hodit na hlavu a to bych tedy asi nepřežil já.

Takže raději pronesu krátkou modlitbu za jejich duše a budu se věnovat přípravě na pohřeb a tryznu. "Sbohem maminko, pane Leclercu a pane Alfonsi, ať už jste kdekoliv. A děkuji Vám pane Alfonsi za sochu kterou jste mi postavil na náměstí"

kapitola 14.

Aby Edita mohla alespoň trochu zapomenout na zesnulou matku, cele se věnuje našemu nalezcovi. Dostal při křtu jméno René Alfons Roger Ernest Francoise Artoise a už od malinka se mu líbí pobývat dole v lokále. Určitě to má po mě.

Ale to hlavně nebudeme co? Ano, správně, říkat před mojí ženou. Měla by s toho smrt. A to by teď právě nebylo nejvhodnější. Já se za kojnou vydávat nemůžu a malý dal jasně najevo, i když to popravdě řečeno vůbec nechápu, že pobývat v přítomnosti mojí ženy a jejích prsou se mu velmi líbí, zvláště když má hlad a přeje si mléko, pak jednoduše zavrne a Edita je v sedmém nebi. Věřte, nevěřte, tohle dítě udělalo z mojí ženy úplně jiného člověka. Je milá, nesleduje mne na každém kroku a jediné co jí zajímá je on, malý René. Když usne, tedy malý René když usne ve svém košíku, Edita i když ji nevidíte, určitě sedí někde opodál. Nejprve pletla, ale René má ouška jako rys a dal jasně najevo, že tůkáni jehlic nerad, a tak teď Edita navléká knoty do svíček. Když se s ním posadí do lokálu je na ní vidět jak je připravena okamžitě to robátko bránit, udělala to zatím jen jednou ale od té doby jsou hosté v lokále velmi umírnění a klidní, to jim

ovšem naprosto nebrání v konzumaci. A taky to že přece jen malé děti chodí spát mnohem dřív.

Po roce....

Když trochu povyrostl a začal cupítat po svých hned byl zase v lokále. A hned tam byl jako doma, popravdě on doma je, osvojený neosvojený. Tác na normální sklenice je na něho zatím moc veliký a tak jsme mu vyrobili malý tácek na malé skleničky. Je štěstím bez sebe a neustále po nás chce abychom mu skleničky dolévali, roznáší je totiž hostům. A je dobře, že ještě nepřišel na to na co, a co jsou to peníze. Taky má moc rád černou barvu, a vůbec černé věci, to je sice moc dobře, v naší branži je to potřeba, ale krapet to přehání, číšník s cylindrem na hlavě a s truchlivým zamračeným výrazem No, věřím že ho to přejde, číšník musí vypadat elegantně, ale nemůže vypadat jako funebrák....oblek to ano, proti tomu nic nemám, ale ten cylindr.... a s černou hedvábnou mašlí... budu mu to muset nějak citlivě vysvětlit. Třeba tak, že host, když ho přijde obsluhovat funebrák s výrazem slzavého údolí, si určitě tuhle věc nenechá pro sebe a ten číšník pak nezůstane v kavárně moc dlouho, její majitel se o to postará, koneckonců jeho hosté jsou většinou jeho sousedé a štamgast je štamgast ... a pak si může truchlivý číšník hledat novou kavárnu, tedy pokud ho ještě někde vezmou.

kapitola 15.

Jdu s dobou, rozšiřuji kavárnu o hotel.

Koupil jsem od řezníka polovinu jeho domu, nejprve o tom nechtěl ani slyšet, ale nakonec jsme se dohodli. Hádejte přátelé, kdepak jsem na to asi vzal. Ale, ne...vedle jak ta jedle. Jen si vzpomeňte, je to jednoduché. Kdo je to, spíš byl to. Byl milencem mé tchýně, říkala mu Bobby. Pořád nic? No tak dobře, prodali jsme obraz Prasklé vázy s velkými slunečnicemi od Vincenta Van Gogha. Ano, to byl milenec mé tchýně. A ucho které mu chybělo prý dostala moje tchýně poštou, prý jí ho poslal proto, že ho odmítla. Úžasné, že ano. Zjistili jsme, že se nacházel celá ta léta v držení mé tchýně. A my jsme ho měli za nepovedenou mazanici, visící nám v lokále. A ona nám nic celou tu dobu co jsme ho tam viděli viset neřekla.

Budu na ten obraz vzpomínat vždy, když budu procházet pod novou klenbou v hale a vystupovat po mramorových schodech do patra. Tam totiž chci mít moji ředitelskou kancelář. A ze staré kavárny bude pořád stará kavárna, sousedé jsou na její styl zvyklí a já je měnit nehodlám. Sice mi trochu vadí jejich zavistivé pohledy a sotva slyšitelné mumlání, které určitě neznámá nic jiného, než že mi závidí za mými zády přímo před mými očima všudy kudy chodí... ale to už patří k francouzské povaze, upřímně se podělit s ostatními o názor na náhle zbohatlého spoluobčana. A to i kdyby trakaře padaly musíme ho pořádně prodrbat a musí dostat za to, že oni žádné peníze nemají a nikdy mít nebudou.

Vědom si toho, ignoroval jsem se širokým úsměvem i tu sebemenší skrytou narážku a snažil se neslyšet nic, co by i vzdáleně připomínalo kletby drcené mezi zuby. "Jsou to moji milí sousedé, a ti mě mají rádi." S tímhle pocitem v srdci jsem napjatě pozoroval, jak je vedlejší dům přestavován a jak se z bývalého řeznictví stává luxusní vstupní hala. Když to řezník viděl, nabídl mi, že mi prodá i zbytek domu. Napadlo ho totiž že by se mohl odstěhovat do Paříže kde všdycky potřebují dobrého odborníka podnikajícího v masném průmyslu. Nemusel jsem ani moc přemýšlet a pláclí jsme si. Jistě si taky vzpomenete na zlato, které jsem štípnul generálovi von Klinkerhoffenovi. Viselo celý konec války jako závaží na pendlovkách v zadním pokoji a nikdo si na něj nevzpomněl. Ani Edita a to je co říct. Tedy tímto zlatem jsem zaplatil řezníkovi zbytek domu a pak už se jen celý Nouvion díval a podívoval jak stavba pokračuje.

kapitola 16.

Říká se, že je lepší dvakrát vyhořet než se jednou stěhovat. No, musím Vám přátelé říci, že s tímto úslovím musím naprosto souhlasit. Takový nepořádek, co jsme tu měli posledního půl roku kvůli rekonstrukci bývalého řeznictví na můj nový hotel, jsme tu neviděli za celou válku. A to že někdy tady lítalo vzduchem cokoli. Od neživých věcí po živé, jakkoli neuvěřitelné. Například balón naplněný héliem s osádkou složenou z mé staré tchýně, Bůh ji opatruj a jejího postaršího manžela, tehdy ještě novomanžela, padělatele a kasaře pana Leclerca. Když se nepodařil zase jeden z únikových plánů Michelle, neohrožené vůdkyně místních partyzánů a němci je sestřelili za Abevillem, odkud se zpět vrátili na

ukradené německé motorce a vysloužili si celkem třicet dní v městském vězení.

Jsem zoufalý, a proč ptáte se? Inu, hledám obraz padlé madony, té s velkýma balónkama. Už čtrnáct dnů, a vím určitě že jsem ho ještě nedávno měl v ruce... van Gogha jsem taky někde viděl....aha, neříkejte mi že už stárnu. Já vím, že toho si přece odvezl řezník do Paříže, a já mám svůj hotel.... ale ta padlá madonna mě rmoutí, a jsem z toho celý vedle sebe, vím určitě že jsem ji zabalil do nového jídelního lístku... a pak mi Edita přinesla jeden ze svých pověstných blafů, a já v tom zápase zubů a podrážkovitého steaku zapomněl i jak se jmenuju.... ale někde být musí.... nic naplat, bohužel čerstvě rekonstruovaný hotel nemohu jen tak zase rozebrat, musím doufat že někde vykoukne sama.

kapitola 17.

Přijeli nás do Nouvionu navštívit letci Fairfax i Carsters, asi se jim v Anglii nelíbí....je to jinak, chtějí se u nás usadit, že prý si u nás zvykli (jen at' to proboha neříkají před mou ženou, o její kuchyni si za války stěbetali holubi na všech střechách v okrese, a teď po válce je to ještě horší, místní k nám už docela přestali chodit na oběd).

Oběma letcům, tedy bývalým letcům a nyní Mr. Fairfaxovi, burzovnímu makléři, a Mr. Carstersovi, úředníkovi na poště v anglii to naše městečko chybí... Ubytovali jsme je samozřejmě u nás. Chvilí si sice s jistým podezřením prohlíželi dveře vedoucí do sklepa, ale jakmile jsem je nasměroval ke schodům do patra viditelně si oddechli. Obě mé servírky i moje žena se při pohledu na ty dvě postavy neubránili radostnému výkřiku.

Ale určitě ho znáte, jistě jste ho už taky někdy použili. Výborně, ano, to je on!

"Pane Bože, de ja vu, před mýma očima se opakuje historie"

A nebo ten kratší ale výstižnější:

"Pane Bože za co?"

Na štěstí se za tu dobu co u nás oba bývalí letci nebyli nestačili naučit ani o píd' lépe francouzsky a tak ty výkřiky považovali za výkřiky radosti ze shledání. Co dodat, snad se u nás ty dvě nádhery neusadí natrvalo. A kdyby

přece řeknu Editě aby začala do těsta na knedlíky přidávat cement, tuhle stravu, myslím si, nestráví ani angličan.

Pro Gevina Fairfaxe a Roberta Carsterse nebylo vůbec jednoduché se v Nouvionu uchytit, každému z obyvatel za kým přišli za prací se při vzpomínce na martýrium, které s oběma souviselo za války, zježily vlasy hrůzou a jediný u koho pak ti dva žádali podíl ze zisku byl místní holič a kadeřník. Ale každé trable jednou skončí, u Fairfaxe se projevily velké sklony pro chůzi na štaflích a stal se pomocným učedníkem pana Lafayeta, místního malíře pokojů. A Carsters se uchytil jak jinak na poště, zdá se že nejen v Anglii, ale asi na celém světě se lidé s jazykem ulepeným od známek poznají na sto honů. A možná i na vzdálenosti podstatně delší. Díky však Bohu za to, že už oba pracují. Červená čísla která vždycky ukazují schodek, a ne malý, to mi tedy věřte, pomalu šplhala až ke stropu, a kdyby to tak mělo jít takhle dál prorostou stropem až za komín, kde by jistě svítila jako maják. Musím je rychle zkasírovat, aby ty peníze neposlali jako obvykle domů a mě netvrdili, že ještě nedostali výplatu.

kapitola 18.

Říká se všude dobře doma nejlépe. A to platí nejen na nás francouze. Naši milí přistěhovalci Fairfax a Carsters se u nás pěkně zabydleli. A hlavně si našli práci. A to mě jako jejich ubytovateli velmi zlepšilo náladu, když začali vydělávat a začali platiti svoje dluhy. S Fairfaxem to bylo jednoduché, práce se mu líbila a vydělával poměrně slušné peníze – šikovný malíř pokojů, ten vždycky práci najde, a Fairfax šikovný zdá se je. S Carstersem to ale bylo horší, stejně jako se v Anglii jezdí na opačné straně silnice, tak mají asi i jiné předpisy na poštách, a milý Carsters s nimi bojoval dobré dva měsíce, ale nakonec se vzdal a vrací se do Anglie.

Popřáli jsme mu všechno dobré a vypsali konkurz na nového poštmistra. Asi za 14 dní po Carstesově odjezdu jsme dostali návštěvu, z Anglie se na nás přijel podívat Crabtree/Višeň s manželkou, přivezl pozdravy pro Michelle, která ovšem bohužel nebyla k mání. Začala totiž chodit na obchodní akademii v Paříži a domů do Nouvionu jezdila jen jednou za měsíc. Crabtree byl zklamaný, za války toho spolu hodně užili, ale nedalo se nic dělat museli jsme mu stačit my ostatní. I to přečkal ve zdraví, jen ta první noc mu připravila spaní nikoli v jeho pokoji, ale ve sklepě na hromadě mouru. No nedivte se za tu dobu našemu vínu odvykl. A

poslouchat ranní kázání jeho manželky byl balzám pro moje uši, jen je mi líto, že jsem jí nerozuměl ani slovíčko.

Zdrželi se asi týden a zase se vrátili do Anglie, a když jsme si z nich na nádraží dělali legraci aby to nedopadlo jako když jsme hrdinně pomáhali k návratu do Anglie oběma letcům, jen se oba pouсмáli, "A to nevíte jak to vypadalo jinde René", řekl Crabtree a dal si prst na rty, "dočtete se o tom v mých pamětech, jen si počkejte, už je budu mít skoro napsané".

kapitola 19.

Náš nový usedlík Fairfax se nám vzмáhá. Při malování pokojů si udělal mezi místními i přespolními spoustu známých a podle hesla "rozděl a panuj", si vymyslel způsob jak zbohatnout. Otevřel ve sklepě jednoho starého domu v Nouvionu nejprve malý bar. A když se rozneslo, že si pár sousedů přišlo na hezkých pár franků jednoduchou hrou Hromádky, samozřejmě hranou s majitelem Fairfaxem, bylo v tom sklepním prostůrku tak natřískáno, že musel Fairfax přikoupit nejen přízemí, ale rovnou celý dům. Jeho úsilí zvětšit prostory přineslo brzy ovoce.

Ve sklepě nechal jednoho krupiera, který se měl starat o VIP klienty, v přízemí udělal hernu pro příchozí z ulice, tedy pro jednoduché hráče podle jednoduchého pravidla - "vhod' dva franky a táhni....", myšleno vhod' dva franky do jednorukého bandity a zatáhni za páku.... A v patře byly stoly s ruletou. Když jsem ho jednou přišel navštívit, málem jsem omdlel. Fairfax by mne sám k mdlobám nepřivedl, ale osoba, která byla zavěšena do jeho předloktí, tak ta mne k mdlobám skoro přivedla. neuhodnete, kdo to byl... Yvette, moje servírka. A když si mne všimla, poslala mi přes celou místnost svůj zářivý úsměv a zamávala ma mě. Fairfax to uviděl a k mávání se přidal. Pak si mě všimli i ostatní sousedé a už nešlo zdrhnout, kousnul jsem tedy do kyselého jablka a přistoupil k nim. Vůbec jsem netušil, že umím žárlit, díval jsem se na ty dvě hrdličky a myslel při tom na hrášek, nádivku a brokovnici.

Ale jsem charakter, neřekl jsme nic co by bylo nevhodné, pochválil jsem Yvette její nové šaty a Fairfaxovi smoking a omluvil se, že musím jít utopit kočku. Při tom topení jsem málem spadl do řeky, ale to už bylo jedno. Jak se zdá moje servírka Yvette, která vždycky přísahala, že já jsem její jediná láska a tohle tvrzení mi vždycky dokazovala o samotě ve špajzu, v šatníku

nebo v komoře u bojleru, jako správná žena využila příležitosti a sáhla po úspěšném muži, který se najednou vyskytl v její blízkosti. Kočku jsem zase vytáhl z vody, vyždímal ji, a odnesl zpět do kavárny. Ten nebohý tvoreček přece nemůže za hnutí lidských srdcí. A já neumím chytat myši.

A aby toho nebylo málo, Fairfax otevřel také dávno zavřené kino. Němci ho ještě za války zavřeli proto, že se při promítání na plátně objevovaly podivné skvrny, hesla a také se dost často stávalo, že si promítačka postavila hlavu a odmítala se hnout. Promítače vždycky poslali do vězení a když už nebyl nikdo kdo by byl ochoten tu skvělou mašinku obsluhovat, kino bylo zavřeno. A teď ten trouba, pardon, veleúspěšný pan podnikatel, hodlá oživit ty staré duchy a vypustit je z jejich krypty.

A taky ano, hned při prvním promítání se na plátně objevil nápis "Hitler má ptáčka malýho....." a celé hlediště se rozprchlo. Fairfax, který obsluhoval promítací stroj se nejprve také lekl, ale pak si všiml, že před objektivem promítačky je zvláštní nástavec který tam podle všeho nemá co dělat. Vymontoval ho a hned nápis zmizel. po podrobném zkoumání předmětu došel Fairfax k závěru, že nástavec byl vyroben velmi šikovným mechanikem a že měl za úkol naprosto samočinně sabotovat promítání. Přinesl nám tu věčičku ukázat na radnici a i když se nám nepodařilo vypátrat onoho mechanika, uložili jsme nástavec do muzea hned vedle mých ostatků - ohořelých bot a baretu, které byly vystaveny po té když jsem velmi hrdinně zemřel za Francií ve starém mlýně, který, jak si jistě vzpomenete, nechal za války generál von Klinkerhoffen vyhodit do povětří, když si z něj udělali cvičný terč pro svá děla.

Kvůli mým ostatkům do muzea moc lidí nepřišlo, což mě samozřejmě velmi mrzelo, ale kvůli té divné mašince se návštěvnost zdesateronásobila. Naše staré muzeum takový nával nemohlo dlouho vydržet a tak jsme ho přestěhovali do budovy kina. Promítá se stejně jenom odpoledne a večer, a tak může být horní patro využito pro muzeum.

kapitola 20.

zase mě zvolili starostou, už potřetí...malý René čile roste, Edita mě pořád hlídá jako ostříž a kavárna pěkně prosperuje, včetně hotelu....

kapitola 21.

Jen ten obraz pořád ne a ne najít....bůh ví kde je mu asi konec....

kapitola 22.

Stárnu, pomalu ale jistě, musím se neustále ohlížet, Edita si moje šediny vysvětluje jako signál pro mladé a půvabné dívky, které k nám občas zajdou na kávu, zákusek nebo jen tak posedět. Ta její žárlivost je nesnesitelná. Musím poradit Mimi aby jí brala hůl, bez ní se z pokoje nevyštrachá a já budu mít pokoj

kapitola 23.

René se stal mým nástupcem v kavárně. Předal jsem mu živnost s velkou pýchou, a vůbec nevadí kdo byla jeho matka, důležité je že jsem v něm vychoval svého nástupce. Edita sice s velkým podezřením srovnává naše obličeje, jsme si totiž k nerozeznání podobní, ale to jí vysvětluji příklady ze života zvířat. Tam když jeden pár chobotnic přijme za vlastní jinou mladou chobotnici, a neudělají si z ní svačinku, tak ta mladá chobotnice po čase přijme za vlastní jejich základní mimikry a zbarví se stejně jako rodiče.